

Абрахам Мерит

До Сатаната – седем
крачки!

ГЛАВА ПЪРВА

Часовникът удари осем, когато излязох от Клуба на откривателите и погледнах надолу по Петото авеню. Бях се спрял и отново изпитах с пълна сила онова неприятно чувство на следен човек, което ме спохождаше и тревожеше през последните две седмици. Изпитвах странно студено пробуждане под кожата от страната където ме гледат; и някакво необикновено усещане на звънящо напрежение. Хората, прекарвали по-голямата част от живота си в пустинята или джунглите, притежават особена чувствителност. Изглежда си възвръщат нещо примитивно, което притежават всички диваци, докато не се запознаят със силните напитки на белите хора.

Но работата бе в това, че не успях да определя откъде идва това усещане. То налетяваше от всички страни. Огледах улицата. Три таксита стояха до тротоара пред клуба. Те не бяха заети с нищо и шофьорите им весело бърбеха помежду си. Не видях никакви зяпачи. Два стремителни автомобилни потока в различни посоки изпълваха Петото авеню. Прехвърлих погледа си на прозорците на отсрещното здание, но не откритих и следа от наблюдатели.

И въпреки това знаех със сигурност, че ме следят!

През последните две седмици осъзнавах това на различни места. Усетих присъствието на невидимите наблюдатели в музея, където отидох да погледна юнанските нефрити; именно аз създадох благоприятната възможност на стария богаташ Рокбилд да ги изложи там и така значително да укрепи репутацията си на филантроп; усещах го в театъра, по време на сутрешната ми разходка с кон из парка, в брокерската кантора, където виждах, как парите ми, спечелени от мен от същите тези нефрити, се превръщат в едно нищо, участвайки в игра, за която аз – признавам си го – знаех по-малко и от нищото. Усещах ги и на улицата, но това поне следваше да се очаква. Но ги усещах и в клуба, където не можех в никакъв случай да очаквам и това ме безпокоеше най-много.

Намирах се под непрекъснато наблюдение!

Но защо?

Днес, през настъпващата нощ, реших да разкрия наблюдателя.

Докосна ме някой и аз подскочих, пъхнах ръка под палтото, където се намираше пистолета ми и веднага разбрах, колко силно действа нерешената загадка на нервите ми. Обърнах се и едва ли не глуповато се

ухилих на огромния Ларс Торвалсен, който от няколко дни се намираще в Ню Йорк след двегодишно присъствие на шестия континент.

– Защо си така нервен, Джим? – каза той. – Каква е тази работа? Някакви неприятности ли имаш?

– Нищо подобно, Ларс – отвърнах аз. – Мисля, че тук съм в прекалена градска обстановка. Непрекъснат шум и движение. И толкова много хора – добавих с такава искреност, за която той и не подозираше.

– Боже мой! – възкликна Ларс. – А според мен това е така хубаво! Наситих се на самота през тези две години сред ледовете. Но след някой и друг месец съм сигурен, че ще изпитвам същото. Дочух, че отново тръгваш на път? Къде? Отново в Китай ли?

Поклатих глава. Не исках да кажа на Ларс, че посоката изцяло се определя от това, което припечеля, за времето през което изхарча наличните ми шестдесет и пет долара, които още обитаваха портфейла ми и няколко монети в джоба.

– Май, наистина имаш неприятности, Джим? – той ме погледна отново и този път по-внимателно. – Ако е наистина така, аз ще се радвам, че... бих могъл да ти помогна.

Пак поклатих отрицателно глава. Всички знаеха щедростта на стария Рокбилд и за дяволските нефрити. Аз си имам чувство за гордост и макар да ме обърка мигновеното изчезване на златния ми запас, който разчитах да превърна в непрестъпна бариера пред всякакви несгоди на оставащият ми живот, все пак няхах никакво намерение да разказвам на Ларс за собствената си глупост. При това нещата не изглеждаха още толкова безнадеждни и аз не съм бездомен скитник в големия град Ню Йорк.

– Почакай малко – каза той, когато някой го викна от клуба.

Но аз не останах да го чакам. Още по-малко ми се искаше да му разказвам за моите наблюдения по време на експедицията. И затова тръгнах по улицата.

Кой ме следи? Защо? Може би някой от Китай, който върви по мен от онази древна гробница, където намерих съкровището? Ки Уонг, разбира се, е разбойник, макар и с добро образование, не би прашал след мен шпиони. Нашата, нека така да я наречем, сделка, макар и необикновена по характер, той смята за завършена, независимо от загубата си. Колкото и да е безчестен в играта на карти, но той не е човек, който да не държи на думата си. В това съм сигурен. Освен това той не би се бавил толкова време преди да нанесе удара. Не, тези не са хора на Ки Уонг.

Сетих се и за импровизирания арест в Париж, който трябваше да ме отстраня за няколко часа; за което свидетелстваше състоянието на стаята и багажа ми, когато се върнах. А се бях върнал несъмнено много по-рано, отколкото смятаха крадците, тъй като бързо открих измамата, за което си спомням, независимо от болезнената рана с нож, с удоволствие. На единия мой караулен счупих шията, а другият малко може да използва главата си по прякото и предназначение да мисли през следващите няколко месеца. Имаше и втори опит: колата с която отивах на парахода, задържаха между Париж и Хавър. Той можеше да бъде успешен, ако брошката с нефритите не бе в багажа на мой познат, който пътуваше към същия този кораб с обикновен влак; всъщност смяташе, че носи старинни съдове, и тръскането на колата по пътя може да я повреди и изпочупи.

Дали наблюдателят принадлежи на същата банда? Те трябва да знаят, че нефритите не са вече в мен, намират се в музея, където са в безопасност. Повече не представлявах интерес за тях, освен ако не са решили да ми отмъстят. Но и това не обясняваше постоянното, прикрито и търпеливо наблюдаване. И защо не бяха направили удара си по-рано? Всички възможности бяха на тяхна страна.

Които и да са те, реших да им дам възможност да се доберат до мен. Ще им се изплатя напълно. Шестдесет и пет долара и няколко цента представляваше сега богатството ми на земята, но в замяна няха никакви дългове. В каквото и пристанище да се отправях, поне след мен не оставаха неизпълнени обещания.

Да, аз реших да примамя врага, да излезе от скривалището си. И даж избрах място, където това трябваше да стане.

Из целият Ню Йорк най-безлюдното място в осем часа вечерта, както впрочем и на всеки друг град е това, което през деня е най-многолюдно. Долната част на Бродуей, като се лиши от дневните орди, се превърна в каньонообразна пустиня и между стените се разхождаше само тихия вятър. Именно там се канех да отида.

Когато завих по Петото авеню тръгвайки от Клуба на откриватели-те, край мен мина човек, чиято походка и осанка, фигура и дрехи ми се сториха странно познати. Спрях се и загледах, как той бавно изкачва стъпалата. После някак си обезпокоен се разбърза.

Нещо необикновено познато, така познато, че ме изплаши, имаше в този човек. Но какво бе то? Тръгнах към Бродуей и продължих да усеждам чуждото присъствие.

Но едва бях стигнал до градския площад и разбрах, какво ми се бе

сторило познато. И това предизвика в мен нещо като шок. По походката и осанката, по фигурата и дрехите: от лекото кафяво палто и меката сива шапка до здравето малакско бастунче – този човек беше – бях аз!

ГЛАВА ВТОРА

Аз се спрях. Най-естествено бе да предположа, че приликата е случайна. Макар и рядко но такова нещо се случва. В Ню Йорк има поне петдесетима души, които, ако не се вгледаш по-внимателно, може да приемеш за мен. Но шансът подобен човек и да е облечен напълно като оригинала, т.е. мен, е почти равна на нула. Но е възможно. Какво трябва да предположа? Защо някой трябва съзнателно да ме копира? Но от друга страна, защо трябва да ме наблюдават?

Спрях се в пълна нерешителност: Да взема ли такси и да се върна в клуба? Разумът нашепваше, че съм видял непознатия за миг, че може да ме е измамила играта на светлосенки и видяната прилика е само една илюзия. Като наругах разигралите се нерви предпочетох да продължа пътя си.

Минах Кортлънд сити и започнах да срещам по-малко пешеходци. Църквата „Света Троица“ ми напомни дървена часовникова кула. Заобикаляха ме многочислени отвесни склонове на празни кантори и от тях се усещаше силата на задушавашо налягане. Зданията сякаш спяха и в съня си се поклащаха. Безбройните им прозорци приличаха на слепи очи. Но ако те бяха такива, други очи, този път не слепи, нито за миг не се откъсваха от мен. Погледът им ставаше по-напрегнат, по-натрапчив.

С чувство на известно разочарование стигнах края на „Бродуей“ и погледнах Бетъри парк. Той бе напълно безлюден. Приближих стената на пристанището и седнах на една пейка. Параходът, пенещ водите на залива, приличаше на голям позлатен бръмбар. Пълната луна щедро подхвърляше сребрист огън на кротките вълни. Бе така тихо, много тихо, че чух далечния звън на камбаните на „Света Троица“. Беше точно девет часа.

Повече нищо не чух, но неочаквано усетих, че до мен има някой. Приятен глас ме помоли за огънче. Драснах една клечка и я поднесох към цигарата. В светлината на скромното пламъче видях мургаво аскетично лице, гладко избърснато, устата и очите изглеждаха добри, като зениците бяха воднисти, сякаш от напрегната и уморителна работа. Ръката, която държеше цигарата бе дълга стройна и добре поддържана. От нея се излъчваше необикновена сила: ръка на хирург или скулптор. И несъмнено чист професионалист, реших аз в себе си. Тази мисъл се потвърждаваше от скромното, но модерно наметало и меката тъмна шапка.

Широките рамена под наметалото подсказваха наличието на необикновена физическа сила.

– Нощта е прекрасна, нали, сър? – той хвърли клечката. – Нощ само за приключения. А зад нас се намира град, в който всичко е възможно.

Погледнах го внимателно. Странна забележка, особено ако се има предвид, че днес аз бях тръгнал да търся приключения. Но в края на краищата, какво е странното? Може би в мен говори прекалената подозрителност? Той не би могъл да знае, какво ме е привлякло тук? Добрите очи и приветливото лице ме накараха незабавно да се откажа от тази мисъл. Това трябва да е някакъв учен, който изглежда идва тук поради тишината на парка.

– Погледнете парахода – показва пристанището и очевидно не подозираше, че го изучавам. – Истинско съкровище на потенциални приключения. В него мълчаливи Александровци, неизвестни Цезари и Наполеони, неосъществени Язони са почти готови да тръгнат за златното руно и по следите на още по неосъществимите Елени и Клеопатри и не им достига само някаква дреболия, която да ги подтикне и те да потеглят към завоюването на света.

– Какво щастие за света, че не са успели да се осъществят – разсмях се аз. – Колко време би изминало, докато тези Цезари, Наполеоновци и други величия биха се хванали за гърлото и света би се забулил в огън и дим?

– Никакво – отвърна ми той сериозно. – Никакво, ако те се намират под контрол на воля и интелект, които са повече от сумата на тяхната воля и интелект. Мозък, по-могъщ от техния в съвкупност, разум мислещ и ръководещ ги, с воля по силна от тяхната, е способен да ги застави да изпълняват определен план, точно, както си го е съставил.

– И в резултат, сър, ще се получи – започнах да възразявам, – не някакви супер пирати, престъпници или куртизанки, а просто свръхроби.

– Но те ще бъдат по-малко роби, отколкото останалите в историята – отвърна ми той. – Персонажите, които споменах като типични, винаги са били под контрола на providението или Бога, ако предпочитате този термин. Волята и интелектът, за които ви казах, ще бъдат по-ефективни, но те се появяват в човешките черепи благодарение грешките на съдбата или Бога, който, естествено ако съществува, е длъжен да наблюдава множество светове и няма възможност прекалено внимателно да следи за всеки индивид, населяващ тези безчислени светове. Не, мозъкът за който приказвам, ще се ползва от талантите на своите слуги най-пълноценно и няма да ги изразходва напразно. Той ще ги възнаграждава

справедливо и достойно, а ако трябва да ги наказва, то наказанието ще бъде напълно справедливо. Този мозък-гигант няма да разпръсква хиляди семена с надеждата, че случаят ще ги захвърли на плодonoсна почва и те ще дадат добри кълнове. Той ще избира неколцина, ще им подбери почвата и ще следи нищо да не им пречи да растат.

– Такъв мозък ще бъде нещо повече от съдбата или ако предпочитате другия термин, повече от Бога – казах аз. – Повтарям, това ми прилича на свръхробство, Как прекрасно ще бъде за света, такъв мозък да не съществува никога!

– Да – той се замисли, – но, виждате ли, той съществува.

– Нима? – опитах се да съобразя, шегува ли се или е сериозен. – И къде се намира?

– Това вие скоро ще узнаете... мистър Киркхайм – студено ми отвърна той.

– Вие ме познавате! – за миг ми се стори, че не съм чул правилно.

– Дори много добре – отвърна той. – И този мозък, в чието съществуване вие се съмнявате, знае за вас всичко, което му е необходимо да знае. Той ви призовава. Да вървим, Киркхайм, време е!

Ето какво било! И така, срещнах се с този, когото исках. Те, които и да бяха, заиграха с открити карти.

– Минутка, моля – при звуковете произнесени от този високомерен глас, който само преди миг ми се струваше така вежлив, усетих, че в мен се пробужда гняв. – Който или каквото да ви е изпратило при мен, то нито вие, нито той не ме познавате така, както си мислите. Позволете ми да ви кажа, че аз не отивам никъде, ако не зная, къде отивам и се срещам само с тези, с които искам. Кажете ми, къде искате да ме отведете, при кого и защо. Тогава ще реша, да отговоря ли на този... – как го нарекохте? – хм... призив.

Той спокойно ме слушаше. Изведнъж ръката му се стрелна и се впи в рамото ми. Срещал се бях с извънредно силни хора, но такъв още не бях виждал. Ръката ми се парализира и бастунчето ми падна на земята.

– Казах ви какво е необходимо – студено каза той. – Вие веднага тръгвате с мен!

Той ме пусна и за скочих на крака и направо се разтреперих от гняв.

– Проклет да си! – възкликнах аз. – Аз отивам там, където искам... – и се наведох да си вдигна бастунчето.

В същия миг той ме хвана за двете ръце.

– Вие ще отидете там, където иска изпратилия ме и тогава, когато

той го иска! – прошепна моят събеседник.

И докато шепнеше, усетих, как ръцете му ме пребъркват. Чувствах се като малко котенце – не можех да се освободя. Той намери автоматичния ми пистолет под мишницата и го измъкна от кобура. И със същата бързина с която ме бе хванал ме пусна и се дръпна крачка назад.

– Да вървим! – заповяда той.

Аз не мръднах, гледах го и обмислях положението. Никой и никога не бе имал възможността да се усъмни в моята храброст, но по мое мнение храбростта няма нищо общо с безразсъдността, тя означава студено претегляме на всички особености на събитията, преценка на времето и после определени действия в избраната посока с използване на всички резерви на мозъка, нервите и мускулите. Въобще не се съмнявах, че загадъчния посланик не е сам и наоколо се крият доста помощници. Ако се нахвърля на него, какво ще постигна? Имам само бастунчето. А той държи пистолета ми и сигурно има собствено оръжие. Колкото и да съм силен, той ми показва превъзходството си в тази насока. Възможно е дори да се надява на нападението ми и да разчита, че така ще постъпя.

Разбира се, можех да викам за помощ или да бягам. Но и двата подхода към ситуацията ми се виждаха нелепи и като преценявах възможностите на скритите съучастници – направо безполезни.

Наблизо се намира станцията на метрото и оживена улица. Там има достатъчно светлина и аз ще бъда в относителна безопасност, ако успее да се добера... Тръгнах през парка към „Уайтхол стрийт“.

Непознатият, за мое учудване, не възрази нищо и спокойно тръгна до мен. Скоро се оказахме на недалеч от станцията „Боулинг грийн“. Гневът ми се поуталожил, негодуванието ми се разсеяло и на тяхно място се настани любопитството. Абсурд е да предполагам, че някой в Ню Йорк може да принуди друг да го придружава против волята му, когато наблизо се въртят много хора и се виждат униформите на полицаите. Невъзможно е да бъда отвлечен край метрото, а ако влезем вътре, то просто е невероятно. Но защо тогава моят компаньон така спокойно върви до мен и с всяка крачка допуска да се приближавам към мястото, където позицията ми ще се превърне в непристъпна крепост?

Нали само преди няколко минути бе в състояние така лесно да ме хване. Или защо не е трябвало да ми се представи в клуба? Съществуват толкова възможности да ми примами направо от там.

Съществува само един отговор: Нужна им е пълна тайна. Схватката в парка може да привлече погледите на нежелани свидетели. Но как се различаваха тези разсъждения от действителността, разбрах скоро.

Когато приближихме входа на станцията на „Боулинг стрийт“, аз видях един полицаи. И без срам си признавам – видът му ми стопли сърцето.

– Я виж – казах на спътника ми, – там има един полицаи. Пъхни ми пистолета в кобура и ме остави да се прибера в къщи. Ти си тръгни където искаш. Направиш ли така, нищо няма да кажа. Ако ли не – викам. Полицаят ще ви задържи. И ще ви съдят по Закона на Съливан, а може и да добавят още нещичко. Вървете си незабелязано и ако искате елате при мен в Клуба на откривателите. Аз ще забравя, това което приказвахме сега и ще си побъбрим на свободни теми. Но не се опитвайте със сила, защото мога да избухна.

Той ми се усмихна като на дете и лицето му и очите му бяха самата доброта, но не си тръгна. Напротив хвана ме здраво за ръка и ме поведе право към полицаи. И когато се приближихме достатъчно, той високо заговори:

– Е, Хенри, достатъчно. Поразходихте се. Сигурен съм, че не искате да причинявате на този симпатичен полицаи напразни главоболия. Хайде, Хенри! Бъди разумен!

Полицаят се приближи до нас и ни огледа от глава до пети. Не знаех, да се смея или да плача. Преди да успее да произнесе дума, човекът до мен протегна на униформения служител своята картичка. Той я прочете и с уважение козирува.

– Докторе – запита той. – Каква е тази работа?

– Извинете за безпокойството – отвърна удивителният ми компаниян. – Ще ви помоля да ми помогнете малко. Нашият млад приятел е мой пациент. Летец, с травма от войната. При катастрофа във Франция главата му е пострадала и сега се счита за Джеймс Киркхайм. Да същият, изследователя. Всъщност е Хенри Уолтън.

Полицаят ме погледна със съжаление. А аз се усмихнах сигурен в безопасността си.

– Продължавайте – казах аз. – Е, какво друго мисля аз?

– Всъщност, той не е опасен – непознатият добродушно ме потупа по рамото, – но понякога се опитва да си отиде от нас. Безвреден е, но е изобретателен. През цялата нощ ни бягаше. Аз разпратих доста хора да го търсят. И сам отидох в парка, където го открих. В подобни случаи, той смята, че го грози отвлечане. Бъдете така добър, изслушайте го и го уверете, че подобни неща, са невъзможни в Ню Йорк. Или ако са възможни, то похитителите, като мен, не биха посвещавали полицаите в плановите си, както правя аз.

Направо се възхищавах на ловкостта с която измисляше. Изглеждаше ми хумористично, но търпеливо и напълно професионално. И понеже се считах в безопасност си позволих да се разсмея.

– Напълно е прав – казах аз. – Но така се случи, че аз наистина съм Джеймс Киркхайм. Никога досега на съм се считал за човек на име Хенри Уолтън. А и този човек също не съм виждал до тази вечер. Имам пълните съмнения, че той се опитва да ме отведе някъде, където аз не искам да отида.

– Ето, видяхте ли! – компаньонът ми многозначително кимна на полицая, който не отвърна на усмивката ми, но продължи да ме гледа съжалително.

– Не се вълнувайте – каза ми той. – Както каза добрият чичо доктор, бандитите не се обръщат към полицията за помощ. Вас не могат да ви отвлекат от Ню Йорк. Вървете спокойно с доктора и не се вълнувайте.

Време бе да свържа с този абсурд. Пъхнах ръка във вътрешния джоб и извадих портфейла си, където се намираха визитките ми, добавих към тях две писма и ги протегнах на полицая.

– Може би това ще ви накара иначе да погледнете на нещата – изрекох аз.

Той ги взе, внимателно прочете и ми ги върна с още по-голяма жал в очите.

– Разбира се, момко – тонът му бе успокояващ. – Нали ти казвам, няма никаква опасност. Да ви спра ли такси, докторе?

Направо се изумих. Погледнах го, после спътника ми, накрая визитката и пликовете. На всичките прочетох едно и също. И не вярвах на очите си!

На визитката бе изписано името „Хенри Уолтън“. А пликовете бяха адресирани до джентълмена, който се намира под грижите на доктор Майкъл Корсърдайн, на адрес, в който познах района на най-скъпо платените нюйоркски специалисти. Освен това портфейла, който държах в ръце, не беше същия с който започнах нощната си разходка преди един час.

Тогава разкопчах палтото си и потърсих етикета на шивача, на който трябваше да бъде изписано името ми. Но нямаше никакъв етикет. Неочаквано чувството ми на безопасност се изпари. Започнах да разбирам, че ще ме заставят да отида там, където не желаех. Дори от това място – станцията на нюйоркското метро.

– Чуйте ме – казах и в гласа ми повече нямаше смях, – вие ще

направите голяма грешка. С този човек се срещнах само преди няколко минути в Бетъри парк. той настоя да тръгна с него. Къде? Не ми каза. Но трябвало да се срещна с човек, чието име не спомена. Когато отказах, той със сила ме обискира и ми взе оръжието. По време на тази борба той е сменил портфейла ми с друг, в който е бил поставил визитната картичка на Хенри Уолтън. Искам да го обискирате и да намерите моя портфейл, освен това искам, независимо дали ще го намерите или не, да ни закарате заедно в участъка.

Полицаят ме погледна съмнително. Моята искреност и очевидното ми здравомислие го поразиха. Нито външността ми, нито маниерите ми не подсказваха за разстроено мислене. От друга страна, ласкавото лице, добродушния поглед, биещите на очи възпитание и професионализъм на човека от Бетъри, съвсем не подхождаха на нагъл похитител.

– Нямам нищо против разпит в участъка, нито против обиска – каза моят придружител. – Но ви предупреждавам, че възбудата влияе зле на състоянието на моя пациент. Впрочем... повикайте такси.

– Не искам такси – възпротивих се аз твърдо. – Ние ще тръгнем само в полицейска машина и ако ни съпровождат полицаи.

– Момент, моля – лицето на полиция се проясни. – Идва сержантът. Той ще реши, какво да правим.

Сержантът се приближи.

– Какво става, Мъни? – и започна той да ни оглежда.

Полицай Мъни накратко описа положението. Сержантът този път ни разгледа още по-внимателно. Аз му се усмихвах весело.

– Всичко, което искам – казах аз, – е да ни закарат в участъка и то в патрулна кола. Никакво такси! докторе... как ви беше там името? Аха, доктор Консърдайн. Патрулна кола, няколко полицаи и доктора до мен. Нищо друго не искам.

– Добре, сержанте – търпеливо произнесе докторът. – Съгласен съм. Но както вече предупредих полицай Мъни, това означава известно забавяне и следователно възбуда за пациента. Вие ще трябва да понесете част от отговорността за последствията, в края на краищата неговото здраве е моята главна грижа сега. Аз казах, че той не е опасен, но днес намерих в него ето това! – и той протегна на сержантът автоматичния ми пистолет. – Под лявата му мишница ще откриете кобура. Честно казано, мисля, че колкото по-бързо го доставим в болницата, толкова по-добре ще бъде.

Сержантът се приближи до мен и ме опипа под мишницата. По очите му познах, че този рунд се спечели от Консърдайн.

– Аз имам разрешително за носене на оръжие – отсякох рязко аз.

– Къде е то? – последва неизбежният въпрос.

– В портфейла, който този човек прибра, заедно с пистолета ми – отвърнах аз. – Ако го обискирате, вие ще го намерите в него.

– О, бедното ми момче! Бедното момче! – завайка се тихо Консърдайн. И огорчението му бе така искрено, че едва ли не сам усетих жалост към себе си. А той отново заговори със сержанта: – Този въпрос може да решим, без да отидем до участъка. Както вече ви каза Мъни, умственото разстройство на пациента ми, се състои в това, че се смята за някой си Джеймс Киркхайм, който живее в Клуба на откривателите. Истинският мистър Киркхайм може в този миг да се намира в клуба. Нека позвъним и да попитаме. Ако наистина е там, мисля, че това ще завърши делото. Ако го няма ще се наложи да отидем до участъка.

Сержантът ме погледна, а аз направо зяпнах доктора.

– Ако наистина можете да говорите с Джеймс Киркхайм в Клуба на откривателите – казах накрая, – то аз съм наистина Хенри Уолтън.

Ние отидохме при близката телефонна кабина. Аз казах на сержанта номера на клуба.

– Попитайте за Робърт – допълних, към номера. – Той днес е портиер.

Само минути преди да тръгна на похода си, размених няколко думи с Робърт. Той трябва и сега да се намира на мястото си.

– Робърт ли е? Портиерът? – запита сержантът, когато се обадиха от другата страна на слушалката. – Мистър Киркхайм да е в клуба? Обажда се Доуни, сержант от полицията.

Последва пауза. Сержантът ме погледна.

– Изпратиха да повикат Киркхайм – измърмори той, а после заговори в слушалката: – Кой е? Вие ли сте мистър Киркхайм? Почакайте за миг, моля. Дайте ми отново портиера... Робърт? Аз наистина ли говорих с мистър Киркхайм? Изследователят Киркхайм? Сигурен ли сте? Добре, добре. Не се ядосвайте. Знаем, че го познавате добре. Дайте ми го отново. Ало, мистър Киркхайм... Не, всичко е наред. Просто... един малко мръднал... Той мисли, че... той е вие...

Аз измъкнах слушалката от ръцете му, притиснах я до ухото си и чух глас:

– Не му е за първи път, нещастния...

Гласът бе моят собствен!

ГЛАВА ТРЕТА

Слушалката ми отнеха, впрочем достатъчно нежно. Сержантът отново се заслуша. Мъни ме държеше за лявата ръка, Лъжливият доктор – за дясната. Чух, как сержантът каза:

– Да, Уолтън, Хенри Уолтън, Така го наричат. Извинете за безпокойството, мистър Киркхайм. Довиждане – той постави слушалката на мястото и съчувствено ме изгледа. – Колко жалко! – възкликна сержантът. – Да повикам ли бърза помощ, докторе?

– Не, благодаря – отвърна моят похитител. – Това е особен случай. Манията за отвлечане е така силна, че той ще бъде най-спокоен, когато е сред хора. Ние ще тръгнем с метрото. Дори нормалната му същност да бездейства, подсъзнанието ще му подсказва, че отвлечането е невъзможно сред самата тълпа в метрото. Е, Хенри – той ме потупа по рамото, – съгласен ли си с това? Вие, надявам се, вече започвате да осъзнавате реалността, нали?

Аз се освободих от обхваналото ме вцепенение. Човекът, който ми накрай мен на Шестото авеню! Той така странно приличаше на мен! колко глупаво от моя страна, че не размислих над това преди.

– Чакайте! – завиках отчаяно. – В клуба се намира самозванец. Той просто прилича много на мене. Аз го видях...

– Е, момко – каза сержантът и съжалително ме хвана за ръка. – Ти нали даде дума. Мисля, че ще я сдържиш, нали? Върви спокойно с доктора.

За първи път усетих такава безнадеждност. Хвърлената мрежа бе оплетена с дяволска изобретателност. Очевидно, нито една възможност не бе пропусната. Усетих безпощадната преса. Ако някой е заинтересуван от... изчезването ми, то леко ще ме унищожи. Щом този двойник така лесно е измамил портиера, който ме познава толкова години, щом с такава лекота общува с приятелите ми в клуба, без да се страхува от разобличаване, щом е способен на всичко това, то какво ще извърши в моя вид и с моето име? Кръвта ми се превърна на истински лед. Какъв е този заговор? Аз съм отстранен, двойникът ми заема моето място в моята среда за известно време и сигурно ще извърши някое гнусно престъпление, което навеки ще очерни името ми. Ситуацията загуби и последните си забавни черти. Можех да очаквам най-лошото.

Но следващият етап на робското ми пътешествие бе по метрото.

Както каза докторът, нито един човек в здрав разсъдък не би казал, че от там може да се отвлече човек. Там е по-лесно да избягам, да намеря човек, който да ме изслуша, да създам при нужда такива условия, че похитителя ми, да не може повече да ме задържа, въобще да го надхитря по някакъв начин.

Във всеки случай нищо друго не ми остава, освен да вървя с него. Безсмислено е да очаквам нещо повече от полицаите.

– Да вървим... докторе – казах аз напълно спокойно.

Ние тръгнахме към метрото. Той продължаваше да ме държи за ръка. Влязохме в станцията. Влакът бе на перона. Аз се качих на последния вагон. Корсърдайн ме последва. Вътре нямаше никой. Продължих напред. Във втория – мярнаха се един или двама невзрачни пасажери. Но в третия видях няколко морски пехотинци, начело с един лейтенант. Пулсът ми заби ускорено. Ето възможността, която търсих. Тръгнах право към тях. Когато влязох в техния вагон видях една двойка до ъгъла край вратата с периферното си зрение, но не и обърнах никакво внимание.

– Хенри! – чух вик преди да направя и пет крачки. – Скъпи, Хенри! Боже! Как съм радостна, че доктор Консърдайн те намери!

Неволно се спрях и обърнах. Към мен тичаше едно момиче. Тя ме прегърна с двете си ръце и отново възкликна:

– Хенри! Той те намери! О, скъпи Хенри! Колко съм щастлива!

По-красиви кафяви очи не съм виждал през живота си. Дълбоки и нежни те ме гледаха с такава жалост, че по краищата на дългите мигли увиснаха бистри сълзи. Дори отново вцепенен, не отминах тънката кожа, естествената червенина на лицето, къдравите като коприна, късо подстригани коси, с топъл бронзов оттенък, над които елегантно властвуваха изящна шапчица, леко вирнатия нос, изисканите устни и миниатюрната брадичка. Именно такава девойка, при други обстоятелства, разбира се, бих предпочел да срещна; а сега тя ми подействава... направо смущаващо.

– Е, е, мис Уолтън! – гласът на доктор Консърдайн прозвуча успокояващо. – С вашият брат засега всичко е наред!

– Прекрати, Ева. Престани да се суетиш! Докторът го намери. Казах ти, че така ще бъде.

Гласът бе на вторият човек, който седеше до момичето. Изглеждаше примерно на моя възраст и бе облечен изключително добре. Но лицето му, тънко и обгоряло от слънцето, подсказваше за разхайтен начин на живот.

– Хенри, как си? – запита ме той и грубовато добави: – Ама че ни разтревожи днес!

– Нима е станало нещо, Уолтър – упрекна го момичето, – щом Хенри се намира сега в безопасност?

Махнах ръцете на девойката от врата си и ги изгледах и тримата. На пръв поглед те бяха това, което трябваше да бъдат – известен специалист, скъпо платен и с богат опит, който проявяваше разбиране и безпокойство към непокорния пациент с размътено съзнание; привлекателната и изплашена сестрица, обладана от радост, че побърканият и избягал брат се е намерил и верният приятел, възможно и верен поклонник, леко изгубил равновесие и нерви, но все така верен и предан, доволен, че безпокойството на милата на сърцето му се свършиха, бе готов да ме удари, ако отново започна да се държа лошо. Те бяха така убедителни, че за миг се усъмних в собствената си личност: аз ли съм наистина Джеймс Киркхайм? Може само някъде да съм чел за него! Умът ми трепна от възможността в действителност да бъде Хенри Уолтър, загубил разсъдък си в катастрофа.

Доста усилие ми трябваше да отхвърля тази идея. Двойката, без съмнение, бе чакала да се появи в метрото. Но в името на всички предвидливи дяволи, как те са могли да знаят, че аз ще се появя именно на тази станция?

Тогава си спомних една от странните фрази на доктор Консърдайн: „Разумът, който планира нещата вместо тях, е с воля по-силна от тяхната, способна да ги застави да изпълняват тези планове точно така, както ги е съставил грандиозният мозък“.

И около мен се затвори паяжината, чиито безбройни нишки държеше една единствена грижлива ръка и тя ме теглеше, теглеше... без задръжки и неизвестно накъде... и защо?

Обърнах се към моряците. Те ни гледаха с интерес. Лейтенантът се надигна и тръгна към нас.

– Мога ли с нещо да ви помогна, сър? – запита той докторът, но очите му бяха насочени към момичето и пълни с възхищение.

Разбрах, че не мога да разчитам нито на неговата помощ, нито на помощта на неговите хора. Въпреки това на лейтенанта отвърнах аз:

– Можете! Наричам се Джеймс Киркхайм и живея в Клуба на открителите. Не мисля, че ще ми повярват, но тези хора се опитват да ме отвлекат...

– О, Хенри, Хенри! – измърмори девойката и докосна очите си с малка, толкова малка, че изглеждаше нелепа, везана кърпичка.

– Всичко което ще ви помоля – продължих аз, – е да позвъните в Клуба на откривателите, да потърсите Ларс Торвалдсен, да му разкажете какво сте видели и да му предадете, че човекът в клуба, който се нарича сега Джеймс Киркхайм е един самозванец. Ще го направите ли?

– О, доктор Консърдайн! – изхлипа девойката. – О, бедното ми братче!

– Бихте ли дошли с мен за миг, лейтенанте? – проговори докторът и после каза на човека който нарече момичето Ева: – Уолтър, наглеждай Хенри... – Той хвана лейтенанта за ръка и те тръгнаха напред по вагона.

– Хенри, седни, старче – предложи Уолтър.

– Моля те, скъпи – каза момичето.

Те ме хванаха от двете страни за ръцете и ме насочиха към седалката. Аз не се съпротивлявах. Някакво ожесточено удивление, смесено с възхищение, ме обхвана. Видях как лейтенантът и докторът нещо да разговарят, а останалите моряци да слушат разговора им. Знаех, какво им казва.

Лицето на лейтенантът се смекчи. Той и хората му ме поглеждаха с жалост, а към девойката със съчувствие. Лейтенантът зададе някакъв въпрос. Консърдайн кимна в знак на съгласие и те тръгнаха към нас.

– Друже – каза успокоително лейтенантът, – разбира се, ние ще изпълним молбата ти. Щом слезем на моста и веднага ще позвъня. Клубът на Откривателите ли?

Бе така прекрасно, но за съжаление знаех какво си мисли: успокоява един луд. Кимнах уморено.

– Това разказвай на баба си. Разбира се, че няма да го направите. Но ако по някакъв начин искрица интелект засвети в мозъка ви тази вечер или поне утре, моля ви позвънете, както ви помолих.

– О, Хенри! Моля те, успокой се! – почти проплака девойката и обърна прелестния си взор към лейтенанта. – Аз съм сигурна, че този офицер ще изпълни обещанието си.

– Разбира се, че ще го изпълня – увери я той и при това дори ѝ намигна.

Не ми остана нищо друго, освен да се засмея с пълно гърло. Нито един моряк, нито един офицер или редник, не би устоял пред такъв поглед – умоляващ, благодарен и така прелестно замислен и признателен.

– Както решите, лейтенанте – казах аз. – В нищо няма да ви виня. Аз сам бях готов да твърдя, че от центъра на Ню Йорк е невъзможно да се отвлече човек пред очите на полицаите, но явно загубих. После бях готов да се обзаложа, че това е невъзможно във вагоните на метрото. И

отново загубих. Но ако вие продължите да гадаете, луд ли съм или не, позвънете в клуба.

– О, братко! – въздъхна Ева и отново заплака.

Аз се отпуснах отново в седалката и зачаках нова възможност. Девойката ме държеше за ръката и често поглеждаше лейтенанта. Консьърдайн седна отдясно, а Уолтър се настани до Ева.

На бруклинския мост моряците слязоха, като неведнъж се обърнаха към нас. Аз широко се усмихнах и така отдадох чест на лейтенанта, девойката до мен предпочете благодарствената усмивка. И ако още нещо бе нужно да забрави молбата ми, то това бе именно нужното.

Качиха се много хора. С надежда разглеждах влизащите и сядащите. Но като се взирах в лицата им, надеждата ми помръкваше. печално ми бе да разбера, че старият Вандърбилд е сгрешил, когато е казал: „Проклетата тълпа“. Нужно е било да каже: „Тъпата тълпа“.

Тук имаше еврейска делегация от десетина души, която се прибираше в Бронкс, закъсняла стенографистка, която веднага започна да си черви устните, трима заекopodobни млади хулиганчета, италианка с четири неуморими деца, почетен стар джентълмен, който подозрително поглеждаше детската игра, добре облечен негър, мъж на средни години и жена с приятна външност, който би могла да бъде учителка, две хилещи се момичета, които веднага се захванаха да флиртуват с хулиганите, трима клерка и около десетина незабележими и явно по слабоумни пътника. Въобще типично население на един вагон на нюйоркското метро. Поглед наляво, поглед надясно – единствен извод: тук не може да се мисли за присъствие на достатъчно интелект.

Безсмислено бе да се обръщам към тези хора. Тримата ми пазачи изпреварваха всички по качеството на сивото си вещество и най-вече в изобретателността си. Те ще успеят да неутрализират всеки мой опит, но въпреки това бях длъжен да опитам нещо. Все у някого можеше да има развито любопитство и той да позвъни. Погледнах почтения стар джентълмен – заприлича ми на човек, който няма да се успокои преди да си изясни, за какво става дума. Но преди да си отворя устата и да го заговоря, Ева ме задържа за ръката и се наклони към човека в наметалото.

– Докторе – гласът и бе ясен и отчетлив и се разбираше из целия вагон. – Докторе, Хенри изглежда по-добре. Може ли да му дам, е, вие знаете какво?

– Прекрасна мисъл, мис Уолтър – отвърна докторът. – Дайте му я.

Момичето пхна ръка в дългото си спортно палто и извади малък

вързоп.

– Вземи, Хенри – тя ми го протегна. – Ето ти приятелчето, ти си така самотен без него. Вземи го!

По-скоро автоматически, отколкото съзнателно взех вързопата и го разгънах. В ръцете ми се оказа мръсна и отвратителна стара парцалена кукла. Тъпо я гледах и едва сега започнах да разбирам цялата дяволска изтънченост на подготовения ми капан. В самата смехотворност на куклата имаше някакъв първичен ужас. И след думите на момичето целият вагон ме гледаше.

Аз видях, как възрастният господин, сякаш не вярвайки на очите си, ме стрелкаше през диоптрите си, и същевременно забелязах, че Консърдайн отвърна на погледа му с многозначително почукване по челото си – и всички видяха това. Грубият смях на негъра изведнъж затихна. Евреите се вцепениха и ме загледаха. Стенографистката си изпусна козметиката. Италианските деца с очарование загледаха куклата. Няколко чифта очи на средна възраст срамежливо се отклониха на страни.

Изведнъж се осъзнах, че стоя и стискам куклата в ръце, сякаш се страхувам, че могат да ми я вземат.

– По дяволите! – изругах и се наках да я хвърля на пода.

Разбрах, че по-нататъшната съпротива и борба са безсмислени. Играта против мен е с белязани карти отначало до край. Мога само да се предам. И да отида, както казва докторът, там, където иска „грандиозният мозък“, независимо дали искам или не. И то когато му е нужно. което ще рече, веднага!

Какво пък, достатъчно ме разиграваха, ще трябва да си вдигна ръцете, но като седнах обратно, реших и аз да си направя малко развлечение.

Седнах и пяхнах парцалената кукла в горният джоб на палтото си, откъдето остана само главата и да стърчи нелепо. Възрастният джентълмен издаде съчувстващи звуци и с разбиране кимна на Консърдайн. Едно от заешките хулиганчета подхвърли: „Мръднал“, и момичетата нервно се разхилиха. Негърът неочаквано се изправи и тръгна към съседния вагон. Едно от италианчетата захленчи и започна да сочи куклата: „Дай ми я“.

Аз взех ръцете на девойката в моите.

– Скъпа, Ева – казах аз също така ясно и високо като нея. – Ти знаеш, че избягах заради Уолтър. Той не ми харесва. – прегърнах я през талията. – Уолтър – наведох се над нея към него, – човек, който току-що е излязъл от затвора, където си е излежал заслуженото наказание, не е

достоеен за моята Ева. Макар и да съм луд, знаеш, че съм прав.

Възрастният джентълмен прекъсна дразнешното хапане на устните си и потрепера. Всички останали във вагона, подобно на него се загледаха в Уолтър. Обзе ме задоволство, като видях как почервява.

– Доктор Консърдайн – обърнах се към похитителя ми, – като мек дик вие сте запознат с клеймото, имам предвид признаците на родения престъпник. Погледнете Уолтър. Очите му са така мънички и така близо едно до друго, устата е като откачена от лошите навици, а ушните миди са недоразвити. Ако мен не бива да ме пускат на свобода, то него още повече, нали докторе?

Сега във вагона всички разглеждаха това, което бях посочил и преценяваха думите ми. Това си беше почти истина. Лицето на Уолтър придоби тухленочервен цвят. Консърдайн невъзмутимо ме изгледа.

– Не, Ева – продължих аз. – Той не е достоен за тебе!

И я притиснах до себе си. Това започна да ми харесва – тя бе така красива.

– Ева! – възкликнах аз. – Ние така отдавна не сме се виждали, а ти дори не ме целуна!

Повдигнах брадичката и, погледнах я и... целувката ми съвсем не беше братска. Чух, как Уолтър изруга тихо. Как възприе това доктора не мога да съдя. На мен ми бе все едно – устата на Ева бе така сладка.

Целувах я отново и отново под хохота на хулиганите, хиленето на момичетата и възклицанията на изпадналия в ужас възрастен джентълмен. Лицето на момичето, което почервения при първата целувка, сега пребледня. Тя не се съпротивляваше, но между целувките чу нейния шепот:

– Ще ми платите за това! О, как само ще ми платите!

Аз се разсмях и я пуснах. Повече не я безпокоих. Ще вървя след доктор Консърдайнър, дори той да не иска, докато тя е с него.

– Хенри – прекъсна мислите ми неговия глас. – Да вървим. Приситгнахме на нашата станция.

Влакът спря на „Четиринадесетото авеню“. Консърдайн стана и с поглед даде сигнал на девойката. Като наведе засрамено очи тя ме хвана за ръка. Дланта ѝ бе ледена. Като продължавах да се смея, аз слязох на перона и тръгнах към улицата. Веднъж се обърнах и сърцето ми се стопли при вида на лицето на Уолтър. Най-малкото това бе туш за тях двамата – в собствената им игра.

Шофьор в дълга ливрея ни чакаше да изхода. Той ме погледна любовитно и поздрави доктора.

– Насам, Киркхайм! – заповяда той кратко и ясно.

И така, отново съм Киркхайм. Какво ли значи това?

Мощната кола ни чакаше до бордюра. Консърдайн ми я посочи. Като продължавах да стискам Ева за ръка, аз седнах и я привлякох към мен. Уолтър се настани на предната седалка, докторът зад него. Шофьорът затръшна вратата. Вътре имаше още един човек в ливрея. Автомобилът се отдели от мястото си.

Консърдайн натисна някакво лостче и прозорчетата се закриха от непрозрачни завеси. Заобиколи ни полумрак. И веднага Ева се издърпа от мен, удари ме по устните и като се сгуши в ъгъла, мълчаливо заплака.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Скъпата кола, европейски модел, бързо и плавно премина Петото авеню и пое на север. Докторът дръпна друго лостче и непрозрачна завеса ни отдели от водача. Скрита лампа замъждука в мрака и едва го отслабваше. В тази слаба светлина забелязах, че девойката започна да си възвръща душевното равновесие. Тя се бе съсредоточила на изящните върхове на модните си обувки. Уолтър извади табакера. Аз реших да последвам примера му.

– Ева, нали не възразявате? – проявих загриженост към нея.

Тя не ме погледна и не отговори. Уолтър бе насочил ледения си поглед някъде над главата ми. Запалих цигарата и се съсредоточих на курса ни. Часовникът ми показваше десет без петнадесет. През грижливо затворените прозорци не се виждаше нищо. По честото спиране знаех, че още сме на авенюто. После колата започна поредица завои и обръщания, сякаш се движеше по странични отклонения. Но веднъж ми се стори, че направи пълен кръг. Въобще изгубих всякакво усещане за ориентация, което несъмнено бе целта на подобни маневри.

В десет и петнадесет колата рязко дръпна и полетя с голяма скорост. Реших, че сме излезли във от района с интензивно движение. И скоро през вентилацията до нас стигна порива на свеж прохладен въздух. Изглежда, трябва да се намирахме или в Уестчър или в Лонг Айленд. По-точно не можех да определя.

Точно в единадесет колата спря и след кратък престой отново продължи. Чух звъntenето на тежки железни врати. В продължение на десет минути се движехме много бързо и отново спряхме. Консърдайн сякаш се събуди от обхваналите го мисли и разтвори пердетата. Водачът отвори вратата. Ева излезе във, а Уолтър я последва незабавно.

– Да, мистър Киркхайм, ние пристигнахме – вежливо каза докторът и ми заприлича на гостоприемен стопанин, който кани желан гост, а не човек, похитен от него с помощта на възмутителни хитрости и измами.

Аз побързах да изляза във от колата. В нещастната светлина на луната, разводнена като очите на трезвен алкохолик и вещаеща приближаваща се буря, аз видях огромно здание, наподобяващо замък, донесен направо от бреговете на Луара. В крилата и кулите ярко светеха огньовете. Девойката и Уолтър бързаха към неговите отворени врати. Аз се огледах. никъде другаде, освен в замъка, нямаше никаква светлина. Това

създаде впечатление, че се намирам в отдалечено и обширно пространство, обрасло с гъсти гори, които ни заобикаляха и гарантираха неприкосновеност спрямо чужди погледи.

Консърдайн ме хвана за ръка и ние тръгнахме на свой ред към вратата. Посрещнаха ни двама лакеи. Помислих, че са араби. И двамата бяха необикновено силни на вид. Щом влязохме в залата, спрях и неволно възкликнах възхитен. Сякаш от най-хубавите съкровища на средновековна Франция е избрано най-прелестното и е събрано тук. Дългите галерии, на една трета от разстоянието до високия сводест таван, бяха в изтънчен готически стил. От тях висяха гоблени, с подобни на които едва ли можеха да се похвалят много музеи в света; а закованите по стеници щитове и мечове бяха от покорените крале.

Но Консърдайн не ми даде време да разгледам всичко това. Отново ме хвана за ръка и аз видях пред себе си типичен на вид и с безукорни маниери английски лакей.

– Томас ще се погрижи за вас – каза докторът. – Довиждане, Киркхайм.

– Последвайте ме, сър – поклони се лакеят и ме заведе в миниатюрния придатък на залата в ъгъла. Той натисна нещо на украсената с резба стена, която се плъзна на страна и ние влязохме в малък асансьор. Когато той спря, задвижи се друга стена. Оказах се в спалня, обзаведена така разкошно, както и голямата зала. Зад тежка завеса се намираше банята. На кревата бе проснат вечерен костюм, белоснежна риза, връзка и всички необходими неща. След няколко минути бях измит, обръснат и облечен във вечерния костюм. Той напълно ми подходеше и по мярка и по вид. Когато лакеят отвори вратата на гардероба, вниманието ми привлече висящото палто. Погледнах вътре. Там се намираха точните копия на всички вещи, които държах в гардероба клуба. Да, те бяха тук и когато погледнах с любопитство на етикетчетата на шивачите, то навсякъде открих собственото си име.

Стори ми се, че лакеят ме наблюдава скрито и очаква да се изненадам, но ако бе така, то аз го разочаровах. Моята способност да се удивлявам бе изчезнала.

– И сега, накъде? – поинтересувах се аз.

Вместо отговор той задвижи следващия панел и зачака да вляза в асансьора. Когато спряхме очаквах отново да се озова в голямата зала, но се оказахме в малка и скромна приемна, стените на която бяха обшити с дъбова ламперия, без мебели и една врата от черен дъб. До нея стоеше висок и мургав арабин, който очевидно ме чакаше, защото лакеят се

поклони, върна се обратно в асансьора и ме изостави на съдбата ми. Арабинът ме поздрави по източен маниер, отвори вратата, отново ме поздрави и аз влязох вътре. Часовникът удари полунощ.

– Добре дошли, Джеймс Киркхайм! Вие сте точен до секундата – каза някой. Гласът бе удивително звучен и мелодичен; по качествата си напомняше изпълнение на орган. Говорещият се намираше в центъра на дълга маса, приготвена да посрещне трима души. Всичко това видях преди да срещна очите му; после за известно време загубих способност да виждам каквото и да било. Тези очи, най-живите, които някога бях виждал, притежаваха дълбочината на синия сапфирен цвят. Големи и леко раздалечени те проблясваха, сякаш зад тях непосредствено са крие самият източник на живота. По яркостта си ми напомняха бисери, по твърдостта си – диаманти. Вежди нямаше и очите не мигаха, като очи на птица или на змия!

Доста трудно ми бе да се откъсна от тях и да погледна лицето на което се разполагаха. Главата бе необикновено голяма, с високо и широко чело и съвършено плешива. Черепната кутия бе с поразителна вместимост – поне два пъти повече от средната. Ушите бяха дълги, тесни и подчертано заострени по краищата. Носът тежък, гърбав, а брадичката едра и масивна. Устните, класически източени и неподвижни, доста пълни, наподобяваха гръцка статуя. Цялото това огромно и закръглено лице, мраморно бяло, без нито една бръчица или сгъвка по него, бе лишено от всякакво изражение. Единственото живо място на него бяха очите и те бяха удивително живи, свръхестествено живи, ужасяващо живи!

Тялото или поне това което видях, показваше, че този човек с мощна гръд притежава огромна жизнена сила. При първият му поглед усетих нещо необикновено, нещо като радиация с нечовешка мощ.

– Седнете, Джеймс Киркхайм – отново прозвуча ехтящият глас.

От сянката зад гърба му се появи прислужник и дръпна приготвения за мен стол. Аз се поклоних мълчаливо на необикновения стопанин и мълчаливо седнах на посоченото място.

– Вие сигурно сте гладен, след дългото пътешествие – каза той. – Много мило от ваша страна, Джеймс Киркхайм, че ми оказвате такава чест с посещението си и задоволявате каприза ми.

Погледнах го, но не открих и следа от насмешка.

– Задължен съм ви, сър – вежливо отвърнах аз, – за изключително занимателното пътешествие. Що се отнася до задоволяването на каприза ви, както го нарекохте, какво бих успял да направя, когато вашите

пратеници бяха, хм... така убедителни.

– А, да – кимна той. – Доктор Консърдайн умее действително да убеждава. Той скоро ще се присъедини към нас. Пийнете нещо и хапнете.

Прислужникът наля шампанско, аз вдигнах чашата и мълчаливо, но с удоволствие, я загледах. Това бе изделие от планински кристал, така изящна и доколкото можех да съдя – изключително древна, въобще едно безценно съкровище!

– Да, прав сте – забеляза хазяинът, сякаш бях казал мислите си на глас. – Действително е рядкост. Това са чашите на Харун ал Рашид. Когато пия от тях се виждам като халиф в обкръжението на любимите му сътрапезници и безброй прекрасни хурии в двореца в стария Багдад. Цялата разкошна панорама на арабските нощи се разкрива пред мен. Съхранил ги е за душата ми – продължи той замислено, – покойния султан Абдул Хамид. Във всеки случай нему са принадлежали те, преди да ги пожелаея.

– Изглежда, сър, вие имате изключителната способност да убеждавате, щом султанът се е съгласил да се раздели с тях – промърморих аз.

– Както забелязахте, Джеймс Киркхайм, моите пратеници са... доста убедителни – подхвърли той с тих глас.

Аз допрых чашата до устните си, отпих съвсем мъничко и не можах да скрия удоволствието си.

– Да – каза необикновеният ми хазяин, – виното е рядко. То е било предназначено изключително за испанския крал Алфонс, но както вече споменах, пратениците ми са... убедителни. Когато пия това вино, моето възхищение от великолепия му вкус, се помрачава само от съчувствието към крал Алфонс и лишенията които търпи.

С удоволствие пийнах отново. После са нахвърлих на великолепия дивеч. Погледът ми се спря на златна ваза, украсена със скъпоценни камъни. Тя бе така прекрасна и изящна, че неволно станах и отидох да я разгледам.

– Работа е на Бенвенуто Челини – осведоми ме домакина. – Един от неговите шедьоври. Италия, в течение на векове, го е съхранявала за мен.

– Но Италия никога няма доброволно да се съгласи да даде подобна вещ! – възкликнах аз.

– Не, съвсем доброволно, уверявам ви, съвсем доброволно – вежливо отвърна той.

Тогава започнах да разглеждам стаята и разбрах, че и тя, подобно

на огромната зала, е една истинска съкровищница. Ако и половината от съдържанието ѝ са оригинали, то цената ѝ надхвърля милиони. Но това не може да бъде! Дори американски милиардер не може да събере такива неща.

– Оригинали са – каза той, сякаш отново бе прочел мислите ми. – Аз съм колекционер и то най-големия в света. Аз събирам не само картини, скъпоценности, вина и други плодове на човешкия гений, аз събирам мъже и жени. Аз събирам това, което неточно се нарича души. Затова вие, Джеймс Киркхайм, сте тук!

Прислужникът напълни чашата и постави до мен още една бутилка във ведро с лед. На масата се появиха ликьори и пури, а самият прислужник, като по знак излезе. Той изчезна през друг панел в стената, който криеше още един асансьор. Освен това видях, че този човек е китаец.

– Не, манджурец – поправи ме домакинът. – От истински княжески род. Но смята, че службата при мен е голяма чест за него.

Аз кимнах небрежно – обикновена работа. Май прислужници манджурски князе, вина на крал Алфонс, чаши от арабските нощи на халифите и вази на Челини се срещат всекидневно. Бях разбрал, че играта започната преди няколко часа в Батъри парк започва втората си част и смятах да участвам в нея с най-добрите и възможни маневри.

– Вие ми харесват, Джеймс Киркхайм – гласът продължаваше да бъде лишен от всякакви емоции и устните му почти не помръдваха. – Вие мислите: „Аз съм пленник, моето място в света го е заел двойник, дори и най-добрите ми приятели не подозират, че той не съм аз. Човекът, който сега говори с мен е чудовище, безжалостен, безсъвестен и безстрастен интелект, който може да ме унищожи така леко, както се духа свещ“. Но в това вие сте напълно прав, Джеймс Киркхайм.

Той помълча известно време. Реших, че е най-добре да не гледам тези ясни сини очи. Запалих пура и кимнах, като впих поглед в димящия край.

– Да, прав сте – продължи той. – Но вие не задавате въпроси и за нищо не молите. Гласът ви не трепери, ръцете не помръдват, а в очите не се вижда страх. И заедно с това мозъкът ви не дреме, вие сте цял като на иглички и искате да се хванете за нещо, което би ви дало някакво преимущество. Като жител на джунглата вие, с невидимите антени на нервите си, усещате опасността. Всяко чувство ви е наострено и търсите пролука в хвърлената мрежа. Усещате ужаса, но външно няма никакви следи от него. Само аз го долавям. Вие ми харесват много, Джеймс Киркхайм. По душа сте истински играч!

Той отново млъкна и ме изгледа през ръба на чашата си. Аз се заставих да срещна погледа му и да се усмихна.

– Вие сте на тридесет и пет години – продължи той. – Отдавна ви следя. За пръв път привлякохте вниманието ми с работата си за френската секретна служба през втората година на войната.

Пръстите ми неволно стиснаха чашата. Аз бях сигурен, че освен мен и шефа ми, никой друг не знае нищо за тази опасна работа.

– Така се случи, че вие не противоречахте на моите планове – гласът продължаваше да бъде без никаква интонация. – Затова вие... още продължавате да съществувате. Втори път привлякохте вниманието ми, когато решихте да върнете изумрудите на Спиридова, които комунистите пазеха в Москва. Вие изобретателно ги заменихте с копия и избягахте с оригиналите. Те не ми бяха нужни, имам си по-красиви и скъпи. Затова ви позволих да се върнете при хората, които ви бяха наели. Но смелостта на плана и хладнокръвната храброст, с която го изпълнихте, доста ме развлякоха. А аз обичам развлеченията, Джеймс Киркхайм. И това, че вие съвсем равнодушно приехте... неадекватната награда, засвидетелства единствено, че за вас приключенията са по-важни. Вие, както казах вече, сте истински играч.

Независимо от всичко не успях да съдържа изумлението си. Делото Спиридов премина в пълна тайна. Аз настоях на това, освен собственика, никой друг да не знае за възвръщането на изумрудите. Те бяха препродадени като обикновени скъпоценности и историята им никъде не се споменаваше. Комунистите и досега не са забелязали подмяната и няма да я забележат, както считах и тогава, докато не решат да ги продават. Но този човек знаеше!

– Тогава реших да ви, как да го кажа... да ви придобия за себе си – обясни той. – Но времето още не бе съзряло за това. Вие отидохте в Китай по молба на Рокбилд. Причината бе древна и неясна легенда, но намерихте гробницата и на гърдите на превърналия се на прах принц Су Кан-се лежаха брошките от нефрит. Вие ги взехте, но бяхте заловен от разбойника Ки Ванг. Намерихте пролука във въоръжението на хитрия грабител и видяхте единствения начин да избягате със скъпоценностите. Той също е играч и вие го знаете. И в палатката му заложихте брошката, срещу две години робство. Мисълта, че може да станете негов роб и то доброволно, развесели разбойника. И освен това той разбираше, какво ценност представляват за него мозъкът ви и храбростта ви. Затова се съгласи. Вие забелязахте, че преди започването на играта той беляза картите. Вие използвахте ловкостта си и му върнахте със същото. Ки

Ванг разбърка тестето. Щастието се оказа на ваша страна. Спечелихте играта.

Бях направо изумен, затова се изправих и го загледах като втрещен.

– Не искам повече да ви обърквам – и ми посочи със знак да седна. – Ки Ванг често ми е полезен. В различни страни много хора изпълняват молбите ми, Джеймс Киркхайм. Ако бяхте загубили, Ки щеше да ми изпрати брошките и би се погрижил от главата ви да не падне косъмче. Защото знаеше: мога по всяко време да ви поискам от него!

Аз въздъгнах, седнах и усетих как се затръшва някаква безмилостна невидима врата на изградения от този човек капан.

– После – погледът му не се откъсваше от мен, – ви подложих на изпитание. Два пъти мои хора се опитаха да откъснат брошките. Съзнателно, в нито един от опитите, не планирах стопроцентов успех. Иначе вие бихте ги загубили. Оставях по някоя вратичка, която да можехте да използвате, ако имате достатъчно ум да я видите. Вие успяхте и това наистина ме развлече. И бях доволен!

Той се наведе напред.

– Сега – продължи да говори, – ние стигаме на днешната вечеря. За нефритите вие получихте солидна сума. Но изглежда играта престана да ви интересува. Вие се насочихте към друго развлечение – глупостта да играете на борсата. В плановете ми не влизаше да печелите и от там. Знаех какви книжа купувате. И извърших известни действия. Без да бързам, долар след долар, ви прибрах всичко. Може би предполагате, че методът, който приложих спрямо вас, повече подхожда за притежател на крупно състояние, отколкото на собственик на жалки хиляди. Но не е така. Дори и да имахте милионите, краят ви щеше да бъде същият. Вие научихте ли урока си?

С усилие на волята потиснах настъпващия гняв.

– Научих го – отвърнах късо.

– Обърнете сега внимание! – прошепна той и за миг ярките му очи се изпълниха с мрак. – И така ние стигаме до сегашната вечеря. Аз бих могъл лесно да ви хвана и да ви доставя тук, било вързан, било пребит, било приспан с наркотици. Но това са методите на убийци, на хора лишени от въображение, на отпадъците, на диваците от низшите слоеве. При това не бих усетил никакво удоволствие.

Не, постоянното наблюдение ви накара да започнете открита игра. Двойникът ви, един великолепен актьор, ви изучава в продължение на няколко седмици и сега се наслаждава на живота в клуба. Всичко това,

което изпитайте, бе с цел да ви покаже изключителния характер на нашата организация, която ви повика.

И отново отбелязвам: поведението ви ми хареса. Вие бихте могли да се съпротивлявате на Консърдайн. Но ако бяхте постъпили така, щяхте да покажете липса на въображение и истинска храброст. Вие щяхте да бъдете отново тук, но аз тогава бих бил разочарован. И доста ме позабавлява отношението ви към Уолтър и Ева, девойката, която съм предвидил за велико дело, за което я подготвям.

Сигурно ви е удивило, как те са се оказали там, нали? Само пет минути след като седнахте на пейката в Батъри парк, всички околни станции на метрото получиха своята двойка. Уверявам ви, нямате никакви шансове да избягате. Всяка ваша постъпка бе предвидена и бяха взети мерки да и се попречи. Цялата полиция на Ню Йорк не би могла да ми попречи днес да ви получа.

Аз ви повиках, Джеймс Киркхайм!

Изслушах тази удивителна смесица от тънки подмятания, прикрити заплахи и гигантски хвалби с усилващо се изумление. Накрая станах.

– Кой сте вие? – запитах направо. – Какво искате от мен?

Свръхестественото синьо на очите непоносима проблемна.

– Понеже всички на земята, към които се обръщам със заповеди, ги изпълняват – бавно ми отвърна той, – вие може да ме наричате... Сатана! И ви предлагам възможността заедно с мен да управлявате този свят, естествено срещу определена цена, разбира се!

ГЛАВА ПЕТА

Двете последни предложения звъняха в ушите ми като заредено електричество. При други обстоятелства те биха ми изглеждали смехотворни и нелепи, но тук те се намираха далеч от абсурда.

Тези очи, лишени от мигли, невероятно живи, невероятно сини, забодени на гладкото и неподвижно лице, наистина изглеждаха... като на дявол! Вече усещах докосването на Дявола до всичко, което ставаше с мен през последните часове. Неподвижното огромно тяло, звучността на органичния глас без никаква изразителност и излизаш от почти не помръдващите устни, придаваха на ставащото дяволски дух; а тялото му бе сякаш само автомат, в който обитава адска същност, някакво чуждо същество, проявяващо се само в погледа. Това, че домакинът ми се различаваше коренно от високият и слаб мургав Мефистофел от операта, пиесата или романа, го правеше още по-ужасен. Освен това, от собствен опит знам, че пълните хора са способни на по-изтънчено коварство от слабите.

Не! В този човек, който ме помоли да го наричам Сатана, нямаше нищо абсурдно. Признавам, че в дъното на душата си, изпитах страх от него.

Мелодично прозвъня звънче. На стената светна лампа, ламперията се плъзна встрани и в стаята влезе доктор Консърдайн. Успях да забележа, че панелът е друг, не същият, през който изчезна прислужника. И в същия миг съобразих, че в голямата зала не видях нито една стълба. И в спалнята, където ме заведе лакеят, нямаше нито врати, нито прозорци. Мисълта пробяга през мозъка и се прибра, не защото не й придадох значение, а защото сега няха време да я обмисля.

Станах и върнах на доктора сторения поклон. Той без церемонии и приветствия се настани до дясната страна на Сатаната.

– Аз казах на Джеймс Киркхайм колко занимателен ми се струва – каза домакинът.

– И аз съм на това мнение – усмихна се Консърдайн, – но се страхувам, че спътниците ми, не споделят подобно мнение. Кобхъм се разстрои много. Джеймс, вие постъпихте жестоко. Гордостта и тщеславието са едни от греховете на Кобхъм.

Охо, значи фамилията на Уолтър е Кобхъм. Интересно, как се казва Ева?

– Куклата ми подежда... деморализиращо – поясних аз. – Смятам, че съм бил доста сдържан спрямо Кобхъм. Знаете ли, те имаха такива богати възможности и толкова други поводи.

– О, куклата бе отвличаща идея – подметна Сатаната. – И прекалено ефективна.

– Дяволски ефективна – обърнах се към Консърдайн. – Впрочем, точно преди да влезете, аз открих, че вечерям... със Сатаната.

– А, така ли? Да – потвърди Консърдайн. – Вие сигурно чакате да извадя скалпел и да ви пусна кръв, а Сатаната да постави пред вас документ написан със сярата и да поиска да го подпишете със собствената си кръв.

– Не очаквам чак такива детски приказки – възразих аз и се постарах да покажа известно възмущение.

Сатаната се разсмя, но лицето му остана неподвижно и само клепачите затрепераха.

– Стари методи – подхвърли той. – От тях се отказах, след срещата си с доктор Фауст.

– Възможно е да считате, че аз съм доктор Фауст – вежливо се обърна към мен Консърдайн. – Не, съвсем не, запомнете – той ме изглежда лукаво, – Ева не е Маргарита.

– По-добре кажете – поправи го Сатаната, – не е вашата Маргарита.

Кръвта ми просто подскочи към лицето. Сатаната отново се бе разсмял. Те двамата си играеха с мен, но в тази игра се усещаше една злова нотка и това бе несъмнено. Чувствах се, като мишка между две котки. И си помислих, че и девойката много прилича на подобна мишка.

– Да – обади се звучният глас на Сатаната, – Да, аз станах съвременен човек. Както преди купувам души, вярно, или си ги взимам, но не съм така строг към условията на покупко-продажбата, както в древността. През определени периоди давам душата под аренда. А за извършената работа заплащам прекрасно, Джеймс Киркхайм.

– Няма ли най-после, да престанете да се обръщате към мен, като към дете? – студено попитах аз. – Признавам всичко, което казахте за мен. Вярвам на всичко, което споменахте за себе си. Допускам, че сте Сатаната. Добре. Но какво следва от това?

Настъпи кратко мълчание. Консърдайн запали пура, наля си коняк и премести на страна свещника, който се намираще до него. Мисля, че направи това, да вижда по-добре лицето ми. Сатаната за пръв път през цялото време откъсна поглед от мен и го насочи нагоре. Започваше третата част на тази загадъчна игра.

– Слушали ли сте някога легендите за сияещите следи на Буда-детето? – запита Сатаната.

Поклатих отрицателно глава.

– Именно тази легенда ме накара да се откажа от древните способности за съблзвяване на душите – продължи той сериозно. – Понеже тази легенда означава нова адска епоха, тя е много важна. Но за вас е важна и по други причини. Така, че слушайте внимателно.

Когато трябвало да се роди великият Буда, Гаутама Всезнаещият – напевно започна да разказва Сатаната, – той бил като скъпоценен камък, пламтящ в утробата на майка си. Той бил така изпълнен със светлина, че майчиното тяло се превърнало в светилник, а той бил в този светилник Светият пламък.

За пръв път в Гласът на Сатаната се появи нещо като словесна почителност.

– А когато дошло време да се роди, той излязъл през хълбока на майка си, който по чудоеен начин веднага се затворил след него. Седем крачки направил Буда-детето, преди да се спре пред поклонилите се девы, гении, риши и цялата небесна йерархия, която се била събрала за събитието. И останали седем сияещи следи, седем детски стъпки, които блестели като звездите. И когато на Буда започнали да се покланят, тези седем следи се размърдали и тръгнали в различни посоки, сочейки пътищата, по които по-късно ще тръгне възрастният Буда. Пред него тръгнали седем мънички Йоан Кръстителчета – ха, ха, ха! – Сатаната са закиска с неподвижното си лице и застинали устни. – Една тръгнала на запад, друга на изток – продължи той. – Една на север, друга на юг. Те откривали пътищата за спасение на всички четири страни на света. Но какво станало с останалите три? Уви! Мара, царят на илюзиите, който с лошо предчувствие следил за раждането на Буда, защото в света на думите на Буда сянка има само истината и така могат да бъдат научени всички измами с които Мара е държал в ръцете си земята. Ако Буда победи, Мара ще бъде унищожен. Царят на илюзиите не харесал това, защото най-много ценил развлеченията, а за тях му е била нужна власт. В това – продължи напълно сериозно Сатаната, – Мара е приличал на мен. Но интелектът му е кучал – той не е разбрал, че истината, която изкусно се манипулира, създава къде по-изкусни илюзии от лъжата. Но...

Преди онези три стъпки да отидат далеко, Мара ги прибрал. И постепенно, с помощта на лъжата, хитростта и магията той ги развратил. Научил ги на греховност, възпитал ги да вършат великолепни измами и ги пратил да вървят по света.

Как се развили нещата? Естествено, мъжете и жените тръгнали след тези тримата. И пътищата, които те избирали били къде по-приятни и възхитителни, по-меки и ароматични, по-прекрасни от каменестите, твърди, сурови и студени пътища избрани от неподкупните четири стъпки. Кой може да обвинява хората, че са избрали трите? При това и седемте по нищо не се различавали – били съвършено еднакви. Различията се изяснявали накрая. Душите, които ги следвали, неизбежно се връщали в самото сърце на измамата, във вътрешната същност на илюзията и там блуждаели вечно. Тези, които тръгвали след четирите, намирали свободата.

И все повече хора поемали след порочните стъпки, а бог Мара се радвал и веселил. Докато не му се сторило, че на земята не останал никой, който да върви по пътя на Просветения. Тогава Буда се разсърдил. Той заповядал и четирите свещени стъпки се устремили към него от всички страни на света. Те проследили трите заблудени и ги пленили.

Но тогава възникнало затруднение. Понеже трите заблудени били стъпки на Буда, не могло да ги унищожат. Те си имали неотменимите права. Но и Мара така дълбоко ги бил развратил, че с нищо не успели да ги очистят от злото.

И така, те са под ключ до края на света. Някъде близко до грандиозния комплекс Боробудур на Ява има мъничък и скрит храм. В него се намира един трон. И да се добереш до този трон трябва да изкачиш седем стъпала. На всяко стъпало сияе една от детските стъпки на Буда. По нищо не се различават една от друга – но колко са различни въщност! Четири от тях, светите, охраняват другите три, нечестивите. Храмът е таен и пътят до там е пълен със смъртоносни опасности. Но този, който го достигне жив, може да се качи на трона.

Но качвайки се, той трябва да стъпи на пет от седемте сияещи стъпки!

Слушайте, какво ще стане после. Ако три от петте отпечатъка са нечестиви, той ще има на разположение всички земни желания, които може да му предостави царят на илюзиите. А цената – робство, възможно дори унищожаване на душата му! Но ако три от следите са свети, тогава той е свободен от всички земни желания и става неподвластен на съдбата. Носител на Света, Съд на Мъдростта – душата му ще бъде вечно с Пречистите!

Светец или грешник, който стъпи на трите нечисти следи, става притежател на всички земни илюзии!

Грешник или светец, който стъпи на три свети следи е свободен от

всички илюзии и вечно благословената му душа изпада в нирвана!

– Бедничкият! – измърмори Консърдайн.

– Легендата е такава – Сатаната отново благоволи да откъсне погледа си от мен. – Аз никога не съм се опитвал да открия тези интересни следи. За нищо не ми трябват. Нямам никакво желание да превръщам грешниците в праведници. Но легендата ми подсказа интересна мисъл, която не си спомням... да кажем от доста столетия.

Животът, Джеймс Киркхайм, е дълга игра между двама безжалостни играчи – раждането и смъртта. Всички хора, мъже или жени, играят на нея, макар и повечето да са лоши играчи. Често в тях възниква желание, за което те доброволно биха дали душата си, а понякога и живота си. Но животът е такава груба игра, направлявана единствено от случая, ако въобще е направлявана и с такива объркани и противоречиви правила...

Е, какво пък, аз ще усъвършенствам тази игра за неколцина избраници, ще играя с тях на великите им желания и за собствено развлечение ще ползвам модела на Седемте отпечатъка на Буда.

А сега, Джеймс Киркхайм, превърни се цял в слух, защото следващото те касае непосредствено. Аз изградих два трона, към които водят не седем, а двадесет и едно стъпала. И на всяко трето блести по един отпечатък, така са седем следи. На единият трон, той е по-ниския, стоя аз. На другият се намират корона и скиптър.

Следва: Три от отпечатъците са нещастливи. Четири – щастливи в истинският смисъл на думата. Този, който играе с мен, се изкачва към трона, на който се намират короната и скиптъра. Той е длъжен да стъпи на четири, а не на пет, отпечатъка от седемте.

Ако и четирите отпечатъка, на които стъпи, са щастливи, на този човек, докато е жив, ще се изпълняват всички желания. Аз ще бъда негов слуга, заедно с цялата мощна организация, която съм създал и която ми се подчинява. Негови ще бъдат и моите милиарди и той може да прави с тях каквото си пожелае. Всичко ще му принадлежи: власт, жени, титли. Тези, които ненавижда, аз ще наказвам или унищожавам. На него му принадлежи короната и скиптъра на трона, който е по-висок от моя. Под властта му ще се окаже цялата земя! Той ще може всичко!

Погледнах Консърдайн. Докторът нервно отваряше и затваряше със силните си пръсти сгъваем сребърен нож, а очите му проблясваха.

– А какво ще стане, ако настъпи на други?

– Тогава аз поемам печалбата. Ако настъпи на една моя стъпка ще извърши една услуга и ще направи това, което го помоля. При две – ще

ми служи година. Ако настъпи три – усетих, че огънят на сините очи ме изгаря, а до мен се раздаде сподавеният стон на Консърдайн, – той става мой духом и телом. Ако поискам ще го убия, в мига който пожелае и по начин който измисля. Мога и да му позволя да живее, но ще го убия, щом поискам. Той ще бъде мой! Телом и духом! Мой!

Гръмовният глас се разнасяше над мен и ставаше непоносим. Пред мен наистина бе Сатаната и с тези свръхестествени очи, изгарящи ме, като огъня на ада, името на чийто домакин бе взел.

– Но трябва да помните няколко правила – гласът изведнъж се превърна в спокоен. – Не е задължително да стъпите веднага на четирите стъпки. Можете да стъпите на една и да спрете. Или на две! Или на три! А следващата крачка не е задължително да направите.

Ако стъпите на моя следа и не се изкачвате повече, вие изпълнявате службата си, заплащам ви добре за нея и може отново да се изкачвате. Подобно е и при две мои стъпки. Година служба и ако останете жив – в правото си сте да опитате още един път. А за изминалата година ще ви платя добре.

Замислих се. Власт над света!? Изпълнение на всички желания. Като лампата на Аладин – само я потъркай! Нито за миг не се усъмних, че той ще изпълни обещанието си.

– Продължавам с механизма – каза Сатаната. – Очевидно е, че относителното разположение на следите не може да остава едно и също за всички случаи. Комбинацията лесно ще се разбере. Затова я предоставям на случая. Никой не бива да я знае, дори аз. Така ще получи най-висшето развлечение.

Аз ще седя на трона си. И ще държа лост, който ще завърта едно колело; то ще обръща седем къмба, три отбелязани като мои, останалите четири като щастливи. Когато кълбата заемат мястото си, те ще включат електрическите контакти със седемте следи. Както се наместват кълбата, така ще бъдат и следите.

По индикатор, аз мога да го виждам и другите присъстващи също, но не и изкачваният стълбите. Когато... претендентът... постави крака си на отпечатък, индикаторът ще покаже на какво именно стъпка е паднал – от моите или от щастливите.

И последното правило. Като се изкачвате нямате право да поглеждате индикатора. Следващата стъпка извършвате без да знаете резултата от предишната. Ако се поддадете на слабост и се огледате, то сте длъжен да се върнете и да започнем процедурата отново.

– Струва ме си, че така вие имате преимущество в играта –

отбелязах аз. – Да предположим, че някой настъпи щастлив отпечатък и спре, какво му носи това?

– Нищо – отвърна той. – Само възможност да продължи нататък. Вие забравяте, че той може да спечели неизмеримо повече, отколкото аз ще спечеля, ако той загуби. Печелейки, той печели мен! Губейки, аз получавам само един мъж или жена. Освен това аз добре им плащам за извършената работа след загубата. И ги защитавам.

Кимнах с разбиране. В действителност бях силно възбуден. Всичко, което бях изпитал досега бе така разчетено, че да възпламени въображението ми. Разтрепервах се от мисълта, какво бих могъл да постигна, ако наистина спечеля и той наистина е Сатаната. Той и неговата сила! Сатаната ме гледаше. А доктор Консърдайн проявяваше разбиране и в очите му се мяркаше сянка на жалост.

– Чакайте – казах аз рязко, – обяснете ми още нещо. Да допуснем, че откажа да играя. Какво ще стане с мен?

– Утре вие ще бъдете отново в Батъри парк – отвърна Сатаната. – Двойникът ви ще напусне Клуба на откривателите. Вие ще откриете, че той не е накарнил с нищо вашата чест и име. И ще можете да вървите по свой път. Но...

– Така и предполагам, че ще има и едно „но“ – измърморих аз.

– Но аз ще бъда разочарован – продължи той спокойно. – А аз не обичам да се разочаровам. Страхувам се, че вашите дела няма да процъфтяват. Възможно е да сметна, че вие сте нещо като постоянен укор, живо напомняне за извършените грешки при разсъжденията ми, че...

– Разбирам – прекъснах го. – Живото напомняне веднъж престава да бъде живо...

Той не каза нищо, но отговора прочетох в очите му.

– А какво ще ми попречи да приема предизвикателството ви частично? – запитах отново. – После да се махна и...

– Да ме предадете ли? – смехът потече през неподвижните устни. – Усилията ви до нищо няма да доведат. А за вас би било най-добре въобще да не сте се раждал на света, Джеймс Киркхайм. И това ви го казвам аз, Сатаната!

Сините му очи направо се разгоряха. Над креслото му се издигна сякаш сянка, която започна да го поглъща. Той излъчваше нещо дяволско, нещо ужасно, че сърцето им започна да бие с прекъсвания, а дишането ми се затрудни.

– Това казвам аз, Сатаната! – повтори той.

Настъпи кратко мълчание. Постарях се да си възвърна изгубеното

равновесие. Отново камбанката зазвъня.

– Време е – каза Консърдайн, но аз забелязах, че е преbledнял и знаех, че и аз също съм преbledнял.

– Така се случи – тръбният глас се успокои, – че точно сега ще имате щастието да видите какво става с тези, които се опитват да ме премятат. Ще ви помоля да вземете някои предпазни мерки. Те ще са необходими. Но лично вие няма с нищо да пострадате. Много важно е, да не говорите, да не мърдате, да не се вижда лицето ви, когато гледате към... това което ще видите.

Консърдайн стана и аз го последвах. Човекът, който се нарече Сатана, също се изправи. Досещах се, че е голям на ръст, но не съм предполагал, че е такъв великан. Аз съм висок шест фута, а той ме надминава поне с още дванадесет дюйма. Неволно погледнах краката му.

– А-а – учтиво каза той. – Търсите да видите копитата ми. Хайде, вървете, скоро ще ги видите.

Той докосна стената. Ламперията се задвижи и пред нас се оформи широк, но къс, коридор, без никакви прозорци и врати. Сатаната тръгна напред, Консърдайн бе след мен. Така изминахме само няколко ярда. Сатаната спря и докосна отново обшитата стена и тя безшумно се разтвори. Той влезе в отвора.

Тръгнах след него и се спрях, като гледах тъпо на удивителната... стая... или зала... не, по-скоро храм – единствената дума, която най-добре показваше характера на помещението – та, повтарям, стоях и тъпо гледах необикновената гледка, която може би не бяха виждали човешки очи.

ГЛАВА ШЕСТА

Храмът бе изпълнен с нежна кехлибарена светлина от някакъв скрит източник. Куполът се извисяваше високо над мен – поне на стотина фута. Само една стена, правилен кръг, бе равна и отвесна, останалите наподобяваха вътрешността на огромен мехур. Повърхността на стените бе покрита с плочки от блестящ зелен камък, най-вероятно малахит – и по нея навсякъде картини в дреноегипетски стил.

На правата и кръгла стена бе изобразен лика на богинята на съдбата, мойрите на древна Гърция, римските парки и норвежките норни. Виждаше се Клото с ръчната си хурка, от която излизаха нишките на човешките съдби. Лахезис ги оправяше, а Атропус ги отрязваше с ножици, когато това се харесваше на божественото трио. А над богините величествено се издигаше лицето на Сатаната.

В едната си ръка той държеше Клото, с другата насочваше съдбоносните ножици на Атропус и същевременно нещо шепнеше на ухото на Лахезис. Четирите фигури бяха очертани с алени, черни и сини линии. Очите на Сатаната не гледаха нишките на съдбата, чиято съдба му бе подвластна, а право в помещението на храма.

Който и да бе създателят на тези картини, той бе постигнал удивително сходство. Очите на Сатаната проблясваха на камъка по същият начин, както и в живота.

Овалните стени бяха покрити с черно дърво – тик или абанос и по него пробягваха светещи линии, наподобяващи паяжина. И това наистина бе изображение на паяжина. Мрежите обхващаха черното дърво и блестяха като сребърни нишки подложени на лунна светлина. Стотици подобни нишки пресичаха стените и се стичаха на тавана.

Подът на храма се издигаше към задната част, ред по ред, като местата за сядане в древноримските амфитеатри.

Но това забелязах после, когато откъснах поглед от съоръжението, изпълнило това необикновено място. Стълба от полукръгли стъпала се издигаше нагоре във вид на постепенно намаляващи се арки. Бяха двадесет и едно на брой! Най-долното стигаше сто фута дължина, а най-горното – тридесет. На височина бяха по фут, а ширина – три фута. Направени бяха от черен като смола камък.

Тази необикновена стълба водеше към два трона с изкусна резба, единият от черно дърво, другият изкачен и на пиедестал, който го

издигаше значително над първия; и изработен от потъмняло тежко злато.

Черният трон бе празен. Облегалката на златния бе покрита с пурпурен бархат, а седалката бе повдигната с възглавница от същата материя.

А на възглавницата се намираха корона и скиптър!

Короната просветваше с разноцветните пламъчета на големите си брилянти, меката синя светлина на огромните сапфири, червеното сияние на необикновените рубини и зеления блясък на изумрудите. В дръжката на скиптъра бе вграден огромен диамант. А той, скиптърът, бе изцяло подобно на короната обсипан с бисери и скъпоценни камъни.

От двете страни на стълбата стояха по седем души в бели одежди, приличащи на арабските бурнуси. Дори и наистина да бяха араби, то те принадлежаха на племе, което ми е непознато; по-скоро ми напомняха персийци. Лицата им изглеждаха изтощени и странно бледи. Очите сякаш бяха лишени от зеници. Всеки държеше в дясната си ръка камшик, който завършваше накрая с примка като на ласо.

На всяко трето стъпало сияеше отпечатъкът на детски крак, очертан с живия огън. Седемте следи просветваха с неземна яркост, изглеждаха като живи и готови сами да се изкачат по стълбата.

Отначало видях короната и скиптъра и ме обзе такова желание, каквото не бях изпитвал никога преди това: пламтяща страст да ги притежавам, заедно с властта, която идва с тях. И желанието ме обхвана като силна треска.

После погледнах просветващите детски следи и те предизвикаха необяснимо благоговение, ужас и отвращение, които бяха дори по силни от желанието за притежание на короната и скиптъра.

Тогав чух гласът на Сатаната:

– Седнете, Джеймс Киркхайм!

Наблизо да мен, до самата стена и непосредствено да първото стъпало се оказа кресло със странна форма на дръжките. По нещо ми прилича на по-ниския трон. Проснах се в него и се зарадвах на така необходимата ми почивка.

И веднага от дръжките изскочиха метални ивици и ме захванаха за лактите и китките, за глезените, а на главата ми падна воал, дебел, мек и нежен, закри лицето ми, а долният му край плътно се прилепи за устните ми. За миг ме завързаха, запушиха устата и закриха лицето.

Разбрах, че това бяха необходимите „предпазни мерки“, за които стопанинът на това място ме бе предупредил. Ивиците ме държаха

наистина здраво, но не пречеа на правилното кръвообращение; възглавничката на устните не предизвика гадно усещане; воалът, макар и да скриваше лицето ми, позволяваше да виждам ясно, сякаш нищо не ми пречеше.

Сатаната бе до основата на стълбата. Грамадното му тяло бе обвито с черна мантия. Той бавно започна да се изкачва. Когато стъпи на първото стъпало, хората в бели бурнуси с камшиците се поклониха до земята и не помръднаха преди той да седне на черния трон.

Кехлибарената светлина започна да отслабва и накрая съвсем угасна. После мигновено тъмата около трона и стълбата бе прогонена от ярка бяла светлина. Осветеното пространство рязко се прекъсваше на три ярда от чупката на първото стъпало. Сатаната, четиринадесетте телохранителя и аз бяхме в осветената част. А под влияние на тази светлина седемте отпечатъка запламтяха още по-ярко; те сякаш бяха обтегнали невидимата нишка, която не им даваше да се спуснат към господаря си. Немигащите очи на човека на трона и просветващите скъпоценни камъни в неговият двойник по нищо не се различаваха.

Чух слаб шум на множество крака. Хора изпълваха местата в амфитеатъра, тихо се отваряха панелите в стените, и от тайните коридори излизаха нови и нови зрители. Кой бяха те, не можех да видя. Падащата светлина разделяше залата като непроницаема завеса на две части и в едната цареше абсолютна тъмнина.

Удари гонг. Настъпи пълна тишина. Всички врати се затвориха. Завесата бе готова да се вдигне.

Високо над мен, между тавана и пода, се появи кълбо, напомнящо на пълната луна. Но бързо половината на ярко бялата му повърхност се замъгли и потъмня. Дясната страна продължи да блести, а лявата, черната, бе обкръжена от тънка ивица светене. Неочаквано светлината отново угасна. Но само миг храмът се намираще в тъмнина. Светлината пламна. Но този, който дръзко се наричаше Сатана, не беше сам на подиума. До него се виждаше фигура, сякаш повикана от самият Дявол направо от Ада! Това бе негър, черен и гол, ако не се смята набедрената превръзка, с необикновено широки рамена и дълги ръце; мускулите му се издуваха нетърпеливо, а вените напиреха навън като дебели въжета. Лицето завършваше с дебел и плосък нос, долната челюст се издаваше далеч напред и въобще, цялата му външност наподобяваше маймуна. В малките очички проблясваше дяволски огън. Устата му приличаше на пукнатина, а обликът излъчваше хищна жестокост. В дясната си ръка държеше бич с примка на края, тънък и дълъг, изплетен сякаш от фини

женски коси. От скромното му облекло се подаваше дръжката на огромен нож.

От тъмнината зад мен се понесе възглас, излетял едновременно от десетки пресъхнали гърла.

Отново прозвуча гонгът.

В кръга на светлината стъпиха двама души. Единият бе познатият ми мистър Консърдайн, другият бе висок и безупречно облечен мъж на средна възраст. Приличаше на английски джентълмен с най-аристократичен произход. И когато застана пред черния трон чух преминаването на възглас на удивление и жалост сред скритата част на аудиторията.

В позата му имаше галантна безгрижност, но аз забелязах, как трепна лицето му, при вида на ужаса стоящ до Сатаната. Човекът извади цигара от табакерата си и я запали. Движенията му подсказваха пъкащият страх, който надвиваше показната храброст; ръката му слабо трепереше. Но въпреки това той пое дълбоко дим и срещна спокойно погледа на Сатаната.

– Картрайт – гласът на Сатаната изпълни залата, – вие не ме слушахте, вие се опитахте да ми противоречите, вие се противопоставихте на моята воля. Вашето непослушание почти провали плана, който бях съставил. Вие се опитахте да пожънете плодовете и да избягате от мен. Вие замисляхте предателство. Аз не питам дали наистина сте го извършил. Знам, че е така. И не питам, защо сте го направил. Вие сте го направил. Това е напълно достатъчно.

– Аз не се каня да се защитавам, Сатана – отвърна достатъчно хладнокръвно обвиняемия човек на име Картрайт. – Но мога да допълня, че неудобството, което смятате че съм ви причинил, е изцяло по ваша вина. Вие твърдите, че мисълта ви е съвършена. Но сте си избрал лошо оръдие. Ако то не изпълнява задачите на занаятчията, кого трябва да виним? Оръдието или занаятчията?

– Оръдието не може да се вини – отвърна Сатаната. – Но какво прави занаятчията с подобно оръдие? Просто повече не го ползва. Хвърля го на боклука. Унищожава го.

– Не – отвърна Картрайт, – Добрият стопанин го ползва за работа, която то може да изпълнява.

– Не и ако има богат избор от евтини оръдия на труда – засмя се Сатаната.

– Ваша воля – каза Картрайт. – Но аз си казах думите. Аз съм малка грешка във вашите разсъждения. И ако, както се хвалите, разсъжденията ви са безупречни, това означава, че вие съзнателно сте ме избрали, с цел

да претърпя неуспех. В такъв случай, наказвайте себе си, Сатана! А не мен!

Дълги мигове черната фигура гледаше на него. Картрайт смело издържа този поглед.

– Аз моля само за справедливост – каза той. – Не моля за милосърдие, Сатана.

– Не... засега – отвърна Сатаната бавно и святакшите му очи станаха студени и сурови.

До мен отново достигна приглушеният възглас на залата.

Настъпи още по продължителна и напрегната тишина.

– Картрайт, вие дадохте своя отговор – прогърмя гласът на органа без всякакво изражение. – И за него ще бъдете възнаграден. Вие ми напомнихте, че мъдрият занаятчия, използва лошото сечиво само за такава работа, която то може да изпълни без да се счупи. Аз ще ви възложа такава работа.

Ето решението ми, Картрайт! Вие ще стъпите на четири следи. Сега и веднага. На четири, не забравяйте. Преди всичко вие ще получите възможността да спечелите короната и скиптъра, следователно властта над земната империя, която те носят със себе си. Ако, естествено, четирите следи са щастливи. Ако стъпите на три щастливи следи и на една моя, аз ще ви простя. Това е признание на определена справедливост на вашето сравнение на занаятчията и лошо подбраното сечиво.

Видях, как се намали напрежението на Картрайт и сянка на облекчение премина по лицето му.

– Ако стъпите на две щастливи и две мои, ще ви дам право на избор, или бърза и лека смърт, или възможността да се присъедините към моите роби кефтиу. Казано с други думи, вие трябва да изберете между незабавното разрушаване на тялото и бавното унищожаване на душата. Това милосърдие проявявам в знак на признателност за истинността на думите ви.

Лицето на Картрайт отново пребледня.

– Стигаме до последната възможност – вие стъпвате на три мои стъпки. В този случай – гласът предизвика треперене, – Картрайт, вие ще умрете. Вие ще умрете от ръцете на Санчала. И не от една смърт, Картрайт. Не, от хиляди смърти. Бавно и мъчително бичът на Санчала ще ви показва посоката към вратата на смъртта. И когато я пожелаете ще ви възвръща към живота. Отново... и отново... докато изпокъсаната ви душа не намери повече сили да се връща в опротивялото и тяло и не прелази през прага и портите не се затворят завинаги след нея! Така

реших! Такава е волята ми! На всекиму според съдбата му!

Черният ужас злобно се ухилваше, когато чуваше името си и със заплашителен жест разтърсваше бича от женски коси. Що се отнася до Картрайт, то след ужасната присъда, лицето му преbledня като на смъртник, цигарата падна на пода и цялата изписана смелост изчезна. Консърдайн, който през цялото това време стоеше до него, се дръпна в сянката и го остави сам. Сатаната натисна лоста между двата трона. Чу се леко бръмчене. Седемте отпечатъка на детските крачета засвяткаха, сякаш отново бяха запалени.

– Стъпалата са готови – провъзгласи Сатаната. – Картрайт, изкачвайте се!

Хората в бяло се разшаваха, камшиците им замяха дълги езици и примките бяха готови да се захванат за работа, ако е необходимо. А горе Черният ужас се наведе напред, отвори с нетърпение уста и от нея потече неприятна лига, а с грубите си нокти зачеса мощната си гръд.

Тишината в храма се сгъсти – сякаш всички бяха забравили да дишат.

Картрайт тръгна бавно напред, като внимателно се вглеждаше в светещите отпечатъци. Сатаната се облегна на трона си, ръцете му се скриха под мантията и огромната глава започна да изглежда като лишена от тяло; плаваше над подиума, както каменната глава на двойника му плаваше над трите норни.

Картрайт мина първият отпечатък без да го докосне и изкачи още две стъпала. После без да се колебае постави крак на втория сияещ отпечатък.

И веднага пламтящият дубликат се появи на бялата половина на кълбото. Разбрах, че Картрайт бе уцелил щастливата следа. Но кълбото се намираще зад него, бе му забранено да се обръща и следователно не знаеше нищо за първата си сполука!

Той погледна Сатаната и затърси следа от досада или триумф, но мраморното лице остана безпристрастно и очите на промениха състоянието си. Нито звук не се донесе от страната на черните седалки.

Картрайт бързо премина още две стъпала и отново не се поколеба да настъпи следващия отпечатък. И отново той се появи на светлата страна на бялото кълбо. Вече два шанса са спечелени. Мина заплахата на хилядите мъчителни смърти. Сега най-много го заплашва или милосърдна смърт или загадъчно робство.

А той продължава нищо да не знае!

Отново погледна Картрайт лицето на мъчителя си, надявайки се, че

поне някакъв намек ще покаже какъв е резултата. То продължаваше да е неподвижно, както и преди. Сатаната просто го гледаше, а и чудовището с бича не изразяваше нищо.

Той бавно изкачи още две стъпала. Задълго се спря пред поредната „дяволска“ стъпка – и това време ми се стори така продължително, сякаш изтекоха часове. И ето, че видях устата му да се изкривява и по челото да избиват капчици пот.

Ясно, като казани на глас, можех да прочета мислите му. На какви стъпки бе стъпил? Може би са на Сатаната? И няма ли третата крачка да го отведе направо на ешафода? Или досега е бел само един нещастен опит? Избягнал ли е участта, която му готви Сатаната?

Той не го знаеше!

Тогава мина край отпечатъка и бавно продължи да се изкачва. Дълго стоя пред петата следа. И главата започна да се обръща! Сякаш някаква силна ръка я извърта. Измъченият мозък я заставяше да се извърта в забранената посока... да се извърта... докато види показващото кълбо.

Стон се изтръгна от посивелите устни. Картрайт се хвана за главата с две ръце, задържа я да не се обърне напълно и скочи на петия отпечатък. Спря и задиша, като човек след дълго и тежко бягане. Устата му се разтвори, дишането се измъкваше с хлипане. Косите се измокриха от побилата пот. По лицето се застичаха струйки... Измъчените очи се насочиха към Сатаната.

На бялото поле се появи трети светещ символ!

Картрайт бе спечелил.

Но не можеше да го знае!

Собствените ми ръце се разтрепериха, покрих се с лепкава пот, сякаш сам се намирах на неговото място. Думите се изтръгнаха от мен. Той нямаше от какво повече да се страхува. Изтезанието свърши! Сатаната загуби! Но устата ми бе плътено затворена. И едва сега напълно осъзнах цялата тази дяволска жестокост и хитрост на това изпитание.

Картрайт стоеше и трепереше. Отчаяният му поглед не се отделяше от безпристрастното лице, което сега бе така близо до него. Така ли ми се стори или наистина бе, но на него се отрази злобна радост? Но дори и тъй да беше тя изчезна като вълничка на застояла вода.

Видя ли я Картрайт? Сигурно, защото отчаянието му се усили и се превърна в израз на невероятна мъка. И отново главата му започна да се извърта под силата на ужасяваща принуда. Той се заклати напред, спъна се в стъпалото и едва се задържа.

Знаех, че с отчаяни усилия се заставя да погледне поредната горяща

следа.

Вдигна треперещ крак...

И бавно, бавно главата се извърщаше назад... назад... към контролното кълбо.

Той пусна крак. Вдигна го... и отново го пусна. Изплака.

Аз се напрегнах в оковите си, запроклинах всичко и заплаках заедно с него...

Главата му се обърна наполовина и лицето му сочеше към мене. Той се отдръпна от следата. Тялото му се разгъна със скоростта на скъсана пружина. Погледна кълбото и видя всичко.

Три отпечатъка на щастливата половина!

Гръмко въздъхване се донесе от тъмния амфитеатър.

– Оръдието отново демонстрира непригодността си – в гласът на Сатаната нямаше тържество. – Помислете само! Спасението бе в ръцете ви, Картрайт. И вие, подобно на жената на Лот, се обърнахте и погледнахте. А сега трябва да се върнете обратно и да започнете отново. Но почакайте. Да погледнем, не сте ли загубил повече от простото спасение. На тази стъпка ви попречи липсата на мъжество да стъпите. Каква е тя? Любопитно ми е да узная.

И на бялото кълбо избухна още една сияеща следа!

Короната и скиптъра! Земната империя! Не само свобода, но и Сатаната щеше бъде негов слуга!

Това можеше да спечели Картрайт.

Но се обърна и загуби.

От мрака се донесе стонове и бърборене. Тях ги заглуши ужасният смях, който заизтича от устата с неподвижните устни.

– Загуби! Загуби! – надсмиваше се той. – Връщай се, Картрайт. Започвай наново. Но не мисли, че втори път ще ти се усмихне такова щастие. Хайде, предателю, спускай се. И започвай да се изкачваш насам! – той натисна лоста, невидимият механизъм се завъртя и седемте стъпки пламнаха с нова сила.

Картрайт се запусна по стъпалата. Вървеше като кукла, която дърпат с конци. Спря се в основата на стълбата и като марионетка се обърна и започна да се качва, стъпвайки машинално на всяка следа, към която се насочваше. Очите му не се отделяха от короната и скиптъра. Устата му бе изкривена като на дете, което бе постигнато от убийствена мъка. Вървеше и плачеше.

Едно – светна белега в черната страна на кълбото.

Две – още един на същата страна.

Три – следа на бялата страна.

Четири – на черната страна!

Пристъп на адски смях разтърси Сатаната. За миг ми се стори, че черната му мантия се е стопила, станала е въздушна и се е превърнала във всеобхватна сянка, черна сянка, която надвисна над жертвата си.

Смехът гърмеше, а Картрайт се изкачваше по стълбите с изкривено лице и не откъсваше от проблясващите дрънкулки на трона очи...

Чу се свистящ звук. Черният ужас се наведе напред и му хвърли ласото. То се нахлузи на главата на Картрайт и обхвана раменете му. Рязко дърпане и човекът падна. И мъчителят го потегли след себе си, без да среща съпротива, надолу по стъпалата.

Светлината изгасна. Настъпилата изведнъж тъмнина изглеждаше по-страшна от демоничното кикотене.

Смехът рязко се прекъсна. Долових тънък жален писък. Светлината се запали. Черният трон бе празен. Подиумът – също. Нито Сатаната, нито палача, нито Консърдайн! Само скиптърът и короната насмешливо горяха на златния трон между двете редици неподвижни хора облечени в бяло.

ГЛАВА СЕДМА

Някой ме докосна по ръката, трепнах и видях Консърдайн. по лицето му бе изписан същия ужас, който сам усещах. Ивиците, които ме държаха се разпуснаха, воалът от главата ми падна, аз се изправих, а през това време в храма отново стана тъмно.

Бавно се разгоря кехлибарената светлина. Редиците на амфитеатърът бяха празни, никой не бе останал от тази скрита аудитория, чието мърморене и дишане бе достигало до ушите ми.

Изчезнал бе и златният трон и това, което бе лежало на него. Нямаше ги хората в бели бурнуси, освен двама, които пазеха черния трон. Святкаха сините очи на каменния Сатана. Пламтяха седемте стъпки на детските крачета.

„Те му показаха пътя към Рая, но той отслабна и те го заведоха право в Ада“.

Консърдайн гледаше следите и на лицето му се изписа онова алчно изражение, което бях виждал на лицата на посетителите на Монте Карло навели глава над рулетката, лица, изпълнени с изгарящата страст към хазарта, свойствено повече на жените, лица, жадно гледащи на въртящото се колело; тези хора виждат не колелото, а златото, което могат да изтръгнат от пълната с мъка съдба. Като тях и Консърдайн виждаше не пламтящите следи, а онази омагьосана и привлекателна страна на изпълнените желания, където те могат да отидат.

Мрежата на изкушенията, хвърлена от Сатаната, ги бе хванала!

Е, какво пък, независимо от видяното, тази мрежа бе хванала и мен. Чувствах нетърпението, страстното желание да опитам собствения си късмет. Но по-силно от стремежът да завладеея съкровищата, които ми бе обещал, бе желанието да заставя този насмешлив, студен и безжалостен дявол, да ми се подчинява, както той ме бе заставил аз да му се подчинявам.

Консърдайн се откъсна от привлекателното зрелище и се обърна към мен.

– Денят ви бе тежък, Киркхайм – каза той. – Как ще предпочетете, да се приберете направо или ще минете край мен, да пийнем по едно питие?

Поколебах се. Измъчваха ме хиляди въпроси. Но още по-настойчива бе необходимостта да съм сам и да премисля всичко, което видях и

чух в това странно място. И освен това, на колко от моите въпроси ще може или ще иска да отговори? По придобития досега опит предполагах, че такива ще бъдат прекалено малко. Но той сам взе решението.

– Най-добре ще бъде да си легнете – продължи той. – Сатаната иска вие да премислите неговото предложение. В края на краищата не ми е позволено... – той се изпусна и побърза да се поправи, – аз няма какво да добавя повече, към това, което той каза.

– Кога ще го видя отново?

– О, не по-рано от обяд. Той – Консърдайн леко трепна – ще бъде зает от сутринта. Може спокойно да се наспите, ако желаете.

– Добре – отвърнах аз, – прибирам се.

Без повече да произнесе нито една дума той ме преведе през амфитеатъра към задната стена на храма. Натисна нещо, ламперията се плъзна настрана и се разкри още един малък асансьор. Като влезе в него Консърдайн погледна назад. Отпечатъците тревожно проблясваха. Пазачите стояха от двете страни на черния трон и ни съпровождаха внимателно със странните си очи.

Консърдайн отново трепна, после въздъхна и затвори вратата на асансьора. Ние се оказахме в дълъг сводест коридор, облицован с мраморни плочи. Не се виждаха никакви врати. Той натисна една от плочите и се показа следващият асансьор. Спря се и аз се оказах в стаята, където се бях преобличал във вечерния костюм.

На кревата бе приготвена пижама, в креслото – хавлия, под него – домашни чехли. На масата бяха подредени гарафи с уиски, ром и коняк, сода, чаша с лед, плодове и сладки, няколко кутии с любимите ми пури и на всичкото това изобилие – моят изчезнал портфейл.

Веднага го отворих. Нищо не беше пипано – визитните ми картички, писмата, парите се намираха вътре. Без да чакам покана налях на себе си и предложих на Консърдайн да се присъедини към мен.

– Да прием за щастливите стъпки – вдигна той чашата си. – Нека ви провърви в избора!

– И на вас също – отвърнах аз.

Лицето му трепна, появи се измъчено изражение, той странно ме погледна и едва не остави чашата си.

– Тостът е за вас, а не за мен – каза той накрая и не един дъх я изсуши. После отиде при асансьора и преди да го отвори се спря. – Киркхайм – произнесе бавно. – Спете спокойно и от нищо не се страхувайте. Но се дръжте далеч от стените. Поискате ли нещо, позвънете – той ми посочи копчето на масата, – ще дойде Томас. Повтарям. Не се опитвайте

да отворите тези панели. На ваше място веднага си бих легнал и за нищо няма да мисля до събуждането си. Между другото, да се нуждаете от сънотворно? Аз наистина съм лекар – увери ме той и се усмихна.

– Благодаря – отвърнах аз. – Ще заспя и така.

– Лека нощ – пожела ми той и панелът се затвори след него.

Налях си още едно питие и започнах да се събличам. Не ми се спеше. Бях прекалено възбуден да затворя очи. Независимо от предупреждението на Консърдайн внимателно огледах стените на спалнята и банята, като ги опипах на различни места. Те ми се сториха здрави, плътни, от яко дърво, наподобяващо мрамор и полирано прекрасно. Както си и мислех, нямаше нито прозорци, нито врати. Стаята ми всъщност си бе просто една разкошна килия. Една след друга изключих всички лампи, легнах в постелята и тогава загасих и последната, която се намираше на масичката до мен.

Не знам, дълго ли лежах в тъмнината и размишлявах, преди да усетя, че не съм сам в стаята. Не бях доловил никакъв звук, но бях сигурен, че вътре има още някой. Изхлузих се от леглото покривало и се преместих в краката на кревата. Приседнах и се приготвих да се нахвърля на неканения посетител, когато се приближи до кревата. Да запаля светлината означаваше да му се напъхам в ръцете. Който и да е той, очевидно ме смята за спящ и нападението, ако последва такова, ще стане на място, където би трябвало да се намира спящия. Но тялото ми бе на съвсем друго място и ми се удаваше възможност да удивя посетителя.

Но вместо нападение чух шепот:

– Това съм аз, капитан Киркхайм, Хари Баркър. За Бога, сър, не вдигайте шум!

Стори ми се, че познах този глас. После си спомних. Баркър, малък на ръст войник, кокни, който намерих ранен в изпораздраните от снарядите храсти на Марна. Бе изгубил много кръв. Оказах му първа помощ и го отнесох в полевия лазарет. Така се случи, че прекарах няколко дни в града, където се разполагаше основният лазарет и където накрая докараха и самия Баркър. Бе ми станало нещо като навик да го посещавам, да му нося разни дреболии, като цигари и бонбони, и да приказваме за разни неща. Благодарността му и предаността му се оказаха кучешки и така трогателни; оказа се сантиментален. Но, за Бога, как се появи той тука?

– Помните ли ме, капитане? – шепотът бе изпълнен с тревога. – Почакайте, сега ще ви покажа...

Запали се малка лампичка, която бе така стисната между дланите на говорещият, че за миг освети само част от лицето му. Но и това бе

достатъчно – познах Баркър. Това бе неговото тънко и слабо лице, разрошените коси с цвят на пясък и късата му горна устна.

– Баркър, проклетнико! – тихо изрекох, но не добавих, колко ми е приятно да го видя; ако бе достатъчно близо бих го прегърнал.

– Ш-ш-ш! – предупреди ме той. – Аз съм сигурен, че никой не ни следи, но на това проклето място, на нищо не трябва да вярваш. Хванете ме за ръка, сър. Там, до стената от която излязох, има стол. Седнете на него и запалете цигара. Ако чуя нещо, ще се дръпна назад, а вие ще продължите да си пушите.

Ръката му докосна моята. Сякаш виждаше в мрака. Безпогрешно ме прекара през стаята и постави на стола.

– Запалете, сър – каза той.

Драснах клечка кибрит и запалих една пура. Пламъчето освети стаята, но не и Баркър. След миг чух на ухото си неговия шепот:

– Преди всичко, сър, не му позволявайте да ви мами, че е дявол. Наистина, той е проклет като дявол, но не е истински. Лъже ви, сър. Той е човек, като вас или мен. Забийте нож или куршум в сърцето му и ще се убедите.

– Как разбра, че съм тук? – запитах аз също шепнешком.

– Видях ви в креслото – отвърна той. – Ето ръката ми. Когато поискате да кажете нещо, стиснете я и аз ще се наведе към вас. Така е по-безопасно. Да, видях ви в креслото. Работата е там, сър, че аз следя това кресло. Но и много други. Затова той, Сатаната искам да кажа, ме остави жив – и с горчивина се върна на първата тема. – Той не е истински дявол, сър. Никога не забравяйте това. Аз съм възпитан в страх от Бога. Родителите ми са петдесетници. Учиха ме, че Сатаната е в Ада. Но когато тази проклетата свиня, попадне в Ада, истинският Дявол ще и покаже, как се краде име! Боже, как бих искал да видя това! Но, от вълн – побърза да добави.

Стиснах ръката му и усетих, как ухото му почти докосва устните ми.

– Хари, как попадна тук? – зашепнах аз. – Кой е той, Сатаната, какъв е в действителност?

– Всичко ще ви разкажа, капитане – отвърна Баркър. – Доста време ще ни отнеме, но кой знае, кога ще ни се отдаде отново такава възможност. Затова побързах да дойда веднага. Този кръвожаден звяр така издевателстваше над бедния Картрайт. Гледаше го как умира! Останалите спят или се напиват до смърт. Но е необходима предпазливост. Позволете ми да ви разкажа, а после ще отговоря на въпросите ви.

– Давай – съгласих се аз.

– Преди войната бях електротехник – донесе се шепота от тъмнината. – По-добър от мен нямаше. Истински майстор бях. Той го знае и затова ме остави жив, признавам си. Сатаната – ох-х-х! След войната нещата вървяха зле. Животът бе скъп, а работа трудно се намираше. Да и по-друг начин гледах вече на нещата. Видял бях толкова много лицемери, които през войната и пръста си не помръднаха, а живееха разкошно и прибираха всичко за себе си. Какво право имат на това, когато тези, които бяха лели кръв и семействата им, гладуваха и мръзнаха?

Ръцете ми винаги бяха ловки и сръчни. И краката ми са бързи. Лесно се катеря, като котка съм, като проклета стоножка. Движа се тихо. Привидението е като парад пред мен. Не се хваля, сър. Просто разказвам.

И си казах: „Хари, време е да приложиш талантите си. Време е да се захванеш за истинска работа, Хари“.

И от първите дни в новата си работа започнах да се издигам. От вилите се прехвърлих на жилищните домове, после към фамилените къщи. И никога не ме хванаха. Наричаха ме Хари Царят на Котките. Изкачвах се по водосточните улуци, като цирков артист по прът, а по стените на къщите, като по водосточните улуци. Така че и тук се оказах майстор.

Срещнах Меги. Такава като Меги се среща веднъж в живота, сър. Какви бързи пръсти имаше! След нея Гудини и Хермън са като забавено кино. И изглеждаше като истинска лейди. Когато искаше.

Много момчета се навъртаха край нея. На всичките отказа. Цялата бе потънала в работата си. „Дяволите да ви вземат! – казваше тя като херцогиня. – Защо ми е мъж? Дяволите да ви вземат! – казваше тя. – От мъжа чакай само неприятности и после те боли глава!“ Около нея не можеше да се размотаваш. Такава си беше Меги.

Капитане, ние си допаднахме, така си загубихме ума, че скоро се оженихме. Наехме къщичка в Мейд Уейл. Бях ли щастлив? А тя? О, Боже!

„Слушай, Меги – казах аз, когато медният месец свърши, – Ти не трябва да работиш. Аз ще се грижа за прехраната на семейството. Печеля добре, като добросъвестен работник. Наслаждавай се на живота и направи дома ни уютен“.

„Добре, Хари!“ – отвърна Меги.

Помня, че тогава носих игла за вратовръзката ми, подарък за сватбата от нея. С голям рубин. Подари ми и часовник, а също и моден

пръстен с бисери. Бях го видял в един джентълмен, в хотела, където се бяхме спрели през нощта и се възхищавах от него. А когато влязохме в стаята ни, тя ми ги подари тези неща. Ето как работеше Меги!

С труд съдържах смеха си. Тази романтична история, разказана с шепот в тъмнината, за това как добросъвестния войник и електротехник се е превърнал в не по-малко добросъвестен и умел крадец, напълно подходеше за край на необикновената нощ. И напълно изчисти мозъка ми от налепа на ужас и ми възвърна формата.

– След ден-два си взех почивка и ние отидохме на театър. „Харесва ли ти тази игла, Хари?“ – прошепна Меги и с поглед ми показа проблясващата искра във вратовръзката на един солиден господин. „Прекрасна е“ – казах безгрижно. „Ето я“ – каза Меги, когато излязохме от театъра.

„Меги – казах тогава, – нали се разбрахме да не работиш? Нима не те издържам, както трябва? Аз сам мога да припечеля, която си искам разкошна игла. Меги, аз искам ние да си имаме приятен, удобен и щастлив дом, в който като се върна след нощна работа, да ме посреща жена ми. Не ти позволявам повече да работиш, Меги!“

„Добре, Хари“ – отвърна тя.

Но, капитане, съвсем не беше добре. Стигна се до там, че като излизахме, аз не смеех да поглеждам нито щипки за вратовръзки, нито часовници, нито разни други неща. Не биваше да похваля нещо дори в магазин. Направех ли го, щом се върнехме в къщи и нещото се оказваше пред мен. А Меги бе така горда и радостна, че аз не се осмелявах... Да, това бе любов, но... дяволска!

Тя ме чакаше, когато се връщах в къщи. Но ако се събуждах по-рано, нея я нямаше. А когато се успивах първото нещо, което виждах, бяха нахвърляните небрежно на масата шевици, палта или някакви пръстени. Тя продължаваше да работи!

„Меги – казах аз, – това не е хубаво. Ти не щадиш гордостта ми. Какво ще стане, когато се появят децата? Таткото работи през нощта и спи през деня, а мама работи през деня и спи през нощта. По дяволите, Меги, те ще бъдат като сирачета!“

Но нищо не и действаше, капитане. Тя обичаше работата си повече от мен, а може би, просто не можеше да ни раздели. В края на краищата аз се разделих с нея. Сърцето ми бе като разбито, сър. Аз я обичах, обичах и нашата къща. Но това не успях да понеса. Така се оказах в Америка. Аз Хари, Царят на Котките, отидох в изгнание, защото моята жена не поиска да престане да работи.

Тук нещата също потръгнаха. Но не бях щастлив. Веднъж, като

излязох въвн от града, се натъкнах на голяма стена, хубава стена, привлекателна. След известно време видях вратите и зад тях къщата на охраната. Какви врати само! Плътни и стоманени!

„Боже всемогъщи! – казах си аз. – Тук би трябвало да живее херцогът на Ню Йорк“. И се огледах. Стената бе дълга поне пет мили. Скрих се наблизко, а през нощта се изкачих на нея. Нищо не видях, освен дърветата и далечни светлини. Явно там се намираще някакво далечно здание.

Най-напред видях проводника по самата стена. Не го докоснах. Реших, че е под напрежение. Погледнах надолу и дори рискувах да запала фенерчето си. Там, точно където би трябвало да се приземи човек, ако се осмели да скочи, забелязах още два реда проводници. А до земята цели дванадесет фута.

Всеки друг на мое място би загубил куража си, но не напразно ме наричаха Царя на Котките. Скочих. Приземих се наистина като котка. И се плъзнах между дърветата. Приближих голямата къща.

Наоколо се въртеше истинско гъмжило от странен народ. После повечето светлини угаснаха. Изкачих се към мястото, което си бях набелязал и се оказах в голяма стая. И каква плячка имаше в нея! Главата ми се завъртя. Взех няколко неща и тогава забелязах нещо наистина странно – тази стая нямаше нито една врата. „Как ли влизат тук, да ги вземат дяволите?“ – запитах се сам себе си. И тогава се обърнах към прозореца, през който бях влязъл.

Боже Господи! Капитане, аз едва не изскочих от дрехите си! Прозорците ги нямаше! Бяха изчезнали. Навсякъде се виждаше плътна стена!

Изведнъж стана светло и от стената изскочиха десетина юначаги с въжета в ръце и един огромен човек след тях. Аз се стгуших, когато ме погледна. Изплаших се до смърт! И ако преди малко щях да изхвъркна от дрехите си, сега щях да изпадна от гашите си!

Това бе проклетият тип, Сатаната, разбрахте ли? Той само си седеше и ме пронизваше с поглед. После започна да ми задава въпроси. Капитане, всичко му разказах. Сякаш беше Бог. Той направо ми обърна вътрешностите навън. Както на вас, но къде-къде по-подробно. Той измъкна целият ми живот, като започна от бебешката люлка.

И как само се смееше – ужасно. Но вие вече сте го чул. А в следващият миг седях на масата и отново разказвах това, но сега на доктор Консърдайн. Оттогава съм тук, капитане. Той ме осъди на смърт, сър, и рано или късно, но ще се заеме с мен. Ако други не го изпреварят. Но аз съм му полезен и докато съм такъв, няма да ме докосне. И още казва, че

това го развличало. Прекрасно развлечение! Кара ме да застана пред Консърдайн и да разказвам всичко за работата си, за мечтите си, за Меги, о, всичко за нея, сър.

Боже, как само го ненавиждам! Кръвожаден мръсник, кучешки син! Но той ще си получи заслуженото наказание. От мен ще го получи! И от вас, сър!

Гласът на мъничкото човече се усили до опасни височини и ясно се усещаха нотки на истерия. Почувствах под какво напрежение живее. Но освен, че простичкият му разказ ми даваше известна информация, усещах, че трябва да му дам възможността да се разговори. Аз изглежда бях първият човек, който се бе отнесъл към него със съчувствие след затварянето му на това място. Разбира се, аз тук съм единствения му другар и на него му се струва, че ме е изпратило самото Небе. Дълбоко ме развълнува фактът, че той бе изтичал при мен, веднага щом ме бе познал. И несъмнено рискуваше много.

– Хари, по-тихо! По-тихо! – прошепнах аз и го потупах по ръката. – Ти вече не си сам. Ние двамата, заедно ще намерим начин да се измъкнем.

– Не! – в пълният мрак, можех само да си представя, как си клати главата отчаяно. – Вие не го познавате, сър. Няма да успеем да се измъкнем, сър. Той няма да ни предостави време. Не. Жив оттук няма да се измъкна.

– Как разбра, къде съм? И как ме намери?

– Минах през стените – отвърна той. – В тази сграда няма нито една стълба или честна врата. Нищо, освен проходи в стените, движещи се ламперии и асансьори. С тях е наблъскано като семе в тиква. Само Сатаната знае всички комбинации. Консърдайн, дясната му ръка, също знае много, но аз знам повече от него. Трябва да знам. Тук съм две години. И досега не съм напускал това проклето място. Той ме предупреди. Ако се опитам да изляза, ще ме убие. Пълзях, пълзях, пълзях наоколо като плъх и при всяка възможност минавах през проходите. Те са така много и трябва да се наглеждат. Не зная всичко, но и това не е малко. През цялото време вървях след вас и Консърдайн.

– Но кой е Сатаната? – запитах аз. – Искам да кажа, откъде е? Нали не е от Ада?

– Май е мелез между руснак и китаец. Но поне китайското е сигурно. Не знам откъде се е появил. Не посмях да питам. Чух само, че е купил това място преди десет години. Хората, които събориха старата къща и издигнаха този, замък бяха китайци.

– Но ти сам, Хари, не си в състояние да наглеждаш този огромен дом – съобразих да попитам аз. – И Сатаната едва ли ти е поверил грижата за всичките си проходи.

– Той ми позволява да използвам робите му кефтиу.

– Вече на два пъти чувам тази дума. Какво представляват те?

– Те ли? – в гласът му усетих страх и отвращение. – От тях ми се разтреперват краката, сър. Той го упоява с кефтиу. Опиумът, кокаинът, хашишът, ряпа да ядат пред този наркотик. Дава на всеки особен рай докато не се събуди. Убийството е най-малкото на което са съгласни, та да си получат необходимата им доза. Момчетата в нощни пижами, които стояха край стълбата са от тяхната команда. Слушали ли сте за Планинския старец, който изпраща убийците си? Един приятел ми разказа за него по време на войната. Сатаната върши същото. Изпиеш го веднъж и повече не можеш без него. Той ги заставя да вярват, че когато ги убият за него, той ще ги изпрати на такова място, където ще ги очаква вечно щастие. Веществото им го дава само за определено време. Те са готови за Сатаната да извършат всичко. Всичко!

Накрая зададох въпроса, който исках отдавна да задам.

– Ти знаеш ли момичето по име Ева? Големи кафяви очи и...

– Ева Демерест – отвърна той. Бедничката. Той и нея купи. Боже, какъв срам! Той я откъсна в ада, а тя е като ангел... Тихо! Запалете цигара!

Той дръпна ръката си. Чух слаб звук от отсрещната стена. Дръпнах цигарата и с издишването се протегнах в креслото. Отново звук, по-точно призрак на звук.

– Кой е тук? – рязко попитах аз.

До стената пламна светлина и до образувалия се отвор видях да стои лакеят Томас.

– Викахте ли ме, сър? – погледът му обискираше стаята и когато се спря на мен в него имаше само подозрение.

– Не – отвърнах равнодушно.

– Сигурен съм, че се звънна, сър. Наистина – поколеба се той, – вече бях позаспал...

– Значи ви се е присънило – казах аз.

– Тогава, ще ви оправя леглото, сър, щом съм тук.

– Добре. Изпушвам си пурата и си лягам.

Докато оправяше леглото, той извади от джоба си кърпа и една монета падна на пода до краката му. Той се наведе да я вземе. Но тя се оказа непокорна и се измъкна от пръстите му. Търколи се под кревата. Той

кликна и зашари с ръка. Колко внимателно и естествено бе направено. Аз пък си мислех, че той просто ще погледне под леглото.

– Томас, искате ли нещо да пийнете? – запитах го сърдечно, когато се изправи на крака и още продължаваше да оглежда стаята.

– Благодаря, сър – той си наля пълна чаша. – Ако не възразявате, ще го разреда с вода.

– Щом така ви харесва повече.

Той отиде в банята и запали светлината. Аз продължих да смуча невъзмутимо пурата си. Той излезе – очевидно се убеди, че няма никой. Изпи си питието и тръгна към стената.

– Надявам се, сънят ви да бъде спокоен, сър.

– И аз се надявам – отвърнах жизнерадостно. – Изключете светлината, моля.

Той изчезна, но аз бях сигурен, че стои там, зад стената и се напруга да чуе всеки звук. Около минута по-късно аз се прозях шумно, станах от стола, отидох до кревата и легнах, като не се стараех при това да пазя тишина.

Известно време лежах без да спя и обмислях положението. Какво бе казал Баркър? Замък без стълби и „честни“ врати. Огромен лабиринт от тайни входи и плзгащи се стени. И един дребен крадец, който пълзи през стените, който няма възможност да излезе навън и който търпеливо изучава различните секрети. Такъв съюзник ми бе нужен!

А Сатаната?! Обещава рай на робите си и ги тъпче с мощен наркотик. На другите предлага Рая с помощта на седемте стъпки. Каква цел въсъщност преследва? И какво ще спечели от това?

Е, какво пък, утре като се видя отново с него ще зная повече.

А, Ева? Проклетият шпионин Томас ни прекъсна, точно в мига, когато щях да узная още нещо. Добре, ще си поиграем със Сатаната, е, с известни ограничения.

Аз заспах.

ГЛАВА ОСМА

Когато се събудих, Томас ми подбираше костюм от шкафа. Чух как във ваната тече вода. Отдавна ли се намира в стаята? Не можех да преценя. Но сигурно я бе обискирал внимателно. Аз лениво гадаех, какво бе възбудило подозренията му. Погледнах часовника си, но той бе спрял.

– Добър ден, Томас – обадох се аз. – Колко е часът?

Той надникна от шкафа като изплашен заек.

– Един следобед, сър. Не бих ви безпокоил, сър, но шефът иска да закуси с вас в два.

– Добре – отидох в банята. Докато се намирах във водата, полуоформения план, който се появи в главата ми когато заспивах изведнъж се кристализира в мозъка ми. Аз ще си опитам незабавно щастието със следите. Но няма да измина цялата дистанция. Ще стъпя на два отпечатъка, не повече. Нужно ми бе да разбере още доста неща, преди да си рискувам да дам напълно душата си и тялото на Сатаната.

Надявах се, че само един от двата отпечатъка ще бъде негов. В полошият случай ми предстоеше година служба. Е, против това не възразявах. В действителност исках да му противопоставя не простото щастие на хазарта, а ума.

Не исках да избягам от него. Добре бе да стана част от обкръжение то му, адско или не. Баркър ми даде известно предимство. С негова помощ ще се опитам да смъкна синеокия дявол от черния му трон, ще разруша властта му над тези хора и, защо трябва да се боя от истинската дума, ще го ограбя.

Или, казано с прилични думи, ще си възмездя загубите. Аз имах двадесет хиляди долара. Следователно, за да си разчистим сметките, аз трябва да взема от него двадесет милиона...

Ето това ще бъде истинска игра! И се разсмях.

– Вие сте весел човек, сър – каза Томас.

– Птиците, Томас – отвърнах в същото настроение, – пет навсякъде. Да, Томас, навсякъде! Дори когато се намират тук!

– Прав сте, сър – каза той и ме погледна със съмнение.

Бях готов в два без двадесет. Лакеят се заведе в залата, а от там се възползвахме от нов асансьор, който ни вдигна много по-високо от преди. Оказах се в малка приемна, чиято единствена врата се пазеше от

двама високи и яки роби.

Минах през нея и бях заслепен от слънчевата светлина, която се съсредоточи на девойката зад масата. Тя ме видя и се надигна. Това бе Ева, но съвсем друга, не онази, която така изкусно помагаше да ме отвлекат вчера. Тогава ми се стори привлекателна, сега разбрах, колко това не съответства на действителността.

Девойката бе прекрасна. Ясните и сини очи ме гледаха сериозно и със странно внимание. Малката горда глава като на принцеса се заливаше от слънчевата светлина и в косите и се изрисуваше красива златна диадема. Устните изглеждаха още по-сладки, отколкото когато ги бях опитал, а тя се бе изчервила така силно.

– Ева, това е мистър Киркхайм – Консърдайн произнесе това сериозно и личеше колко много се забавлява. – Струва ми се, че вече сте се виждали с него. Нали така, мис Демерест.

– Мисля – отвърнах бавно аз, – че виждам за пръв път мис Демерест. Надявам се, че и тя... така смята.

Не можех да се извиня по друг начин. Ще поеме ли подадената шафета? Очите и се разшириха, както от укор, така и от удивление.

– Само като си помисля – печално каза Ева, – че мъжете така бързо забравят, когато ме целуват. Това едва ли е комплимент. Вие, доктор Консърдайн, как смятате?

– Струва ми се напълно невъзможно – каза истината докторът.

– Не – въздъхна Ева, – не мистър Киркхайм, не мога да се съглася с вас, че това е първата ни среща. Знаете ли, ние имаме удивителен начин да ни запомнят. А една жена не забравя така лесно, когато са я целували.

Аз пламнах. Ева вече бе показала достатъчно доказателства, че е превъзходна малка артистка. Но какво означаваше този епизод? Не вярвах, че е чак толкова оскърбена от действията ми в метрото. Тя бе прекалено умна за това. Но тя не ми вярваше и аз не й харесвах.

– Моите думи – казах аз, – са предизвикани изключително от вежливостта. Всъщност, аз смятам, мис Демерест, тези целувки за щедро възнаграждение за предизвиканите ми неудобства, свързани с тайнственото пътешествие до тук.

– Е, какво пък – студено каза тя, – сделката е сключена и ние сме квит. Не се трудете да изразявате вежливостта си, мистър Киркхайм. Бедете самия себе си, така ще ни бъде къде-къде по-интересно.

Аз преглътнах гневния отговор и се поклоних.

– Напълно сте права – отвърнах по-същият студен начин като нея. –

Но, струва ми се, че нямам причини да бъда вежлив с вас.

– Прав сте – каза тя равнодушно. – Откровено казано, колкото по-малко се сблъсквам дори с вашата естествена същност, толкова по-добре ще бъде за нас двамата.

През ума ми мина, че изречението е някак си странно. И в кафявите и очи се криеше някаква загадка. Какво бе искала да каже? Дали нещо, което Консърдайн не би трябвало да заподозре? Аз чух изхилване, обърнах се и се оказах лице в лице със Сатаната.

Не зная, колко дълго ни бе слушал. Погледът му бе вперен в девойката. Видях, как пламнаха неговите сини като елмази очи, как по лицето му пробяга някакъв порив, който би трябвало да остане скрит...

– Карате ли се? Не е добре! – с меден глас ни се поскара той.

– Да се караме ли? Съвсем не – студено възрази Ева. – Работата е там, че аз не харесвам мистър Киркхайм. Съжалявам, но е така. По-добре веднага да му го кажа и в бъдеще да се избягваме, освен ако вие не решите, че трябва да сме заедно, Сатана.

Казано бе с обезкуражителна мекота. Аз не се опитах да скрия досадата си. Сатаната ме погледна и отново се изхили. Стори ми се, че бе доволен.

– Какво пък – каза той. – Дори аз нямам власт над пристрастията. Мога само да ги използвам. Между другото, гладен съм.

Той седна начело на масата. Ева бе от дясната му страна, аз отляво, а докторът срещу него. Прислужваха ни един манджурец и някакъв китаец.

Очевидно се намирахме в кула. Прозорците бяха така високо, че виждах само небето. По стените висяха картини на Фрагонар и Буше. Несъмнено те бяха получени благодарение на „убедителността“ на пратениците на Сатаната. Останалото в стаята съответстваше на картините: тя бе обзаведена със своеобразно разбиране за красотата и прекрасното, каквото бях забелязал и в голямата зала, където за първи път бях видял този синеок дявол.

Ева ми отказа уважението, бе студена с мен, но и вежлива, а в разговора си със Сатаната и Консърдайн показваше ум и остроумие. Всичките трима изглежда бяха забравили трагедията в храма и наказанието на Картрайт. Сатаната бе в добро настроение, но добротата му бе дяволска, само така мога да я характеризирам, напомняше ми за див звяр, игрив, защото не е гладен, жесток, но е смекчил изтезанието на жертвата си. Въображението ми създаде ярка картина: Сатаната като тигър, къса тялото на човека, който преди няколко часа бе отправил към вратите на

Ада.

Но в лъчите на слънчевата светлина не изглеждаше така ужасен. И ако, както казваше Баркър, си пада по развлеченията, то той и сам отлично се забавляваше. Разговора се насочи към Чингис хан и половин час Сатаната ни разказва за владетеля на Златната орда и черния му дворец в изгубения град Хара Хато в Гоби. Това ме накара да забравя за настоящето, сякаш виждах и слушах светът, който бе изчезнал преди десет столетия. Той ни го разказваше така нежно и комично, раблезианско и трагично, сякаш сам е бил свидетел на описваното. Слушах го и мислех, че не би трябвало да е иначе. Дявол или не, но той ме очароваше.

Накрая заповяда със знак на слугите да излязат и неочаквано ме попита:

– Е, Джеймс Киркхайм, да или не?

Изобразих кратко колебание. Наведох глава напред и погледнах за миг Ева. Изящните и пръсти закриваха устата и, която задържаше напиращата прозявка – но лицето ѝ пребледня, а преди миг не бе такава. Усетих как ме потиска забележимо волята на Сатаната.

– Да или не? – повтори той.

– Да, ако вие, Сатана, отговорите на един въпрос.

– На никого не е забранено да пита – отвърна той.

– Бих искал да знам, какъв... работодател сте, преди да се реша на игра, в която мога да проиграя живота си. Човек – това са целите, плюс начините, с които се опитва да ги постигне. За вашите методи вече имах възможност да си съставя мнение. Но целите? В миналото, Сатана, този въпрос не би бил необходим. Всеки би сметнал, че вашата цел е душата за пещите ви. Но аз разбрах, че Адът се е модернизирал, заедно със стопанина си. Печките са излезли от мода и повече на трябва гориво за тях. Но както и преди вие показвате възможностите си по върховете на планините и предлагате на последователите си земните царства. Каква полза имате вие от това днес?

– Ето една от причините за отвращението ми към мистър Киркхайм – каза Ева. – Той не признава нищо друго освен балансите в счетоводните книги. Душата му е като на дребен лавкаджия.

Не обърнах внимание на това нападение. Но Сатаната се разсмя през непомръдващите си устни.

– Достоен въпрос, Ева – каза и той. – Не забравяйте, че дори аз си водя сметки и ги поисквам, когато му дойде времето.

Последните думи произнесе бавно и замислено, като непрекъснато я гледаше; аз отново забелязах онази сянка на дяволско злорадство да

минава през лицето му. Тя изглежда също я забеляза, защото си прехапа треперещата устна.

– Тогава, отговорете! – казах рязко и така се опитах да отвлека вниманието на Сатаната от нея. Той ме погледна и започна да си подбира думите.

– Да го наречем – каза най-после той, – ...забава. Аз съществувам, защото се забавлявам. Само затова оставам в този свят, в който е казано и направено всичко и забавата, в една или друга форма, е единствената цел, която прави животът поносим. Както виждате, целта ми е проста. Но какво ме забавлява? Три неща. Аз съм велик драматург, най-великият от всички съществували, защото пиесите ми са реални. Аз готвя сцените на моите пиеси, било фарсове или комедии, било драми или трагедии, било епопеи. Аз ръководя актьорите. Аз съм единствения зрител, аз виждам всяко действие, всяка линия в моите пиеси от начало до край. Понякога, това, което започва като фарс, се превръща в трагедия, а трагедиите стават фарсове, едноактните отстъпление се развиват в епопеи, правителствата падат или си отиват, великите се сгромолясват, низшите се издигат. Някои живеят само заради шаха. Аз обичам да играя с живи фигури и едновременно стотици партии по света. Това ме забавлява. Ако наистина съм Князът на тъмата, което виждам, че вие Джеймс Киркхайм не признавате напълно, моето изкуство ме прави партньор на друг композитор, моят древен небесен съперник, известен от най-разпространената местна религия като Йехова. Не, изкуството ми ме слага над него, аз преписвам наново сценариите му. И това също ме забавлява.

Под учтивата насмешка усетих истината. За този студен чудовищен интелект мъжете и жените са само марионетки, които той размества по световната сцена. страданието и мъката, болката, душевна или телесна, са само забавни последствия от създадените ситуации. Подобно на мрачната сила, чието име бе приел, душите за Сатаната бяха неговите играчки. Техните гримаси го развличаха. И в това бе неговото възнаграждение за дейността му.

– Това е първото от трите – продължи той. – А второто? Аз съм ценител на красотата. Всъщност, красотата е единственото, което може да предизвика в мен... това нещо, наречено емоция. Понякога се случва човешките ръце да създадат предмети, които носят печата на съвършенството, създател на което, по традиция, се сочи небесният ми Съперник. Това може да бъде картина, статуя, резба, кристали, вази, платове – някоя от десетките хиляди вещо. Но в нея да е включено съществуването на

красота, която хората наричат божествена и която търсят, на тъмно и пипнешком, но винаги, и затова тя е така забавна. Най-прекрасните предмети взимам за себе си. Но те ми са интересни, ако ги взема по своему. Тук се появява третият момент – играта, хазарта.

Например, като поразсъждавах, аз реших, че Мона Лиза да Винчи от Лувъра притежава качества, които ми подходжат. Да я купя, естествено не бих могъл, но и желание няха да я купувам. Но тя е тук. В този дом. Позволих на Франция да има прекрасно копие, на което моите експерти възпроизведоха дори микроскопическите пукнатинки с употребените бои. Едва сега започват нещо да подозират. Но никога няма да бъдат сигурни и това ме забавлява повече, отколкото ако знаеха точно.

Джеймс Киркхайм, хората на земята рискуват живота си в търсене на различни съкровища. Повярвайте ми, никъде и никога не е имало съкровище подобно на моето. Дори да се обединят и десетте най-богати хора на земята, пак не ще бъдат в състояние да го купят. То струва повече от целия златен запас на Великобритания.

Стойността и в долари, фунтове или марки е нищо за мен. Но да притежавам тази красота и да и се наслаждавам, да живея заедно с нея е нещо... много! И да зная, че плодовете на най-добрите вдъхновения, изпратени от древността на моя небесен Съперник на небето, сега са мои е... забавно. Ха! Ха! – зарева той бурно.

– Третото и последното – прекъсна той смеха си, – е играта. Колекционирам души и прекрасното. Но и като играч съм също така превъзходен, както и като колекционер. Именно рискът усилва наслаждението, което ми доставят моите пиеси. Той допълва последния щрих на моите... придобивки. Аз съм щедър противник. Заложеното от мен е неизмеримо повече от това което дават съперниците ми. Но те са длъжни да играят с мен!

Няколко мига ме гледа с опъната напред глава.

– Що се отнася до останалото – добави той, – то, както вече успяхте да съобразите, не ме интересуват традиционните пещи. Какво става с човек, когато напуска този свят, никак не ме занимава. Аз смених дървото си владение с това, където така добре се забавлявам. Но, Джеймс Киркхайм – сините очи проблеснаха, – този който ми противоречи, открива, че не съм загубил нищо от онова древно изкуство, създадено от Ада. Сега готов ли сте да отговорите?

– Напълно, сър – поклоних се аз. – Ще играя с вас. И ако загубя, и ако спечеля, вие в нищо не ще можете да ме упрекнете. Но, ако позволите, още един въпрос. Вие казахте, че този който стъпи на четирите

щастливи стъпки, може да осъществи всяко свое желание. Прекрасно, ще мога ли да получа – показах Ева, – ...нея!

Усетих дишането на девойката да секва, видях в очите на Сатаната да се появява студена заплаха. Вместо него заговори Консърдайн:

– Бъдете разумен, Киркхайм. Ева ви го каза направо. Вие сте нежелан кандидат за съпруг.

В гласа му прозвуча безпокойство и желание да омилостиви някого. Кого – мен или Сатаната? Това ме заинтересува. Може би той...

– Да се омъжа за вас? За нищо на света! Дори и да трябва да си спасявам живота! Дори и да трябва да се спасявам от изтезания!

Гласът ѝ бе пълен с гняв. Тя скочи на крака, очите и пламнаха, а бузите се зачервиха. Аз спокойно срещнах погледа на Сатаната.

– Нима съм споменавал... за брак? – вежливо уточних аз.

Както и предположих той прие думите ми откъм лошата им страна. Подозрителността и заплахата изчезнаха така бързо, както се бяха появили. Да, той прие най-лошата страна, но не и Ева.

– Сатана – тя тропна с крак и изрита стола до себе си с такава сила, че той полетя на земята, – Сатана, имам също един въпрос. Ако изкача стъпалата, ще ми позволите ли да постъпя с този човек, както си поискам?

Той започна да прехвърля погледа си от нея към мен и обратно. Очевидно ситуацията го забавляваше. сините му очи игриво проблясваха: той заговори и в гласът му зазвучаха успокоителни нотки.

– И на двамата ще кажа: Не! Ева, Джеймс Киркхайм вдигна хвърлената ръкавица. В този случай аз не мога да се откажа. Ако загуби една служба или една година, аз съм задължен да го защитавам. Но ако той се откаже да играе... тогава ме попитайте отново.

Той млъкна и ме погледна. Не се съмнявах в значението на погледа му.

– Не, Джеймс Киркхайм – каза той, – защото всичко, което казах на Ева за вашето положение, може да се приложи и за нея. Тя си има свое правило на играта. Но – доброжелателността изчезна и тонът стана заплашителен, – имам още една причина. Избрал съм за Ева най-височайшото назначение. Ако тя го изпълни... тя ще бъде извън досегаемостта на всеки човек. Не го ли изпълни...

Той не завърши, само я погледна с немигащите си, но пламтящи очи. Видях, как кръвта и се дръпна от страните на лицето и, очите и се отпуснаха смутено...

Чу се рязък трясък и звън на разбито стъкло. Консърдайн държеше

в ръката си тежка купа от дебел планински кристал и го бе стиснал така, че той се смачка като тънка хартия. Докторът побърза да си пхне ръката в джоба, но аз видях бликналата кръв. Сатаната с непроницаеми очи се загледа в него.

– Вашата сила, Консърдайн – забеляза той, – често е по-опасна за притежателя си, отколкото за...

– Честна дума, Сатана – със съжаление отвърна докторът, – размечтах се и ми се стори, че дланите ми са обхванали една шия...

– Аз бих казал, че това е предупреждение – спокойно произнесе Сатаната, – остави... тази шия на мира.

– Нямам друг избор – разсмя се Консърдайн, – понеже тази шия е на мой стар враг, който от десет години не е жив.

Сатаната го изучава още няколко секунди, но предпочете повече да не коментира. После се обърна към мен.

– Вие взехте решение – каза той. – Кога ще изкачвате стълбата?

– Готов съм по всяко време – отвърнах аз. – И колкото по-скоро, толкова по-добре. Дори веднага, ако е възможно. Усещам, че ще ми провърви.

– Консърдайн, подгответе храма – разпореди се Сатаната. – Ева, помолете хората в къщата да се съберат след половин час.

Той погледна след тях. Девојката мина през стената без да каже нито една дума и без да се огледа. Консърдайн предпочете вратата към приемната. Няколко минути Сатаната настойчиво ме разглеждаше. Аз пушех спокойно и чаках да ме заприказва.

– Джеймс Киркхайм – каза най-после той, – казах ви, че ми харесвате. Всичко, което видях във вас досега ме кара да ви харесвам още повече. Но трябва да ви предупредя. Не давайте възможност, на чувството на неприязън или досада към Ева Демърест, да стане причина за някаква, дори и най-малка вреда за нея. Вие не сте човек, който може да бъде заплашван, но... обърнете внимание на това предупреждение.

– Не мисля за нея, Сатана – отвърнах аз, – но признавам, че ме интересува, какво е високото ѝ предназначение?

– Височайшата съдба – отново в гласът му зазвуча неотвратимост. – Най-висшата чест, която може да се падне на една жена. Ще ви разкажа, Джеймс Киркхайм, че да приемете сериозно моето предупреждение. Рано или късно, но аз ще бъда принуден да посетя моя друг свят. Когато това стане, аз ще предам този свят в ръцете на своя син и наследник; неговата майка ще бъде Ева!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Смятам за едно от най-големите си постижения, успеха си да възприема адското провъзгласение с абсолютно външно спокойствие. Разбира се, бях подготвен. И независимо от кипящите в мен гняв и ненавист, вдигнах чашата и ръката ми дори не трепна, а гласът ми издаде само естествения за такива случаи интерес и удивление.

– Действително, висока чест, сър – казах аз. – Мисля, че ще ми простите, ако изкажа известно недоумение, по повод на избора ви. Смятам, че по би ви подхождала някоя императрица или поне особа с кралска кръв...

– Не, не – прекъсна ме той, но видях, че погълна ласкателството, – вие просто не я познавате. Пристрастността ви е заслепила. Ева е съвършенство, като шедьоврите, които ме заобикалят. Красотата ѝ се съчетава с природния интелект. Притежава смелост и индивидуалност. Ако някои качества, които са необходими за сина ми липсват в нея, то аз ще съумея да ги дам. Той ще бъде мой син. Аз ще го възпитавам. Той ще стане такъв, какъвто го създам.

– Син на Сатаната! – казах аз.

– Собствен син на Сатаната! – в очите му пламна блясък. – Мой истински син, Джеймс Киркхайм! Вие разбирате, че тук няма нищо от рода на така наречената... любов. Е, някаква емоция... има, но само такава, каквато се предизвиква в мен от истински красивите неща. Всъщност, това е изключително въпрос на селективен отбор: тази мисъл възникна в мен отдавна, но с предишните образци... не ми провървя.

– Вие искате да кажете...

– Раждаха се момичета – каза той мрачно. – Аз бях разочарован. Затова те прекратиха съществуването си.

Сега под непроницаемата тежка маска на лицето видях китаеца. Отчетливата раздалеченост на очите се увеличи, а скулите започнаха още повече да се издават навън. Кимнах замислено.

– Но ако вие отново... – исках да добавя „бъдете разочарован“.

Той ме прекъсна с такъв взрив на демонична ярост, каквато видях вече в епизода с Картрайт.

– Не говорете това! Даже не смейте да помислите за това! Първото ѝ дете ще бъде син! Казвам ви, син!

Не зная, какво бих могъл да отвърна или да направя. Заплахата,

която прозвуча в гласа му и високомерието, което показа, отново разпалиха тлеещия ми гняв. Спаси ме Консърдайн. Чух да се отваря вратата и ожесточения поглед се насочи натам. Така получих възможността да дойда на себе си.

– Всичко е готово, Сатана – обяви докторът.

Аз станах нетърпеливо и това не беше никаква игра. Аз съзнавах за надигащата се възбуда и нарастващия подем.

– Времето ви изтече, Джеймс Киркхайм – гласът на Сатаната отново бе безизразен, а лицето му се превърна в мраморно, но очите засвяткаха. – Още няколко минути, и ще мога да бъда ваш слуга, а света – ваша играчка. Кой знае! Кой знае! – той тръгна към далечната стена и тя се отдръпна пред него. – Доктор Консърдайн, заведете неофита в храма.

Той ме изгледа почти ласкаво – скритият дявол си облиза устните.

– Владетел на света! – повтори той. – А Сатаната ще се превърне във ваш покорен слуга и роб! Кой знае! – той побърза да изчезне.

Консърдайн дълбоко въздъхна и заговори така сухо, че се усещаше преднамеренността:

– Искате ли, да пийнете нещо преди опита, Киркхайм?

Поклатих глава, а възбудата ми растеше.

– Правилата знаете – рязко каза Консърдайн. – Вие сам избирате четири от отпечатъците на детските следи. Всеки миг може да спрете и да чакате последствията. Един отпечатък на Сатаната; длъжен сте да изпълните едно задължение. Два негови отпечатъка – принадлежите му пълна година. Три – завинаги сте негов. И повече шансове нямате, Киркхайм. Но стъпите ли на четири щастливи следи – заставате над света, както ви обеща. Обърнете ли се назад по време на изкачването – тогава ще трябва да започнете отново. Нали ви е ясно всичко?

– Да вървим – изхриптах аз и усетих, че гърлото ми бе пресъхнало.

Докторът ме прекара през стената и тръгнахме по един мраморен коридор. От него влязохме в асансьор, който тръгна надолу. Плъзна се настрани панел. И се озовахме в обвития с паяжина храм.

Намирах се пред стълбата в полукръга ярка светлина, зад която се криеше амфитеатъра. До мен достигна неясния шепот и шум. Колкото и да беше глупаво, помолих се Ева да си е избрала по-добро място. И веднага открих че треперя. Изругах се вътрешно и се овладях, като се надявах, никой да не бе забелязал моментната слабост.

Като погледнах черния трон, срещнах насмешливия поглед на Сатаната и веднага се успокоих. Самообладанието ми напълно се възвърна. Той отново бе облечен в черната си мантия. Вместо четиринадесет

души в бели облекла и с камшици в ръка сега на половината път до върха на стълбата стояха само двама пазачи. И още някой нямаше. Отсъстваше черноликият дявол-палач!

Какво означаваше това? Може би, нали и Сатаната бе казал така, че дори да стъпя на три негови отпечатъка, няма да бъда убит. Или аз нямаше защо да се страхувам от смъртта, докато не завърша предвидената за мен задача?

Или това бе просто една уловка?

Най-вероятно. Не можех да си представя, че Сатаната ще бъде така загрижен за мен, че да ми даде отсрочка. Навярно, като бе намалил охраната и скрил палача си, той бе искал да ми внуши такава мисъл. И да ме застави да стъпя на четирите стъпки, вярвайки, че ако загубя, ще получа отсрочка и по-някакъв начин ще се измъкна.

Но дори и днешната му цел да е благоприятна за мен, нима не може изведнъж да му хрумне, колко забавно би било да повика палача с примката на бича и да ме предаде в неговите ръце, както се случи с нещастния Картрайт.

И подобно на този нещастник заизучавах лицето на Сатаната. То бе така непроницаемо, че по нищо не можех да се ориентирам. И тогава, много по-ясно от преди, разбрах адската изобретателност на играта. Защото сега аз трябваше да я играя.

Дръпнах погледа си от Сатаната. Погледнах пламтящите следи, после се прехвърлих на златния трон. Короната и скиптъра примамливо просветваха. Отново ме обхвана прилив на възбуда и всеки нерв бе обтегнат до край.

Ако само бих могъл да спечеля!

Сатаната натисна лоста между двата трона. Чух бръмченето на контролния механизъм и видях седемте отпечатъка да засилват светлината си.

– Стъпалата са готови – провъзгласи Сатаната и пхна ръката си под мантията. – Те чакат своя покровител, своя избраник! Вие ли сте това? Качвайте се и ще разберем!

Приближих се до стъпалата, започнах да се изкачвам и без да се колебая, поставих крака си на първия отпечатък. Знаех, че зад мен неговият символ пламна на онова кълбо с двете страни...

Но на коя страна, моята или на Сатаната?

Отново се заизкачвах, този път доста по-бавно и спрях пред следващия отпечатък. Но спрях не за това да преценя вероятността от добър или лош резултат. Всъщност започна да ме обхваща треската на хазарта

и почти забравих решението си първият път да се задоволя само с две стъпки.

Здравият смисъл казваше да забавя движението и да се успокоя. Здравият смисъл, борейки се с възбудата, ме накара да пропусна тази следа и да тръгна към следващата. И стъпих на нея!

На кълбото би трябвало да се запали още един символ... Мой или на Сатаната?

Треската ме обхвана напълно. Очите ми заблестяха, като на Сатаната. Сърцето ми заби яростно, пръстите се втвърдиха, през главата ми премина електрическа вихрушка. Малките огнени отпечатъци танцуваха и трепереваха от нетърпение да ме поведат напред.

– Настъпи ме! – зовеше единият.

– Не, мен! – призоваваше друг.

Викаха ме короната и скиптъра. Видях на трона призрак – самия себе си, тържествуващ, увенчан с короната, със скиптъра в ръка, зад мен Сатаната и целият свят бе в краката ми!

Може би е истина, че мислите си имат обвивка, че силните желания и емоции оставят след себе си нещо материално, което остава, живее наоколо и може да бъде повикано, разбудено, пуснато да се разхожда по белия свят и когато се появява някой изпълнен с такива желания, те почти се материализират и заемат предназначения им място. Във всеки случай сякаш призрака на желанията на всички, които са се изкачвали по тези стъпала преди мен, се устреми към мен и ме призова да вървя напред... Напред!

Но техните желания бяха и мои. Нямахме защо да ме подтикват. Аз сам исках да вървя напред. В края на краищата тези две следи, на които стъпих, можеха да бъдат и щастливи. В най-лошия случай, ако се отчетат вероятностите, резултатът ще бъде равен. Но ако е така, то няма особен риск, ако стъпя на още една следа.

Какво ли има на кълбото?

Ох, само да знаех!

Изведнъж ме обхвана леден студ. Сякаш призрака на отчаянието на всички, които са се изкачвали преди мен и са загубвали, изгони гладните призрци на желанията. Блясъкът на короната и скиптъра помътня и стана зловещ.

За миг ми се стори, че пред мен святкат не детски следи, а седем, всичките седем, следи на седем копита!

Овладях се и погледнах Сатаната. Той седеше с глава напред, гледаше ме и от силният шок разбрах, че цялата му воля е напрегната да ме

накара да се изкачвам. И веднага след това възприятие дойде и друго. Някаква дружеска ръка ме бутна по рамото и ме подкани да продължа и същевременно някакви устни ми зашепнаха право в ушите противоположната заповед:

– Спри веднага!

Това бе гласът на... Ева!

Цяла минута стоях неподвижен и в мен се блъскаха тези два противоположни импулса. Изведнъж мозъкът ми се проясни, треската изчезна, очарованието на сияещите следи и страстта към короната и скиптъра изчезнаха. Аз обърнах мокрото си от пот лице към Сатаната.

– Достатъчно... за този път! – едва успях да изрека.

Той мълчаливо ме гледаше и зад студеният блясък на погледа му усетих гняв от неосъществената цел и някакво злобно удивление.

– Това е право на всеки играч – проговори той. Вие може да спрете, когато поискате. Можете да се огледате.

Обърнах се към кълбото.

И двата отпечатъка, на които бях стъпил, принадлежах на Сатаната!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Така станах слуга на Сатаната за една година и бях задължен да изпълнявам всяка негова заповед.

Останалата част на деня прекарах в стаята си в размишления и надежди, че ще доловя котешкото пристъпване на Баркър. Явно, че свободата ми, както бе досега, продължава да бъде силно ограничена. Не можех да бъда равностоен от своя страна. Внимателния опит по време на връщането ми, намек към Консърдайн, че сега, когато съм станал слуга на Княза на мрака, ми е нужно да се запозная по-добре с неговата крепост, получи вежлив и твърд отказ. В качеството си на лекар той ми нареди да се любувам на тишината в стаята и така да се успокоя след напрежението, което преживях.

Надявах се, случайно да срещна Ева, но малкото ум, който ми бе още останал на разположение, ми подсказваше, че много по-важно е да се видя с дребничкия крадец. Докато го очаквах се опитах да анализирам треската, която така ме подгони. Едновременно бях обезпокоен и засрамен. Ако трябва да призная, че Сатаната ми бе наложил волята си и така ме бе тласкал нагоре по стъпалата, то такова обяснение би могло до известна степен да смекчи уязвената ми гордост.

Но в такъв случай, макар и да съм силен по душа, то волята ми се оказва по-слаба от тази на Сатаната. Не се ласкаех, че заслугата да спра следващата стъпка е моя. На място ме закова предупредителен шепот, но бе ли той на Ева или на моето подсъзнание?

И ме удивляваше страстта на Сатаната. Защо той се стремеше да ме застави да вървя нагоре? Просто природният инстинкт на играча? Желанието да спечели още сега? Или вида на двата нещастни символа на кълбото предизвика събуждането на кръвожадност? Ако един или два отпечатъка бяха добри, как щеше да действа? Или той още от началото е искал да вървя до край и да загубя?

Но ако е така – защо?

Нямах отговор на тези въпроси. Баркър не се появи. Накрая с помощта на Томас се преоблякох и бях съпроводен през стените и проходите в още една огромна стая, размерите и пищността на която напълно биха подходжали на Медичите в периода на разцвета на това величествено семейство. Двадесетина мъже и жени начело със Сатаната седяха на голяма овална маса. Безупречният вечерен костюм на стопанина му

придаваше насмешлива нотка. Очевидно бях закъснял, но очевидно тук не придавах на формалностите голямо значение.

– Да ви представя нашият нов колега – Джеймс Киркхайм.

И без повече церемонии, Сатаната ми показа мястото. Останалите се усмигнаха, поздравиха ме и продължиха разговорите си. Като седнах, с известно задоволство забелязах, че съседката ми отядно е известна актриса от Бродуей, чието име не слиза от афишите. Бързия ми поглед по масата откри играч на поло със завидно американско родословно дърво, и блестящ адвокат имащ отлична репутация сред ръководството на Демократическата партия. Останалите ми бяха неизвестни, но на всички се забелязваше особения печат на интелигентността. Ако събрахте си съпадаха с двора на Сатаната, то организацията му бе действително необикновена, както обичаше да се хвали. Но Ева я нямаше тук и вместо нея съзрях Кобхъм.

Уолтър бе вдясно от актрисата. По време на обедата се заставих да бъда любезен с него. За собствените си интереси не исках да си създавам врагове. Отначало той бе скован, но после се поотпусна, пи много, но, както успях да забележа, не толкова, колкото му се искаше. Очевидно обичаше да надига чашката. Отначало реших, че това именно ограничение, което Кобхъм си бе наложил, предизвиква в него определена враждебност към присъстващите и особена внимателност в думите му. Но после се досетих, че изпитото го кара да казва истината направо, без евфемизми и намеци. Той искаше голите факти и никакви отклонения от тях. Както се изрази: „никакви машинации с формулите“. В същност това бе тип пияница „in vino veritas“¹ със страстта на фундаменталист. Той бе забавен и видната актриса се наслаждаваше на нашата беседа.

Когато успях, реших аз, ще напиая така Уолтър, че той няма да понесе дори сянка от премълчаване пред богинята на истината. Удивих се, когато разбрах, че е химик и дълго време прекарва в лабораторията на замъка. Това обясняваше намеците му за разни формули. Ясно ни даде да разберем, колко е велик като химик. По-късно научих, че не е преувеличавал. Затова така се задържах на неговото описание.

Обядът премина удивително приятно, с нотки на изисканост и изтънчена веселост, под които през цялото време се усещаше стоманената твърдост. Единственият намек на странното ни положение бе мига, когато почтеният адвокат вдигна чашата си, погледна ме и предложи тост за „новопроклетия“ и когато Сатаната изпрати да донесат една кутийка

1. „Във виното е истината“ (лат.) – Бел.ВНorse

и ни показа няколко великолепно скъпоценни камъни подобни на които не бях виждал.

Той ни разказа тяхната история. Изумрудът, вграден в опалова основа, е служил за печат на Клеопатра, която е запечатала с него запазено писмо до Антоний. Диамантената окръжност е същата, с която кардинал Де Роган бе искал да купи благосклонността на Мария Антоанета и с това задвижил съда, който станал една от акушерките на революцията и в края на краищата стигнал до главата на нещастната кралица. А диадемата е сияла на главата на Нели Гуин, поставена от ръката на любовника й Чарлс, кралят на Англия. Този пръстен с огромни рубини мадам Де Монтеспан бе дала на Ле Воатюр, отровител, за направената любовна напитка, която трябвало да накара изстиналото сърце на краля-слънце отново да затупти страстно.

Накрая Сатаната подари на дребничката французойка, която седеше от дясната му страна, гривна със сапфири и каза, че тя е принадлежала на Лукреция Боржия. Аз си помислих, с какво го е заслужила и не бе ли ироничен намек за това споменаването на името на предишната му стопанка? Но дори и така да бе, това не се отрази на нейната радост.

И невероятно се увеличи уважението ми към Сатаната от това, че на събирането не бе дадена мелодраматична тайнственост, никаква маскировка или разни изтъркани номера вместо имена. Хората му се срещаха лице в лице. Очевидно, самата мисъл за предателство бе невъзможна и вярата им в защитата на Сатаната – абсолютна. Не се съмнявах, че всички те или повечето бяха свидетели на изкачването ми по стълбата и че те са видели трагедията на Картрайт. Но нищо в поведението им не подсказваше това.

Те пожелаха на Сатаната „лека нощ“. Аз станах и си тръгнах с всички, но той ме спря с поглед и кимане на главата.

– Почакайте, Джеймс Киркхайм.

Това бе заповед. И скоро ние бяхме сами, масата приборана, а слугите изчезнали.

– И така – очите без мигли ме гледаха през края на голямата си чаша, – вие загубихте!

– Не чак толкова много, колкото можеш, Сатана – усмихнах се аз, – ако се бях качил още едно нагоре, падането ми, би могло да бъде, като вашето през древността – право в самия Ад.

– Това пътешествие – вежливо отбеляза той, – бе доста интересно. Но годината минава бързо и вие отново можете да се опитате.

– Да се опитам да пропадна ли – разсмях се аз.

– Вие си играете със Сатаната – напомни той и поклати глава. – Не, грешите. Моите планове изискват присъствието ви на земята. Въпреки това хваля благоразумието ви при изкачването. И си признавам, вие ме изненадахте.

– В такъв случай започвам службата си със забележително постижение – аз се изправих и му се поклоних.

– Нека тази година бъде успешна и за двама ни – каза той. – А сега, Джеймс Киркхайм, искам първата ви служба!

Аз седнах и зачаках, пулсът ми леко се засили.

– Юнанските нефрити – каза той. – Истината е, че работата е така организирана, че те да останат при вас, ако се окажете достатъчно умен. Истината е, че би ме забавлявало притежаването на тези брошки. Аз съм принуден да избирам между два интереса. Очевидно и в двата случая, ще изпитам полуразочарование.

– Казано с други думи, сър – намесих се аз, – вие сте забелязали, че два пъти не може да се яде от една и съща баница?

– Точно така – съгласи се той. – Още един недостатък на този така зле оформен свят. Сега нефритите са в музея. какво пък, нека си стоят там. Но музеят ми е длъжен да заплати моето полуразочарование. Реших да придобия нещо, което му принадлежи и отдавна ме интересува. Вие... ще убедите музея... да ми го даде, Джеймс Киркхайм!

– А това ли? – запитах аз. – И какъв ще бъде начинът ми на убеждаване?

– Лесен – отвърна Сатаната. – Всъщност, на това изпитание са били подлагани всички воители в древността, преди да ги посветят като рицари. Аз се придържам към този обичай.

– Подчинявам се на правилата, сър – казах аз.

– Преди много столетия – започна той разказа си, – фараонът заповядал на най-великия златар, Бенвенуто Челини на своето време, да изработи огърлица за дъщеря му. Никой не знае, било ли е за рождения ѝ ден или за сватбата ѝ. Златарят направил огърлицата от най-хубавото злато, лазурит и зелен полеви шпат, наричан аквамарин. От едната страна със златните йероглифи на името на фараона майсторът изобразил сокола, увенчаващ слънчевия диск, това било Хор, синът на Озирис, в известен смисъл на думата бог на любовта и пазач на щастието. На другата страна – крилат змей, носещ на себе си кръст с дръжки, сгук ansata, символът на живота. Долу се намирал седящият бог с множеството години в ръката, а на лакътя му – попова лъжичка, символът на вечността. Така, фараонът искал, чрез амулети и символи да даде вечна любов и

живот на своята дъщеря.

Уви! Какво е човешката любов, надежда и вяра?! Принцесата умряла, умрял и фараонът, а с времето отмрели и Хор и Озирис и всички богове на древния Египет.

Но красотата, която неизвестният майстор вложил в тази огърлица не умряла. Тя не можела да умре. Тя е безсмъртна. Огърлицата векове лежала заедно с мумията на принцесата в скрития каменен гроб. И преживяло боговете си. То ще преживее и днешните богове и боговете на бъдещето. Незамъглената му красота продължава да ни озарява така, както на времето, когато изгялата гръд, на която я намерили, е била пълна с живот и любов и може би е била лека сянка на същата тази красота, която в огърлицата е безсмъртна.

– Огърлицата на Сенусерт Втори! – Възкликнах аз. – Познавам този забележителен предмет, Сатана!

– Трябва да го имам, Джеймс Киркхайм!

Погледнах го объркано. Ако смята това за леко, то тогава какво ще бъде трудното?

– Струва ми се, Сатана – реших да рискувам, – че вие едва ли сте избирали друг предмет, който да е така трудно да се придобие с помощта на каквото и да било... убеждение. Огърлицата се пази ден и нощ. Намира се в закрыта витрина, в центъра на не особено голяма стая, при това забележете, в най-виждащата и се част и под непрекъснато наблюдение...

– Трябва да я получа – прекъсна ме той. – Вие трябва да я вземете за мен. Отговарям и на втория ви въпрос. Как? Като се подчинявате до минута или до секунда, без никакви отклонения от моите инструкции, които ще ви дам. Вземете молив, записвайте времето на всеки епизод и запомнете всичко без ни най-малкото отклонение.

Той почака да изпълня първата част на заповедта му.

– Вие ще тръгнете от тук – заговори той, – утре сутринта в 10:30 часа. Ще се движите така, че да излезете от колата пред музея точно в един следобед. Ще облечете костюма, който ще ви даде лакея. Той ще ви избере палто, шапка и останалите части на дрехите. Както го изискват правилата, вие трябва да оставите палтото на гардероб.

И веднага трябва да отидете при нефритите, тази ще бъде причината за посещението ви. Можете да говорите с когото си искате, колкото повече, толкова по-добре. Но точно в 1:45 трябва да сте сам и да влезете в северния коридор на египетското крило. Там ще разглеждате колекцията до 2:05, а после точно на секундата ще влезете в стаята с

огърлицата. И двата входа се охраняват. Познават ли ви пазачите?

– Не съм сигурен – отвърнах аз. – Възможно е. Но те са слушали за мен.

– Вие ще намерите възможност да се представите на единия пазач в северния коридор – продължи той, – ако не ви познава. Същото ще направите и с един от пазачите в стаята с огърлицата. После ще отидете в един ъгъл на стаята, не е толкова важно в коя именно, и ще разглеждате витрината, която се окаже пред вас. Целта ви трябва да бъде да се държите по-далеч от двамата пазачи, които могат да сметнат за чест да са близо до – той вдигна чашата си, – такъв почетен посетител.

Накрая, Джеймс Киркхайм, точно в 2 и 15 вие ще приближите витрината, ще я отворите с инструментите, които ще ви подадат, слагате украшението във вътрешния си джоб на самото, затваряте безшумно витрината и си тръгвате.

Аз го изгледах недоверчиво.

– Вие казахте – да си тръгна?

– Да, да си тръгнете – повтори той.

– Вероятно, – с насмешка предположих, – и с двамата пазачи зад гърба си.

– Вие няма да им обръщате никакво внимание.

– Така ли? Но те ще ми обърнат внимание, Сатана!

– Никога повече не ме прекъсвайте – строго ми заповяда той. – Ще постъпите точно както ви казвам. Не им обръщайте никакво внимание. Не се впечатлявайте от това, което става наоколо. Запомнете го, Джеймс Киркхайм. Това е от жизнена необходимост. Вие трябва да направите само едно: в 2:15 да отворите витрината и да влезете в стаята с огърлицата на Сенусерт. Вие нищо друга няма да виждате, да чувате или да вършите освен това. Ще ви трябва две минути да стигнете до гардероба. От там отивате право към изхода. Излизате, обръщате се надясно, навеждате се, завързване обувките си. После се спускате по стъпалата и както преди не обръщате никакво внимание на това, което става около вас. Наблизо ще ви чака синя лимузина и шофьорът ще трие с кърпа десния фар.

Качвате се на колата и давате на човека в нея огърлицата. Времето ще бъде 2:20. В никакъв случай по-късно. С този човек ще прекарате един час. В 3:20 машината ще спре до обелиска на музея. Вие излизате от нея, тръгвате по авенюто и с такси се връщате в Клуба на откривателите.

– Какво, в Клуба на откривателите ли? – помислих си, че е сбъркал.

– Трябва ли да повтарям? – произнесе той. – Казах, в Клуба на откривателите. Вие отивате право при портиера и казвате на дежурния, че имате работа, която изисква абсолютна съсредоточеност. Вие кажете, че не трябва да ви безпокоят нито посетители нито по телефона. Кажете също, че вероятно вестникарските репортери ще се опитат да ви видят. Той трябва да им съобщи, че ще можете да им отделите време в осем часа. Внушете на дежурния, че работата ви е извънредно важна и не бива в никакъв случай да ви безпокоят. Освен това ще го помолите в седем часа да ви изпрати в стаята всички следобедни и вечерни издания на вестниците.

Той млъкна за известно време.

– Стана ли ви ясно всичко?

– Всичко, освен едно, какво трябва да кажа на репортерите – отвърнах аз.

– А това ще узнаете, когато прочетете вестниците – загадъчно отвърна той и като долепи устни до ръба на чашата си, ме погледна изучаващо. После заповяда: – Повторете инструкциите!

Подчиних се хладнокръвно.

– Добре – кимна той доволен. – Вие, естествено разбирате, че това скромно приключение не съставлява причината на желанието ми да ви притежавам. Истинското приключение тепърва предстои. Това е просто изпитание. Вие трябва да го издържите. Да, Джеймс Киркхайм, за собственото си благополучие трябва да го издържите!

Сините елмази в очите му светнаха със змийската си острота. Колкото и безумен да бе планът, който ми описа, Сатаната, без никакво съмнение, бе напълно сериозен. Аз не отговорих. Просто нямаше какво да кажа.

– А сега – той докосна звънеца, – никакви възбуди за днес повече. Аз се грижа за доброто самочувствие на поданиците ми, дори когато... преминават изпитателния срок. Вървете си в стаята и спете спокойно.

Стената се дръпна и от асансьора се показа Томас, който застана до него и ме зачака.

– Лека нощ, Сатана – казах аз.

– Лека нощ – отвърна той, – и нека вашата утрешна вечер бъде по-добра от днешната.

Беше почти единадесет. Вечерята продължи повече, отколкото мислех. Спалнята бе подредена и аз освободих Томас. След половин час и две солидни порции уиски със сода, загасих светлината и легнах в кревата, като се надявах, че Баркър скоро може да се появи.

Лежейки така с широко отворени очи в тъмнината, аз повтарях получените инструкции. Ясно ми бе, че съм станал част на повече или по-малко сложна главоблъсканица. Бях длъжен в точно определен момент да съвпадна с ред други елементи и тогава всичко ще си застане на мястото. Или, казано още по-добре, аз ще бъда жива фигура в една от тези игри, които така забавляват Сатаната. Аз съм длъжен да правя ходовете си в точно определено време. Но какво ще правят другите фигури? И ако една от тях не спази предвиденото време? Къде ще бъда аз тогава?

Спомних си ярките очи на плешивия дявол от малахит зад двата трона – двойникът на Сатаната насочваше ръката на богинята на съдбата. Странно, но това ме успокои. Етиката в случая малко ме тревожеше. В края на краищата всички музейни съкровища са резултат на грабежи, било на могили, кургани, изгубени градове, а останалото е било откраднато, поне един път.

И какво друго ми оставаше, освен да се подчинявам на Сатаната. Ако не го направех, моят край бе близък. В това не се съмнявах. А Сатаната би продължил делата си. Що се касае да го издам... та аз даже не знаех мястото на сегашния ми затвор.

Не, ако искам да надиграя Сатаната, съм длъжен да играя заедно с него. Друг път нямам. И всъщност, какво е значението на подобна огърлица, когато тук е Ева!

Постарах се да запомня инструкцията, като се я повтарях отново и отново. После ми се приспа. И Баркър тази нощ не ме събуди.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващото утро станах още преди да се появи верния Томас и влязох в банята. Без да задавам въпроси взех предлагания ми костюм. Не знаех, че притежавам подобно нещо. На вътрешната страна на сако-то, отляво се намираще широк джоб. На горният му край бяха закачени цяла редица малки кукички със затъпени върхове. Аз внимателно ги огледах. Изпъкналите части на огърлицата на Сенусерт бяха дълги около шест дюйма. Горната нишка на украшението можеше да бъде закачена на тези кукички и цялата огърлица свободно увисваше на тях, без с нищо да издава присъствието си. Както бе посочил Сатаната, джобът бе направен изобретателно и именно за този случай.

Томас ми подаде едно великолепно сиво палто, което ми седеше прекрасно и съвсем непознато, но с интерес забелязах, че на шивашкото етикетче на вътрешния джоб бе изписано моето име. Имаше го също е на шапката ми и на малакското ми бастунче. И накрая ми даде дребен инструмент със странна форма, направен от мътносива стомана и един ръчен часовник.

– Томас, аз имам часовник – казах аз докато изучавах странния малък инструмент.

– Да – отвърна той, – но на този е времето на шефа, сър.

– А, разбирам. – с възхищение забелязах, че Сатаната бе предвидил дори неточността на часовниците си, които явно бяха синхронизирани. Това ми хареса. – Това пък какво е? Как работи?

– Сега ще ви покажа, сър.

Той отиде до стената и отвори шкафа. После извади секция здрава витрина покрита със стъкло.

– Опитайте се да я отворите, сър – каза той.

Опитах се да вдигна покрива, но независимо от положените усилия стъклото не мръдна. Томас взе от мен инструмента. Той бе направен във вид на пластина, с остри като на бръснач ръбове, дължината му бе около четири дюйма, с плоска ръчка около дюйм и половина ширина и в нея бе надянат винт.

Томас пхна острия край между покрива и стената и бързо завъртя винта. Инструментът сякаш се стопи в почти невидимата цепнатина. Последва леко шракане и лакеят вдигна капака. Подаде ми с усмивка инструмента. Видях, че острият му край се е разтворил като челюст и

през него стърчи като език още едно острие. Челюстите бяха разтворени, а езикът изплезен напред от невероятно мощен лост. Всичко това заедно бе счупило ключалката като крехко дърво.

– Съвсем леко се работи с нея, сър – каза Томас.

– Наистина – отвърнах сухо и отново усетих възхищение от Сатаната.

Закусих в стаята си и под ведрата опека на Томас седнах в очакващата ме кола. Беше точно 10:30. Завесите бяха спуснати и здраво закрепени. Помислих да използвам дребният инструмент, но разсъдъкът ми ме посъветва да се въздържа.

Точно в един влязох в музея и остро съзнавах наличието на джоб, изработен специално за огърлицата и малкия инструмент. Дадох палто-то и шапката си на гардероба, където служителя ме позна и ме поздрави. Насочих се право към нефритите и прекарах половин час около тях, като разглеждах други подобни украшения в обществото на помощника на главния пазач, който се оказа тук. После се освободих от него и точно в 1:45, с точност до секундата, преминах в северния коридор на египетското крило. Не се представи на охраната в коридора. Те ме познаваха. В два часа бях до входа на стаята с огърлицата.

В 2:05 по часовника на Сатаната влязох вътре. Сърцето ми биеше по бързо от обикновеното, но с нищо не го показвах, а само небрежно огледах стаята. На противоположния вход стоеше пазач; вторият се намираще между мен и витрината в центъра, където се криеше моята цел. Двамата внимателно ме гледаха. Не ги познавах.

Приближих се до втория пазач, подадох му визитната си картичка и зададох няколко въпроса относно колекцията скарабей, за която знаех, че скоро ще бъде показана. Служебната му подозрителност постепенно го изостави, когато ми прочете името и отговаряше така, сякаш бях от администрацията на музея. Отидох в югоизточния край на стаята и се задълбочих в изучаването на амулетите. С крайчеца на окото си забелязах, как пазачите си шептят нещо и с уважение ме поглеждат, а после се разделиха и отидоха на местата си.

Часовникът на Сатаната показваше 2 и 10. Оставах още пет минути.

В стаята се намираща повече от десетина посетители. Три двойки на средна възраст бяха достопочтени чужденци. Момичето изглежда бе художничка. Белокосият човек приличаше на учен. До него явно се намираще мъж, на лицето на който бе написано, че е немски професор. А двама елегантни англичани с ерудиция обсъждаха на половин глас

еволуцията на йероглифа „Тет“. Докато една развлечена жена изглежда въобще не разбираше къде се намира. И още двама души се разхождаха насам-натам.

Часовникът на Сатаната показваше 2:14.

От северното крило се разнесе тропане на крака. Разнесе се вик на жена:

– Спрете го! Спрете го!

Край вратата се мярна някаква фигура на бягаща жена. След нея, съвсем близко, профуча як мъж. В ръката му проблесна нещо дълго и тънко.

Часът бе 2:15!

Веднага изтичах до витрината на огърлицата и стиснах в дясната си ръка разбойническия инструмент.

Шумът в коридора стана по-силен. Жената отново завика. Хората в стаята се втурнаха към изхода. Край мен изтича пазача от далечния вход. Спрях се пред витрината. Пъхнах инструмента в цепнатината между капака и стената. Завъртях винта. Чу се щракване и ключалката се счупи.

Виковете завършиха с ужасяващ вопъл, който премина в хлипащи стонове. Отново се разтропаха крака до вратата. Чух проклетия, ругатни и последва тъп звук на падане на тежко тяло.

През това време извадих огърлицата от витрината, пузнах я в джоба си, като провесих горния и край на малките кукички.

Насочих се към изхода от стаята през който бях дошъл. Един от пазачите лежеше на пода. Над него се бе навел немеца. До тях бе приклекнала девойката, която бях приел за художничка, с ръце закриваше очите си и плачеше истерически. От оръжейната палата се донесе още един отчаян вик, този път мъжки.

Между два черни саркофага минах към изхода на египетското крило, влязох в голямата зала, украсена с гоблени и минах през пробивачката. Портиерът бе с гръб към мен и се вслушваше в звуците, които поради разстоянието и разположението на залите, едва се различаваха. Слушителят, който ми подаде палтото, изглежда нищо не бе чул.

Като излязох се обърнах надясно и както ми бе заповядал Сатаната, се наведох и почнах да се опипвам връзките на обувките. Някой мина край мен и влезе в музея.

Изправих се и започнах да слизам по стълбата. На края и малко встрани, се биеха двама. Край тях се бе събрала тъпа сеирджии и увлечено зяпаха зрелището. Видях бягащ полицаи. Минах край тях. На

десетина метра напред, отляво на улицата, ме чакаше синята лимузина. Шофьорът не обръщаше внимание на сеира и с някакъв едноцветен парцал бършеше полирания до блясък десен фар.

Щом се насочих към колата, шофьорът престана със увлекателното си занимание, отвори вратата и зачака, като внимателно ме гледаше.

Времето на Сатаната бе 2:19!

Влязох в колата и седнах. Завесите бяха спуснати и вътре цареше тъмнина. Вратата се хлопна рязко и стана още по-тъмно. Тръгнахме. Някой се разшава до мен. Треперещ и нетърпелив глас ме запита:

– Всичко ли е наред, мистър Киркхайм?

Бе гласът на Ева!

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Запалих клечка кибрит. Ева се обърна мигновено, но аз забелязах на лицето ѝ следи от сълзи.

– Всичко е наред, благодаря ви – отвърнах аз. – нещата се развиха напълно според плана на Сатаната. Поне аз изпълних възложеното ми, както трябва. Огърлицата е в джоба ми.

– Аз... аз се безо... не заради огърлицата – каза Ева с треперещ глас.

Тя безспорно бе много нервна и за миг не предположих, че това е заради мен. Няма никакво съмнение, че тя бе разбрала зловещото значение на думите на Сатаната вчера вечерта. Може би я бяха измъчвали предчувствия. Но сега тя знаеше точно. И независимо от това тя се бе безпокоила за мен. Аз се приближих до нея.

– Сатаната ми даде да се разбере, че състоянието на здравето ми и съдбата на огърлицата са тясно свързани – казах аз. – И естествено аз се придържах буквално към дадените ми инструкции. Следващата крачка е да ви предам украсението.

Свалих огърлицата от кукичките в джоба.

– Как се включва светлината? – запитах аз. – Искам да се убедите, че ви давам това, което е нужно на нашия шеф и господар.

– Не... не запалвайте лампата – прошепна тя. – Дайте ми тази проклета огърлица!

Разсмях се. Колкото и де ми бе жал за нея, не успях да се сдържа. Хванах пръстите ѝ. Тя не се дръпна. И след малко се притисна до мен като изплашено дете. Да тя бе така прилична на дете, когато в тъмнината плачеше и стискаше дланите ми. В себе си на седем езика проклинах Сатаната и усетих да се разгаря студена и неумолима ненавист. Накрая тя нервно се разсмя и се дръпна.

– Благодаря ви, мистър Киркхайм – каза тя спокойно. – Вие винаги сте много внимателен.

– Мис Демерест – отвърнах рязко, – стига сме си разменяли удари. Вие сте изплашена и знаете защо. Аз също.

– От какво пък да се страхувам – запита тя.

– От съдбата, която ви готви Сатаната. Вие сте запозната с нея. И ако във вас има още някакви съмнения, то, разрешете ми да забележа, в мен не останаха никакви, след като си тръгнахте от стаята през

миналата вечер.

Настъпи мълчание и после от мрака се чу гласът и, изплашен и пълен с отчаяние:

– Той иска... да ме вземе! Той... ще ме вземе! Каквото и да сторя, ще го направи! Искам да се самоубия, но не намирам сили! Не мога! О, Боже, какво да направя? О, Боже, кой ще ми помогне?

– Аз ще се опитам да ви помогна, ако ми разрешите.

Тя не отвърна веднага, продължи да седи мълчаливо и да се овладява. Неочаквано се запали светлина и като ме гледаше с насълзени очи, тя каза, че е взела твърдо решение:

– Мистър Киркхайм, защо се спряхте след втората следа? Вие искахте да продължите изкачването. Сатаната ви заставяше да го направите. Защо спряхте?

– Защото чух вашият глас. Вие ми казахте да не вървя повече нагоре.

Тя рязко изхлипа.

– Истината ли казвате, мистър Киркхайм?

– Кълна се на Господа. Сякаш бяхте до мен, докоснахте ме по рамото и ми заповядахте да се върна. Да спра, да не се качвам повече. Тези дяволски неща, короната и скиптърът, ме призоваваха с хиляди гласове. Но когато ви чух, или помислих, че ви чувам, техните гласове изчезнаха.

– О! – в очите на Ева се появи възхищение, страните и загубиха не-обикновената си бледност и произнесеното възклицание прозвуча като песен.

– Вие ли ме извикахте? – запитах аз шепнешком.

– Гледах как се изкачвате, намирах се в тъмното... с останалите – каза тя. – И когато пламна втората стъпка на Сатаната, аз ви изпратих с всички сили предупреждение. Отново и отново ви молих, докато стояхте в нерешителност: „О, милостиви Боже, който и да е той, дай му възможност да ме чуе! Позволи му да ме чуе! Господи!“; и вие ме чухте!

Тя млъкна, загледа ме с широко разтворени очи и бързо се изчерви.

– Вие сте познали гласа ми? – прошепна тя. – Но не бихте го чули и дори да го бяхте чули, не бихте му обърнали внимание, ако... ако не...

– Какво ако не? – подтикнах я аз.

– Ако нещо извън нас не е било готово да ни помогне – задъхано завърши мисълта си Ева.

Сега тя се изчерви до корена на косите си и аз бях напълно сигурен, че тя не каза за истинската причина, за която си мислеше.

Аз си бях съставил по-материалистична теория на станалото. Нещо в мен, а не извън мен, бе изострило чувствителността на мозъка ми. Аз никога не съм се сблъсквал с убедителни доказателства, че нематериалната енергия е способна да смекчи тръскането по неравния път на земното ни пътешествие. Винаги съм предпочитал помощта на доброто Провидение във вида, например, на дребничкия кокни-крадец с неговото прекрасно познаване на секретите на Сатаната. Но възможно е и така: и ако Ева вярва, нека си вярва на воля. Затова кимнах сериозно и я уверих, че прилича на истина.

– Сред хората на Сатаната няма ли такъв на който да се доверите, който може да бъде убеден да действа против него? – поинтересувах се аз.

– Не – отвърна тя, – Консърдайн ме харесва. Мисля, че би стигнал далеч да ме защити. Но е свързан със Сатаната. Всички те са свързани с него. И не само страхът ги държи, вие видяхте, какво се случи с Картрайт, но има и други причини. Той им плаща добре, мистър Киркхайм. Но не са само парите... Властта му над тях е ужасна... нечестива. О, на хората не им трябва само пари! И не само пари им дава! Вие дори не можете да си представите...

– Наркотици ли? – предположих без особено напрежение на въображението.

– Не говорете глупости – отхвърли го тя. – Вие добре знаете, какво е способен да даде Луцифер. И той може, и той го дава... и дори тези, които са загубили играта, се надяват на още един шанс... или да получат нещо от каприза му.

– Случвало ли се е нещо подобно?

– Разбира се. Но не мислете, че го прави от милосърдие.

– Вие искате да кажете, че това е просто игра. Той ги примамва със свободата, която изглежда така близка?

– Да – отвърна тя, – Иначе от отчаяние те ще престанат да бъдат полезни за него.

– Мис Демерест – рязко попитах, – защо смятате, че аз се различавам от останалите?

– Вие дойдохте при него не по своя воля – обясни тя. – И не сте роб на седемте просветващи стъпки.

– Но вчера бях много близо до това – казах аз със съжаление.

– Те не успяха да ви хванат – прошепна тя, – като другите. И няма да могат. Не бива, мистър Киркхайм!

– Не се каня да им давам такава възможност – мрачно отвърнах аз.

Вместо отговор ми подаде втората си ръка.

Погледнах часовника си и едва не подскочих.

– Остават ни само десет минути. А ние дори не сме си съставили нещо като план. Нужно е отново да се видим и колкото се може по-бързо. Трябва да продължим да мамим Сатаната.

– Това ще бъде много трудно – кимна тя. – Но ще се погрижа за това. Вие се досещате сега, че това е причината да се държа така оскърбително с вас на вечерята.

– Дори преди признанията на Сатаната, предположих нещо подобно – усмихнах се аз. – И вие разбирате, че моето не по-малко оскърбително предложение да ми бъдете дадена, е предизвикано от същото.

– Дори нещо повече – тихо каза тя. – Аз зная, какво мислехте тогава.

Аз отново погледнах часовника си. Оставаша само шест минути. Трябваше да стигнат.

– Чуйте ме – казах аз изведнъж, – и ми отговорете искрено. Кога за първи път ви мина през главата, че именно аз ще мога да ви помогна да се измъкнете от този капан?

– Когато ме целунахте.

– Ева – казах аз, – сега не ни е нужна някаква маскировка?

– Не – искрено каза тя. – И какво от това?

– Ето какво! – пуснах ръцете и, прегърнах я, привлякох я към себе си и я целунах. Тя ми отговори от все сърце.

– Какво съвпадение – прошепнах ѝ на ухото. – Именно в този миг взех решение да приема участие в играта.

– О... Джим – въздъхна Ева и този път тя ме целуна.

Колата се движеше бавно. Аз безпомощно изругах графика на Сатаната.

– Ева – заговорих бързо аз, като и пъхнах в ръката огърлицата на Сенусерт. – Ти познаваш ли дребничкия англичанин на име Баркър? Да, електротехника? Изглежда той те познава.

– Да – отвърна тя с удивление. – Познавам го. Но как...

– Свържи се с него, веднага щом можеш. Нямам време да ти обяснявам всичко. Но можеш да му имаш доверие. Кажи му, да се промъкне в стаята ми в първата вечер след връщането ми. Да прави каквото ще, но да дойде при мен. Разбра ли?

Тя кимна и очите ѝ бяха отворени широко.

– Направи така, че и ти да бъдеш там.

– Добре... Джим.

Погледнах часовника. Останаха минута и половина. Ние ги използвахме по най-добрия начин. Но колата скоро спря.

– Запомни за Баркър – прошепнах на прощаване.

Отворих вратата и излязох от колата. Обелискът се оказа съвсем близо. Послушно го обиколих. Излязох на Петото авеню и видях на сто фута от себе си човек със същите дрехи като моите. Той размахваше бастунчето от Малака. Обхвана ме любопитство. Тръгнах към него и веднага се спрях. Щях да наруша инструкциите на Сатаната. А това най-малко ми се искаше в момента. Затова се обърнах неохотно, спрях едно такси и тръгнах към клуба. Искаше ми се да пея. Минувачите весело преминаваха край мен. Ева меко ме бе ударила по главата.

Изведнъж розовата светлина помръкна и песента заглъхна. Разсъдъкът ми се върна на мястото. Несъмнено, изчезването на огърлицата бе открито вече. Вратите на музея са затворени и не пускат никого без обиск. Вероятно тревогата е звучала, още когато съм се спускал по стъпалата. Възможно е аз да съм единственият, който е излязъл от музея.

Ако е така сигурно ще ме заподозрат. Аз нарочно бях привлякъл вниманието към себе си, не само на пазачите в коридора, но и вътре, в самата съкровищница. Те ме бяха запомнили. Защо съм избягал, независимо от цялата тази суматоха? Имал съм някаква причина. Каква? Само да изчезна с огърлицата!

Да предположим, че кражбата не е открита до затварянето на музея? Все едно, трудно ще ми бъде да обясня такова стремително напускане. Аз съм единственият, който не се е заинтересувал от станалото.

Нима Сатаната е пропуснал ход в сложната игра, нима е направил грешка в разсъжденията си? Или нарочно е планирал подозрението да падне на мен? Но то така или иначе ще падне на мен. С тези тежки мисли освободих таксито и влязох в клуба.

– Рано се връщате, мистър Киркхайм – усмихна се дежурният зад стойката, докато ми подаваше ключовете.

Съвършено ясно бе, че той не подозира излезлият преди няколко часа от тук Киркхайм и влезлият сега Киркхайм да са различни хора. Моят двойник действително е бил добър, помислих си аз.

– През следващите няколко часа ще бъде много зает – казах му аз. – Това, което ще пиша, ще изисква пълната ми съсредоточеност. Нищо, ама абсолютно нищо, колкото и важно до ви се види, не биха да ме отвлича. Вероятно ще се обаждат по телефона, може да дойдат и посетители. Казвайте на всички, че ме няма. Ако дойдат репортери, кажете им, че ще се срещна с тях в осем часа. Към седем часа донесете в стаята ми

всички вестници. Но не по-рано. И само последните издания. Повтарям още веднъж, който и да ме търси, не ме безпокойте.

– Добре, ще поставя втория ключ в кутията ви – отвърна той. – Това действа успокояващо и на най-настойчивите.

Влязох в стаята си, затворих вратата и внимателно огледах наоколо. На масата се бе натрупала пощата за три дни. Писмата бяха малко, нито едно важно и всичките разпечатани. Две покани за четене на лекции на обеда. И под тях бяха приложени и закрепени с кламери копията на откази и извиненията ми. Подписът ми под отговорите изглеждаше напълно нормален. Способността на имитация на моя двойник изглежда се разпространяваше не само на гласа ми и външността ми. Аз с интерес разбрах, че причината да се откажа, е отсъствието ми от града в деня на обета. Но къде, по дяволите, ще бъда тогава?

До пишещата машина имаше обемист документ. Прелистих го напосоки и разбрах, че в него съм се спрял на възможностите за експлоатация на някои находища на полезни изкопаеми в Китай. Докладът бе адресиран до същия този известен адвокат, който вдигна тост за „новопрокълнатия“ на вечерята при Сатаната. Написан бе с почерка ми; анотацията бе също направена от мен. Не знаех причината за това, но бях сигурен, че адвокатът меко, с подробностите, ще разкаже за появата на този документ. Вярата ми в Сатаната отново възкръсна. И се почувствах много по-спокоен.

Пребърках джобовете на костюмите, които се намериха в шкафа. Но никъде нито едно късче хартия.

Точно в седем на вратата тихо се почука. Влезе Робърт, нощния дежурен, с купчина нови вестници. Той ме изгледа с широко разтворени очи и бе ясно, че го терзаят безброй въпроси. Какво пък, и мен ме терзаят! Но какво бе написано във вестниците? Е, няма да му покажа незнаието си.

Затова с разсеян вид поех пачката и затворих след него вратата. И щом отворих първия вестник, веднага ми се навиха заглавията:

**ТРОЙНА ТРАГЕДИЯ В МЕТРОПОЛИТЕН МУЗЕЙ
ПОХИТЕН БЕЗЦЕНЕН ЕКСПОНАТ
ПРЕД ОЧИТЕ НА ПАЗАЧА И ПОСЕТИТЕЛИ Е
УБИТА ЖЕНА. УБИЕЦЪТ Е УБИТ ОТ ДРУГ ЧОВЕК,
КОЙТО САМ СЕ САМОУБИВА**

ИЗСЛЕДОВАТЕЛЯТ КИРКХАЙМ РАЗСТРОЙВА
ПЛАНОВЕТЕ НА ПОХИТИТЕЛИТЕ, ТОЙ ВДИГА
ТРЕВОГА И ЗАСТАВЯ ДА СЕ ЗАТВОРЯТ ВРАТИТЕ
НА МУЗЕЯ СЛЕД СЕРИИ ОТ УБИЙСТВА,
ХВЪРЛИЛИ СЪКРОВИЩНИЦАТА В ХАОС.
ПРЕСТЪПНИКЪТ КРИЕ ОГЪРЛИЦАТА НА
ДРЕВНОЕГИПЕТСКАТА ПРИНЦЕСА И ИЗЧЕЗВА.
МУЗЕЙТ МЕТРОПОЛИТЕН ЩЕ БЪДЕ ЗАТВОРЕН,
ДОКАТО НЕ СЕ ОТКРИЕ ОГЪРЛИЦАТА

Останалите заглавия с други думи казваха същото. Прочетох материалите. И от време на време усещах, как някой ме полива със студеноледена вода по гърба. Ще цитирам най-пълният отчет на събитието:

„Днес неизвестна жена бе убита в музея на изкуствата Метрополитен пред очите на пазачите и повече от двадесет посетители.

Убиецът ѝ се опитал да се скрие, но преди да изчезне, се спънал, върху него се нахвърлил спътникът на тази жена и го пробол с нож в сърцето.

Вторият убиец, след продължително преследване бил хванат. Когато го завели в кабинета на охраната, с цел да изчакат пристигането на полицията, той паднал. И след няколко секунди умрял, изглежда от действието на светкавична отрова, която успял да пъкне в устата си.

Двете убийства и самоубийството станали близо до египетската зала, където се съхраняват най-ценните съкровища на музея. Някой се е възползвал от суматохата и разбил витрината под която се съхранявала огърлицата на Сенусерт Втори, която той подарил на дъщеря си, една необикновена реликва от миналото и предмет на възхищение на хилядите посетители, и я отвякъл. Но украшението не било изнесено извън музея. За това попречил известният изследовател мистър Джеймс Киркхайм, който заставил да се затворят вратите на музея, преди някой да напусне сградата.

Обискирането на всички, които се намирили в музея на поможнало да се открие откраднатото съкровище. Изглежда крадецът се е изплашил, като е видял, че не може да избяга и е скрил

някъде украсението. Не е ясно искал ли е после да се върне или просто го е захвърлил. Музеят ще бъде затворен, докато не се намери огърлицата, което благодарение на съобразителността на мистър Киркхайм се явява въпрос само на време.

Нито администрацията на музея, нито полицията не свързват станалата трагедия с кражбата. Крадецът се е поддал на внезапно то изкушение и се е възползвал от възникналата възможност.“

Какво пък, аз бих могъл нещо да добавя към това. И ако наистина музеят ще бъде затворен, докато намерят огърлицата, то пантите му ще ръждясат. Три живота – ето цената на тази дрънкулка! Продължих да чета с вледенено сърце:

„Около два часа един от пазачите на египетското крило на музея обърнал внимание на жената и двамата мъже, които оживено разговаряли пред експозицията от фигури Ужепти, приличащи на играчки модели от гробниците. Мъжете били по-възрастни и приличали на сирийци. Вниманието на пазача било привлечено от своеобразната бледност на лицата им и необикновената големина на очите им.

– Приличаха и не приличаха на наркомани – разказал той. – Не съм виждал друг път такива прозрачни и болезнено бледи лица. Но се държаха не като наркомани. Разговаряха напълно разумно и бяха добре облечени.

Накрая решил, че са чужденци и се загледал на друга страна. Изминали няколко минути и видял един от мъжете до себе си. Разследването показало, че този човек бил съпровождал жената, която влязла заедно с него в музея в 1:30 часа. Гардеробият също обърнал внимание на бледите им лица и странните очи. Този мъж се насочил към малката стая, където се намирала витрината с огърлицата на Сенусерт. Но отминал вратата и продължил по коридора, където завил за следващия ъгъл и изчезнал.

Жената разговаряла с втория мъж, който изглежда бил влязъл в музея малко преди другите двама.

Неочаквано пазачът чул вик. Обърнал се и видял как жената се опитва да избяга от ударите с нож, които нанасял мъжът. Уилям Бъртън, пазачът, завикал и се спуснал към тях. В същото време се появили множество посетители, които били привлечени от

виковете. Целият епизод заел няколко секунди. Ножът пронизал сърцето на жената.

Убиецът побягнал през тълпата замръзнали от ужас свидетели, като размахвал окървавения нож. Когато минал край стаята с огърлицата от там също заизлизили посетители и с тях и един от пазачите, които се намирили там на пост. Те се дръпнали, като се опитвали да бъдат далеч от ножа. Някои паднали на земята. Насътпила паника, която се опитал да предотврати вторият пазач.

През това време убиецът завил по коридора и се оказал лице в лице със спътника на жената. Той се опитал и него да промуши, но не уцелил и побягнал към оръжейната палата. Вторият го подгонил на свой ред с нож в ръка.

Двамата започнали буйна схватка, паднали, затъркаляли се по покрития с плочки под и всеки се опитвал да убие другия. От всички посоки заприиждали пазачи и посетители. Полесражение-то се превърнало в ад.

Преследвачът надделял. Ръката му се вдигнала. Другият извикал. В сърцето му се забил нож!

Убиецът скочил и се хвърлил да бяга, където му видят очите. Започнали да го преследват. Той свърнал в египетския коридор. Там го настигнали в ъгъла и свалили на пода. Бил избит до безсъзнание. Когато го отнесли в кабинета на охраната, тялото му изведнъж се дръпнало, отпуснало и натежало. Сложили го на земята.

Но той бил вече мъртъв!

Убил го или шок или някаква бърза и мощна отрова, която взел, когато се убедил, че няма да избяга. Аутопсията ще открие истината.

Трагедията протекла просто светкавично. Пет минути изменили между първия вик на жената и третата смърт. Но това било напълно достатъчно крадецът на бижута да се възползва от предоставената му възможност.

Сред посетителите на музея бил мистър Киркхайм, известния изследовател, който преди няколко месеца донесе в Америка знаменитите юнански нефрити, които бяха подарени на музея от мистър Рокбилд. Мистър Киркхайм напрегнато работи над доклад за възможните начини на добиване на полезни изкопаеми в Китай за мощен американски синдикат. През последните два дни е работил извънредно напрегнато и е усетил необходимост да се

развлече малко. Решил да прекара няколко часа в музея. Той влязъл в египетската стая, където се съхранявала огърлицата и разглеждал витрината с амулетите, когато чул женските писъци. Видял как всички избягали от стаята и ги последвал. Убийствата не наблюдавал непосредствено, но бил свидетел на хващането на втория мъж.

Понеже съзнавал необходимостта да завърши доклада си и като решил, че му стига подобна «почивка», той се отправил към изхода. И вече стигал до вратата, когато го обхванало подозрение. Научен от работата си на наблюдателност, той си спомнил, че когато бързал да излезе от стаята с огърлицата след другите, някой край него влязъл вътре. Спомнил си още, че след това чул рязко щракване, като от счупена ключалка. Тогава привлечен от ставащото в коридора не бил обърнал никакво внимание. Но сега му се сторило подозрително.

Мистър Киркхайм се върнал обратно и заповядал да включат сигнала за тревога, след което вратите на музея веднага се затворят. Понеже него го познават добре в музея, мигновено са се подчинили.

Именно тренираната наблюдателност на мистър Киркхайм и бързата му реакция попречили на крадеца.“

По-нататък следваше разказ за откритата насилена витрина, потвърждение на това, че нито един човек не е напуснал музея нито по време, нито после безредиците, поголовният обиск в кабинета на охраната и извеждането им един по един под наблюдение навън, така че никой да не може да прибере откраднатото. Интересно ми бе да прочета, как съм поискал да ме претърсят наред с другите, независимо от протеста на охраната.

Накрая стигнах и до свое интервю, предадено почти еднакво във всички вестници.

„Честно казано – цитирах вестниците моите думи, – чувствам определена вина, че не разбрах веднага важноста на своето впечатление и не се върнах в стаята. Вероятно бих хванал крадеца на местопрестъплението. Но мозъкът ми бе зает деветдесет на сто с този проклет доклад, който трябва да бъде завършен и изпратен днес до полунощ. Заедно с мен в стаята се намираха около десетина души, но съвсем не помня как изглеждаха.

Щом чух вика на жената сякаш се събудих от дълбок сън. И до вратата стигнах полуавтоматично. Едва когато почти бях излязъл от музея, започна да работи паметта ми и си спомних човека, който се шмугна край мен в стаята и рязкото шракване.

Оставаше само едно: никой да не излиза вън от сградата, докато не бъде установено, че нищо не е откраднато. Външната охрана заслужава похвала за бързината с която вдигна тревога.

Съгласен съм с мнението на охраната, че връзка между кражбата и убийството няма никаква. И дали е възможна такава връзка? Някой, в никакъв случай не е професионалист, защото ако бе такъв, щеше да знае, че такъв предмет не може да се продаде, се е поддал на внезапното и безумно изкушение. Вероятно веднага се е разкалял искрено и се е опитал да се отърве от огърлицата. Единственият проблем е да се намери къде го е пхнал този нещастник.

«Вие казвате, че на музея е провървяло, че съм се оказал там – усмихна се мистър Киркхайм. – Какво пък, на мен ми провървя повече. Не бих искал да се окажа в положението на човека, който пръв е излязъл от музея, може би единственият излязъл.»

При тези думи хората от охраната, независимо от безпокойството си, от цялата си душа се разсмяха“.

* * *

Имаше и още много друго, но аз предавам само думите, които ми приписвах. Пазачът, когото видях да лежи на прага, разказваше, как са го блъснали и как „някой ме перна по ухото“. Другият пазач е участвал в гонитбата. В специален випуск на един вестник се разказваше за ужасната възможност, крадецът да се е вмъкнал в рицарски доспехи и сега да умира от глад и жажда. Очевидно този журналист си представя рицарското въоръжение като сандък, в който са се затваряли като в шкаф.

Всички вестници бяха единодушни, че едва ли някога ще се открият личностите на убитите. В дрехите им не бяха намерили нищо, което би могло да хвърли светлина на въпроса.

Ето, това бе всичко. Имах абсолютно алиби. Шахматните фигури на Сатаната си бяха изиграли ролята, макар и три от тях никога повече да не се помръднат. Съвсем не ми бе приятно да чета това, съвсем. Особено се мръщих, когато един коментатор се заливаше от смях, когато някой бе предположил, че не съм чак толкова невинен.

Но моят двойник бе поработил прекрасно. Той бе, разбира се, преминал край мен, когато се бях навел да си връзвам обувките. Спокойно е заел мястото ми и не се е получило прекъсване във времето. И аз покрай него съм заобиколил обелиска и съм заел мястото му. Никой не е видял, как се спускам по стълбата и сядам в колата при Ева. Допълнителна гаранция е бил отвличащият бой. В алибито ми няма нито един пропуск.

А кои са тримата мъртъвци, които отвличаха вниманието в музея и ми дадоха възможността да открадна огърлицата? Робите на Сатаната кефтиу. Като доказателство служеше описанието на странните им очи и необикновената бледност. Тези роби безпрекословно изпълняваха определената им роля с благословената убеденост, че наградата им ще бъде вечния Рай.

Отново препрочетох вестниците. В осем часа при мен пуснаха репортерите. Лесно ми бе да се придържам към фактите от предишното си интервю. И те си отидоха скоро. В края на краищата не им казах нещо ново. Докладът, който така ми запълваше времето, бях оставил най-отгоре и те всички го видяха.

Дори си позволих да отида още по-далеч. Като разбрах намека на двойника ми, аз опаковах доклада, написах адреса и помолих един от посетителите да го пусне в близката пощенска кутия.

Когато всички си отидоха поръчах да ми донесат нещо за хапване в стаята.

Но изминаха няколко часа, легнах си да спя и ме обхвана някакво болезнено и неприятно усещане. Повече от друг път бях склонен да повярвам на Сатаната за истинската му природа.

И за първи път наистина се изплаших.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Рано сутринта на следващия ден телефонът ме събуди. Обаждаше се портиерът. Бе пристигнало бързо съобщение за мен, куриерът чака долу. Аз заповядах да донесат писмото при мен в стаята, където го отворих и прочетох:

„Добре извършено, Джеймс Киркхайм. Доволен съм от вас. Днес направете посещение на приятелите си в музея. Следващите инструкции ще получите утре.

С.“

Позвъних на портиера, да пусне куриера, а на мен да изпрати закуска и сутрешните вестници.

Разбира се, това беше истинска сензация и за нея се захванаха стръвно. Отначало ме удиви, че така много се пишеше за откраднатата огърлица и малко се споменават убитите. После се досетих, че липсата на връзка между тези произшествия, кара вестникарите да разсъждават трезво. Какво всъщност представляват три живота сред милионите други? Те са живели – е, повече не живеят. Но има още множество хора.

А огърлицата е нещо уникално.

Помислих си, че Сатаната е разсъждавал точно така. Тези три живота му се стрували нищожни в сравнение с огърлицата. И очевидно вестниците са съгласни с него.

Трите тела лежаха в моргата и никой не идваше да ги разпознае. Музеят, и след търсенето, продължило цяла нощ, не можеше да се похвали с успех – огърлицата я нямаше. Това бяха новините, ако можеха да се нарекат новини.

Аз се спуснах долу в залата и се започнаха безкрайните обсъждания на станалото с другите членове на клуба. В един часа куриер ми донесе още едно писмо. На плика имаше адрес на известна юридическа кантора с влияние сред обществото, която се оглавяваше от не по-малко известен адвокат.

Вътре – чек на стойност десет хиляди долара!

В съпроводителното писмо се даваше висока оценка на доклада ми. Чекът е за нея, бе написано, и могат да последват и други поръчки от този род. Те ще бъдат заплатени съответно. И отново Сатаната бе казал

истината – плащаше отлично. Но що за работи ще бъдат „следващите“?

В три часа отидох в музея. И без труд минах през бариерите. Всъщност, бях станал герой. Пазачът бе разстроен, но пълен с надежди. Когато си тръгнах, бях къде повече нещастен от него, а относно възможностите за връщане на огърлицата, няха никакви надежди. И с труд не показвах това си състояние.

Денят мина без известия от Сатаната или неговите служители. Времето течеше и аз все повече се усещах ненужен. Да предположа, че това е единственото, което му е нужно от мен? Щом съм изпълнил поръчката, мога да бъда изхвърлен настрана! Може кралството му да е ад, но там се намира Ева и следователно за мен е рай. Не исках вратите му да се хлопнат пред мен. Като изхвърлен не ще мога да мина през тях. И дори не знаех къде се намират. Сънят ми през тази нощ бе неспокоен и аз се разкъсвах между безсилния гняв и кошмара на невъзвратимата загуба.

Но на следващото утро аз разтворих писмо на Сатаната и изпитах чувството на ангел с пламтящ меч да се приближавам към разтворените врати на Рая.

„Давам прием и компанията е подходяща за вас. Можете да наредите пощата да ви изпращат всеки ден. Не приемам отказ. В четири часа ще ви чака кола.

С.“

На пръв поглед сърдечна и настойчива покана за почивка. Всъщност – заповед. Дори и да исках, не биваше да отказвам.

Съвестта престана да ме мъчи. С радост на сърцето събрах багажа си, дадох необходимите нареждания на портиера и с нетърпение зачаках да дойде посочения час. Точно в четири красивата лимузина се спря пред клуба, познатият ми шофьор в красива ливрея излезе навън, почтително ме поздрави, взе чантата ми и ми отвори вратата на колата.

Веднага получих доказателство, че съм издържал изпитанието на Сатаната. Завесите на прозорците бяха вдигнати. Позволено ми бе да видя, накъде отиваме.

След като тръгнахме по Петото авеню, завихме към моста „Куинсбъроу“ и от там се насочихме към Лонг Айлънд. Изминаха около четиридесет минути и стъпихме на магистралата Вандербилд. След още петдесет минути видях езерото Понкомкон. После завихме към залива на север, минахме Смит таун и тръгнахме по пътя „Норт шор“. Малко след

шест се върнахме край бреговете на залива и по тесен частен път през гъста дъбова и елхова гора стигнахме някаква къща. Шофьорът подаде нещо като пропуск на излезлия отвътре човек, който бе въоръжен с мощна пушка. Нова миля и пред друга подобна къща церемонията се повтори.

Пътят се заизвива край висока и здрава стена. Спомних си, че за нея ми бе разказал Баркър и се удивих как е успял да мине през охраната. Точно в 6:30 ние спряхме пред масивна стоманена врата. По сигнал от колата тя се разтвори. Излязоха няколко души, разпитаха водача, огледаха ме през прозореца и дадоха знак да продължаваме.

Уважението ми към Сатаната постепенно нарастваше.

След петнадесет минути бяхме пред замъка. Пресметнах, че той се намира на десет мили от нийоркската страна на пристанището „Джеферсън“, в гористата местност между него и залива Ойстър. И понеже бе построен в малка долчинка почти или съвсем не се виждаше откъм залива, който се намиреше на около три четвърти миля от тук. Повърхността бе така пресечена и обрасла с растителност, че се съмнявам може ли замъкът да се види от обществените пътища.

Посрещна ме Консърдайн. Стори ми се, че се радва да ме види. Каза ми, че имам нова стая и ако не възразявам той ще бъде с мен, докато се обличам за обяда. Отвърнах му, че нищо не би ме поласкало повече и бях напълно искрен. Той ми харесваше.

Новият ми подслон показваше, че съм получил повишение. Спалнята бе доста по-голяма, имаше обширна гостна и прекрасна баня. Мебелировката бе разкошна и... имаше прозорци. Така че оцених тънкостта на намека, че повече не съм пленник. Вътре ме очакваше Томас. Той се усмихна при вида на моята чанта. Дрехите ми ме чакаха вече на леглото. И докато се мих и преобличах, весело си разговаряхме с Консърдайн.

Днес, обяви той, Сатаната няма да бъде с нас. Но му е заповядал, да ми предаде, че напълно съм оправдал очакванията му. Утре ще поговори с мен. На масата ще видя множество привлекателни хора. После ще играем бридж. Аз, ако искам, естествено, мога да взема участие. Произшествието с огърлицата не обсъждахме, макар, както изглеждаше, Томас да знаеше всичко.

Искаше ми се да попитам, дали Ева ще бъде на събирането, но реших да не рискувам. Когато минахме през три стени и два асансьора и влязохме в столовата, нея я нямаше там.

Събрахме се осемнадесет човека. Както ми бе обещал Консърдайн, всичките се оказаха остроумни и занимателни хора. Сред тях се

отличаваха една изключително красива полякия, италиански граф и японски барон – и тримата често се споменаваха в новините. Мрежата на Сатаната бе разперена надлъж и нашир.

Прекрасен обед сред прекрасно общество – и няма никакъв смисъл да се спирам на подробностите. Никой не отвори дума за отсъствието на истинския стопанин, нито пък за нашите действия. Изпитвах силно нетърпение да се върна в стаята си и да чакам Баркър. Той дали ще знае, че сега живея на друго място? Може ли да ме стигне? В замъка ли е Ева?

Обедът свърши и ние се пренесохме в съседната стая, където се намираха масите за бридж. Хора имаше за четири карета и двама оставаха свободни. Това ми даде възможност да избегна участието в играта. За нещастие на плановете ми, Консърдайн се възползва от същото. Той ми предложи да ме запознае с някои от чудесата на това място. И нямаше как да му откажа.

Минахме през дузина стаи и галерии, преди да мога, без да изглеждам неприличен да покажа умора. Видяното няма да описвам – то не е съществено. Но душата ми бе засегната от събраните предмети и техните красоти. Сатаната, каза ми Консърдайн, живее в собствени апартаменти, където държи най-ценните неща от сбирките си. Това, което съм видял досега, е само малка част от съкровищата на замъка.

Като се връщаме, погледнахме в стаята за бридж. По време на отсъствието ни се бяха появили нови играчи и се бяха опънали още маси. На една от тях видях Кобхем да има за партньор Ева.

Минах край тях, тя ме погледна спокойно и равнодушно ми кимна. Кобхем се изправи и ние се поздравихме дружелюбно с яко ръкостискане. Ясно бе, че повече не ми се сърди. Докато се запознавах с новопоявилите се, Ева се облегна на креслото си и затананика една модна песен:

Срещни се с мен мили,
когато часовникът удари
дванадесет...
В полунощ,
когато от лунната светлина
се разгорят сърцата наши...

Съвсем не ми беше нужно да има лунна светлина, че сърцето ми да запламти. Това бе съобщение. Тя се е видяла с Баркър.

След няколко мига неволно настъпих Консърдайн по крака. Ева бе

подчертано невежлива. Тя се прозяваше и нетърпеливо прехвърляше картите. Кобхъм недоволно я погледна.

– Ей, какво ти става? – неочаквано го сръза тя. – Ще играем или не? Аз направо ви заявявам, стане ли дванадесет, отивам си в леглото.

Аз отново разбрах, че тя повтаря съобщението си. Пожелаях им лека нощ и заедно с доктора тръгнахме към изхода. Но влезе още една група и ни помолиха да останем.

– Не тази вечер – прошепнах му на ухото. – Нещо съм нервен. Моля ви, изведете ме от тук.

Той погледна Ева и леко се усмихна.

– Мистър Киркхайм има важна работа – обясни той. – Аз ще се върна след няколко минути.

Той ме заведе до стаята, като по пътя ми показваше, как действат движещите се панели и асансьори.

– Така че, ако премислите и решите да се върнете – обясни ми той.

– Едва ли – отвърнах аз. – Малко ще почета и лягам да спя. Да ви кажа честно, Консърдайн, някак си не издържам тази вечер обществото на мис Демерест.

– Ще поговоря с нея. И защо се чувствате неудобно?

– По-добре не питайте – помолих го аз. – Сам ще се опитам да се справя със ситуацията.

– Както предпочитате – отвърна той и продължи да ме осведомява, че утре сутринта ще ме чака Томас. Вероятно чрез него Сатаната ще предаде пожеланията си. Ако ми трябва лакей, нека позвъня по вътрешния телефон.

А този телефон създаваше чувство на уединеност, когато не звънеше. Аз реших, че Томас вече няма да изпълнява задължението на мой надзирател и много се зарадвах на това.

Консърдайн ми пожела лека нощ. Най-последно бях сам. Отидох до прозореца. Той не бе с решетки, но го покриваше тънка метална мрежа, която имаше същата непроходимост. Изключих всички лампи освен една и се захванах с някаква книга. Часът бе 10:30.

– Аз съм тук, капитане и се радвам да ви видя.

Независимо от увереността ми в появата на Баркър, сърцето ми подскочи и огромна тежест се свали от гърба ми. Влетях вихрено в спалнята и го запрегръсах.

– Да знаеш, Баркър, как се радвам, Господи!

– Имам съобщение за вас, сър – той се усмихна и си затвори малките хитри очички. – Вече не е нужно да се крием. Никой няма да ви

проверява. Сега вие сте на високо разположение на Сатаната. Станахте един от тях. Добре направено, сър! Аз знам какво нещо е добрата работа.

Той извади цигара, запали, седна и с възхищение ме загледа. – Прекрасно извършена работа! – повтори той. – И без никаква тренировка. Аз не бих могъл да я извърша по-добре.

Наведох се напред и му подадох гарафата с вино.

– Не, не – отказа ми той. – Ако вие сте в отпуска и се каните да легнете, то... прекрасно. Но в нашата работа бедния Джон Ечемиченото зрънце е само пречка.

– Хари, аз съм новак тук – казах с виновен вид и дръпнах недокоснатата гарафа.

Той ме погледна с одобрение.

– Когато мис Демерест ме заприказва – продължи той, – направо олекнах като перце. „Доведете ми го, каза тя, веднага щом можете“. И не е важно спя, или не. Искам да го видя. По всяко време, но без риск. Много иска да ви види, сър.

– Тя сама ми подсказа, че ще бъде в стаята си в полунощ.

– Отлично, ние ще бъдем там – кимна той. Имате ли някакъв план? Да го смачкате, искам да кажа.

Поколебах се. Мисълта, която се въртеше в главата ми, бе така неопределена, че трудно можеше да се нарече план. Дори за разглеждане бе прекалено грехва.

– Не, Хари – отвърнах аз. – Още не съм запознат добре с обстановката. Трябва да се огледам и да свикна повече. Но знам, че ще освободя мис Демерест от Сатаната или ще умра.

Той ми хвърли поглед като на уплашено куче.

– Капитан Киркхайм – каза той сериозно, – това е последното ви залагане. Най-последното, сър. Разбира се, добре е някой да ви поддържа. И ако никой не разкрие, какво замисляме. Но никой не ще тръгне срещу него, сър. Никой! Все едно да молите планината да се мръдне, сър.

Той замълча известно време.

– Ето какво, сър. Ако ми разрешите срещу него тръгваме ние двамата. Но сме длъжни да смятаме, че други освен нас няма да има. Нямаме никакъв шанс да избягаме. Ако не той сам, то неговите роби кефтиу ще се погрижат за нас. И още как ще го направят! Та ние им отнемаме Рая! Това прилича на самоубийство, капитане. И ако заподозрат мис Демерест... Боже, не искам и да помисля за това! Не, трябва да намерим

друг начин, сър.

– Искам да кажа, ако не се намери друг изход – определих аз. – И ако се стигне до открита схватка, не искам ти да участваш в нея. Сам ще се оправям.

– Капитане, чуйте ме – лицето му се изкриви, горната устна затрепери и той сякаш се наклони да заплаче. – Не бива така да говорите с мен. Където сте вие, там съм и аз. Нима не сме партньори?

– Разбира се, че сме партньори, Хари – отвърнах му трогнат. – Но когато се стигне до... убийство, трябва да съм сам. Ти няма нужда да рискуваш напразно за нас.

– Хайде де! – озъби се той. – Нямамо необходимост! По дяволите необходимостта! Мислите, че ми е приятно да се пъхам между стените като стар плъх? Не бих казал нито една лоша дума срещу приличен затвор. Но тук е истински ад! А вие с мис Демерест сте като мое семейство. Не ми казвайте нищо повече, сър! Нито дума повече!

– Е, Хари, нямах това предвид – и го потупах по рамото. – Исках да кажа, че ако се стигне до най-лошото, остави на мен Сатаната, а сам се опитай да спасиш мис Демерест.

– Ние ще бъдем заедно, капитане – продължи да бъде упорит. – Ако се стигне до убийство, аз съм с вас. – той се поколеба, преди да допълни: – Как бих искал, в името на Господ Бог, да бъда сигурен, че честен куршум ще го настигне.

Това ме накара да се сепна. Прекалено близо се бе доближил до моите съмнения.

– Млъкни, Хари! – рязко казах аз. – Нали първото, което ми каза, бе, че Сатаната е също такъв човек, както аз, ти или някой друг от нас. И той може да загине от нож или куршум. Защо си премислил?

– Просто блъфирах – замърмори той. – Хвалех се и така си поддържах смелостта. Не може да се нарече напълно човек, сър. Не казвам, че е и Сатаната. Но не казвам, че не е и Дявола. О, Боже, колко е грамаден! – завърши той безпомощно.

Моето безпокойство се усили. Аз си мислех, че ще намеря поддръжка в отсъствието на суеверие спрямо Сатаната от Баркър, но сега същите тези суеверия бяха обхванали и него. Тогава ще опитам да го подиграя.

– Гледай ти! – усмихнах се аз. – Считах те за печено момче, Хари. Сатаната казва, че идва направо от Ада. Разбира се, казваш си ти, откъде другаде ще се вземе? Сигурно, ако някой ти разкаже приказката за Червената шапчица, ти всяка старица в шал ще смяташ за вълк. Тогава се

скрий под масата, момко.

Той ме погледна напълно сериозно.

– Зад него се намира Адът – каза той. – И знае всички пароли за там.

Започнах да се ядосвам. Спорейки с него всъщност спорех със себе си. Хари просто казваше на глас моите мисли, които сам не си признавах.

– Е, какво пък – казах по едно време, – шом смяташ така, значи той те е надвил. Следователно си безполезен за мен, Хари. Мръщи се сред своите стени и си пълзи на воля, пълзи и ще си останеш жив. Дявол или не, но аз ще се бия с него.

Исках да го засегна, но за мое учудване, той не се разсърди.

– И да е дявол, и да не е, аз съм с вас – спокойно каза той. – Напразно се опитвате да ми объркате главата, капитане. Не е необходимо. Казах, че ще бъда с вас. Стига сме се блъскали напразно в стената като хванати плъхове. това е всичко, капитан Киркхайм.

Баркър изразяваше странно достойнство. Усетих, че лицето ми пламна. Той проявяваше истинско мъжество. И естествено бе по-добре да си каже страховете, отколкото да ги натика вътре в себе си. Протегнах му ръка.

– Прости ми, Хари – започнах аз.

– Не трябва, сър – спря ме той. – Но тук има толкова неща... за които нищо не знаете... Но аз знам. И сигурно с нищо няма да навредя, ако ви ги покажа. Може и само да видите един или два вълка. Колко е частъ?

Гласът му звучеше твърдо, а аз се усмихнах вътрешно доволен. В този малък на ръст човек се усещаше стоманата. Той разбира се ми хвърли ръкавицата. Погледнах часовника си.

– Единадесет и двадесет – казах. – Помните ли, че имам среща в дванадесет? Води ме, Макдъф!

– Ризата ви, сър – каза той, – ще бъде като истински маяк в тъмнината. Затова се преоблечете.

Аз бързо измъкнах най-незабележимата риза от шкафа.

– Революер? – попита той.

Кимнах и посочих под лявата си мишница. В клуба бях си попълнил арсенала, който бе така безмилостно опустошен от Консърдайн.

– Пъхнете го в кутията – нареди той за мое най-голямо удивление.

– Защо?

– Ще се появи изкушение, капитане, да го използвате.

– Но ако наистина се появи, то за това ще има достатъчно причини.

– И заедно с него можете да предизвикате сигнал за тревога – допълни Баркър. – Революерът може добре да ни послужи, или да ни навреди, но повече да ни навреди. Ние нали не искаме да оповестяваме нашето пътуване, капитане?

Уважението ми към Хари стремително нарастваше. Скрих револвера във вазата наблизко, а кобура пъгнах под възглавницата.

– Оставям те, о, изкушение – казах патетично. – И сега какво?

– Чехлите? – обяви Баркър и ми подаде чифт домашни чехли с дебела гумена подметка. – Боксовете – и пъгна в ръцете ми двойка прекрасни медни боксове. Аз пъгнах пръстите си в тях. – Добре – прецени той. – Те не са далекобойни пистолети, но ако се стигне до бой, ще се постарая да се справим, колкото се може по-тихо, по-тихо и твърдо, сър!

– Да вървим – предложих аз.

Той изключи светлината в гостната. Върна се, като стъпваше абсолютно тихо и ме хвана под ръка. Заведе ме до стената.

– Хванете се за рамото ми и вървете след мен – заповяда той.

Не долових шума на отместващия се панел и не видях в тъмнината разкрилия се отвор. Но ние минахме през това, което преди миг бе стена. Хари спря и сигурно върна отново на мястото панела, после се обърна на деветдесет градуса надясно и тръгна. Преброих петдесет крачки преди да спре. Коридорът беше дълъг. За миг запали лампата. Бяхме пред един от малките асансьори. Той ме хвана за ръката и качи в него. Започнахме да се спускаме. Баркър въздъхна с облекчение.

– Опасното бе дотук – зашепна той, – но следва по-лекото.

Спускането продължи дълго, поне така ми се стори. Когато спряхме си помислих, че се намираме близо до основите на сградата, някъде под голямата зала.

– Ние се движим по един от неговите пътища – отново зашепна Хари. – Не мисля, че дори Консърдайн го знае. Но ние няма да срещнем тук Сатаната и вие знаете защо. Искам да ви покажа нещо.

Минахме през широк коридор, който бе тъмен и мрачен като подземие на стар затвор. После през стената проникнахме в съседния коридор, дълъг осемнадесет крачки и в него Баркър се спря и заслуша.

Право пред мен се появи светла тънка нишка и бавно, бавно започна да се разширява. На фона и се мярна главата на Баркър, който внимателно се взираше в разтварящият се отвор. После уверено кимна и тръгна напред.

Оказахме се в тесен полутъмен коридор, в който двама души биха се разминали с труд. Подът бе покрит с някакъв черен полиран камък, в който потъваше светлината идваща от скрит източник. Ние стигнахме края.

– Прилича на вход в Ада, нали? – прошепна Баркър. – Е, след минута-две сам ще разберете защо е така.

Той мрачно се запуска по разкрилия се пред нас спусък в който светлината бе така мъждукаща и измамна. Стигнахме до място, което ме озадачи. Това бе рязка чупка и след нея нямаше никакво осветление; мракът се разсейваше само малко зад нас. Край не се виждаше. Движехме се в сгъстяващ се мрак. Но подът стана равен.

Неочаквано Баркър се спря и долепи устни до ухото ми.

– Легни! Нито звук! Само гледайте. Става дума за живота ни! Дори не дишайте!

Погледнах в цепнатината и усетих да ме полазват хиляди хапещи мравки. Пред мен, на не повече от петдесетима фута се намираше Сатаната, който седеше на черен трон върху червена възглавница. Самият той бе облечен в алена мантия. Встрани от него се намираше маймуноподобният палач Санчал. Отляво имаше още двама души с закрити лица. Единият държеше голяма амфора, а другият – златна купа.

В краката на Сатаната бе коленичила жена. Русокоса, не изглеждаше стара и някога е била много красива. Тялото ѝ се виждаше ясно през бялата риза, единственото ѝ облекло, и не бе загубило още природната си даденост. Но очите ѝ с алчна настойчивост бяха устремени право към друга златна купа, която държеше Сатаната. Устата ѝ бе полуотворена и устните притиснати силно към зъбите. Цялата трепереше и сякаш се готвеше да скочи.

Палачът размаха камшика си и се ухили. Тя се дръпна уплашено. Сатаната вдигна високо купата и се раздаде високият му приличен на гръмотевици глас:

– Жено, ти която някога бе Грета фон Бонхайм, знаеш ли кой съм аз?

Тя отвърна без да показва на лицето си някакъв израз:

– Ти си Сатаната.

– И какъв съм аз?

– Ти си моят бог!

Усетих до мен как тялото на Баркър се разтрепери. Мисля, че и сам се свих. Нечестивата литургия продължаваше.

– Ти не трябва да имаш друг бог, освен мен!

– Аз нямам друг бог, освен теб, Сатана!

– Какво искаш, жено?

Тя поднесе свитите си ръце към сърцето си. Гласът и трепереше и жената така тихо говореше, че с труд разбирах казаното:

– Мъжът и детето, които умряха!

– Благодарите ми, те ще се съживят за тебе. Пий това!

В гласът му прозвуча слаба насмешка, а в очите бе застинало нещо като издевателство, когато и подаде купата. Жената я хвана с две ръце и на един дъх я пресуши. После се поклони и се дръпна. Когато излезе извън моето полезрение, тя стъпваше твърдо и лицето и бе така възторжено, устните и шавахата така, сякаш разговаряше с някой невидим и вървящ край нея.

Отново усетих студа да пълзи по гърба ми.

В това, което видях, имаше нещо наистина дяволско, нещо, което подходеше напълно на Княза на тъмнината. И то се проявяваше в студеното високомерие и гордост на Сатаната по време на тази богохулна литургия. То се намираще в лицето му, в святащите очи, в позата на огромното му тяло. Нещо действително адско го владееше и се излъчваше, обвиваше се около него. Аз вече бях описвал това впечатление – механизъм от плът и кръв, в който се е вселил Дявола.

Погледът ми следеше неволно жената, докато можеше още да я вижда. Помещението бе грамадно. През цепнатината се виждаше само една трета от него. Стените бяха от розов мрамор без никакви украшения. И в тях се виждаха отвори прилични на ниши, закрити със сребърни завеси. Голям фонтан хвърляше нагоре звънящи и кристални струи вода в кърваво-червен басейн. Навсякъде бяха разхвърляни кушетки от розовия камък, покрити с прекрасни килими. На тях лежаха, като изпаднали в дълбок сън мъже и жени. Само в полезрението ми преброих двадесетина. Таванът не се виждаше.

Помислих си, че нишите със завесите са входовете, където живеят робите.

Завъня гонг. Завесите се дръпнаха. И във всяка ниша се намираще по един роб, който не отделяше усърдни очи от Сатаната. Аз се разтреперих. Приличаше на изход на прокълнатите.

Сатаната повика някого. До възвишението се приближи един мъж. Заприлича ми на американец от Запада. Висок и слаб, а походката му издава човек свикнал да язди. Лицето му бе тип орел, какъвто често се среща в планините. Но силната бледност и отсъствието на зеници го караха да прилича на гротескна маска. Устата, необикновено тънка,

излъчваше злоба.

Подобно на жената и той легна на пода пред господаря си. Човекът във воал протегна купа към носача на амфората и той наля в него зелена течност. После купата бе предадена на Сатаната.

– Стани! – заповяда той. Молителят скочи на крака, без да откъсва пламнали очи от купата. Нечестивият ритуал започваше отново!

– Ти, човече, който бе Робърт Тейлър, кажи кой съм аз?

– Ти си Сатаната!

– И какъв съм аз?

Последва богохулното признание:

– Ти си моят бог!

– Ти нямаш друг бог, освен мен!

– Аз нямам друг бог освен теб, Сатана!

– Какво искаш, човече?

Робърт се наведе напред и гласът му изгуби безжизнеността си. Лицето му стана жестоко като на палач.

– Да убия човека, когото ненавиждам... да го намеря... унищожа... да го убия бавно, много пъти!

– Ти вече веднъж го уби... но прекалено бързо – злобно каза Сатаната и добави без изражение: – Благодарение на мен, ти ще намериш, този, когото ненавиждаш и ще го убиеш, както желаш! Пий!

Той подаде купата. Още два пъти звуча гонгът и още два пъти видях да се появяват обречените с бледите лица и алчните очи и да изчезват. Един от мъжете замоли власт над царството на зверовете. Другият – рай пълен с жени.

Сатаната им ги обеща и им даде зелената течност.

Кефтиу!

Най-силният наркотик, който даваше на пиещите илюзията за изпълнено желание. А после се обръщаше към мозъка си и се самоизяждаше. И дяволската алхимия поглъщаше самата душа.

Гледах го като омагьосан. Ева бе забравена. Но ако аз я бях забравил, то Баркър още я помнеше. Цепнатината през която гледахме, се затвори, той ме докосна и ние станахме. Безшумно се оттеглихме през неприятния черен коридор.

Започна леко да ми се повдига.

Каква прекрасна картина – Сатаната сред своите роби разпределя любов и ненавист, тъмна страст и похот, раздава безпристрастно на всекому, това което той най-много желае.

Да, това са илюзии. Но къде по-реални за наркоманите, от живота

без проклетата напитка.

Но, Боже, какво ще бъде тяхното пробуждане?

И след пробуждането остава изпепеляващият стремеж към бягство от действителността. Да се върнат в света на илюзиите, където вратата се отваря само от кефтиуто!

Никак не е чудно, че онези тримата в музея отидоха на смърт, като сяпко се подчиняваха. И ако Сатаната не е този, за когото се представя, то поне от сатанинска сила не е лишен.

Докато размишлявах така, не обръщах внимание накъде се движим и сяпко вървах след Баркър.

– Е, нима не бях прав? – неочаквано ми зашепна той. – нима това не е вратата към Ада? Кой е, според вас, Сатаната?

Дойдох на себе си.

– Един продавач на наркотици. Бардак стил а ла „Риц“. И нищо друго. Виждал съм такива свърталища за пушене на опиум в Китай, че това в сравнение с тях е просто една землянка. И там наркоманите са готови да прережат доста гърла само за една доза, както и тези роби на Сатаната.

Нито дума от това не бе пълна истина, но ми бе приятно да го кажа.

– Така ли? – цинично попита той. – Е, какво пък, мислете както си искате. Надявам се, че ще излезете прав, капитане.

Аз също се надявах.

– Тихо! – изведнъж прошепна той.

Ние се движихме като две привидения през мрака на коридора. Сякаш, поне такова впечатление ми остана, използвахме няколко асансьора. И нямах никаква представа, къде се намира моята стая.

– Стигнахме – прошепна Баркър и се спря, като се заслушваше.

Аз пъхнах в джоба си часовника, че светещият циферблат да не ни издаде. Неволно го погледнах. Беше почти дванадесет и половина.

Баркър леко ме побутна напред. Усетих слаб, едва доловим аромат.

Ева? Ние бяхме в нейната стая.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

– Ние сме я изпреварили – невнимателно изрекох аз.

Чу се шум на плъзгащо се тяло в постелата.

– Кой е тук? – донесе се тихият глас на Ева. – Пръстът ми е на звънеца.

– Аз съм, Джим – отвърнах аз, също така тихо, но и бързо.

– Джим! – пламна затъмнена лампа. – Къде си ти? До смърт се изплаших за тебе!

Ева се подпираше на възглавницата, кафявите и очи бяха широко отворени и проблясваха, а разкошната и коса, имаща бронзов оттенък, леко бе разрошена. Тя изглеждаше на малко, току що събудило се момиче. И изглеждаше най-прекрасна от всички. Всеки път като я виждам, ми се струва все по-хубава. И дори си помислих, кога ще се спре. Сега бе облечена в розова пижама. И знаех, че през целият си останал живот при вида на нещо розово сърцето ми ще започва да бие по-силно, дори такава дреха да виждам на някоя витрина.

Тя се измъкна от леглото, дотича при мен и ме целуна. Това бе така приятно, че забравих всичко друго на света.

Тогава чух странни звуци зад мен. Хари се поклащаше наляво надясно, бе стиснал ръцете си и полузатворил очите си, лицето му бе напрегнато в екстаз и той тихо пееше, като влюбен папагал. Това наистина бе сантименталният, дребен крадец, Хари.

Ева го погледна и се разся.

– Ако искаш да кажеш: „Благославям ви деца мои“, давай, Хари – палаво каза тя.

Той примига, усмихна се унесено и дойде на себе си.

– Спомних си за нас с Меги – изрече малко тъжно той. – Как се срещнахме. Сърцето ми се стопли.

– Е, достатъчно – казах аз, – предполагам, че може да започнем съвещанието. Имаме много въпроси за разглеждане, а времето ни е малко. Ева, могат ли да ни прекъснат?

– Едва ли – отвърна тя. – Откровено казано, никой тук не обръща внимание на нощните срещи. Всички си траят и не идват без покана. От друга страна, ти Джим, не си човек, когото биха предполагали, че ще срещнат тук. Нашето отвлечение един към друг е добре известно. Сатаната непременно знае... И тогава...

Нямаше нужда да завършва. Ясно си представих, какво ще направи Сатаната.

– Трудно ще обясним и присъствието на Баркър – допълни тя.

– Е, Хари? – попитах аз. – Ще ни хванат ли?

– Не, ако не стане нещо необичайно. Ако ме потърсят и после попитат, аз ще кажа, че съм работил на друго място. Сатаната сам няма да ме търси, това го знам със сигурност.

– Какво пък, ще трябва да рискуваме – реших аз. – Но ще говорим тихо и без да палим светлината.

Ева побърза да загаси лампата. Тя дръпна тежката завеса от прозореца. Слабо светеше луната, закривана от дантелени облаци. Ние с Баркър преместихме кушетката в тъмната част на стаята. И тримата седнахме на нея.

Няма смисъл да предавам напълно какво разговаряхме. Но до нищо определено не стигнахме. Мигновено припламнаха няколко плана и веднага изгаснаха, като падащи звезди. Аз още се намирах под впечатлението от видяното в нечестивия храм на Сатаната и не можех да се отпусна. Не ме изоставяше гадното предчувствие, че усилията ни са напразни. Ние бяхме, като мухи хванати в паяжината изрисувана на стената на храма с отпечатъците на стъпките. Щом се отлепахме от една нишка и попадахме на следващата. Но присъствието на топлото Евино тяло, притиснало се към мен, нейната храброст и доверие ми помагаша да се боря с неприятните чувства. Изход има! Трябва да има!

Но мина повече от час и не го намерихме този изход. Баркър започна да нервничи и да се върти на мястото си.

– Хари, какво става? – не изтърпах най-после и го запитвах.

– Почвам да се безпокоя, сър – отвърна той. – И не зная защо. Но чувствам, че нещо не е наред.

Това ми се стори забавно.

– Дявол да го вземе, прав си – не сдържах насмешката си. – Ние през цялото това време се опитваме да въведем някакъв ред.

– Не – той бе упорит. – Аз... е... обезпокоен съм. И никога не го чувствам, ако не ни чака нещо ужасно. Капитане, мисля да кажем довиждане на мис Демерест и да тръгваме.

Поколебах се. Както вече споменах, ние доникъде не бяхме стигнали. Всеки миг някой от нас можеше да бъде осенен от блестяща мисъл, която да ни открие пътя към свободата. Но най-важното бе, че не исках да се разделям с Ева. Но и да не обърна внимание на безпокойството на дребното човече също не биваше. А ако той си тръгне и не може да се

върне? Тогава аз ще се окажа в трудно положение. Нали нямах и най-малката представа, къде се намира сега жилището ми и как да стигна до там.

– Ние обсъдихме, какво именно не може да ни помогне – каза Ева. – Звучи като повтарянето на папагал, но и това е някакъв прогрес. Денят ще донесе нови идеи. Нека утре се срещнем отново.

– Добре – съгласих се аз. – Да вървим, Хари.

По неволното въздъхване разбрах, колко е обезпокоен Баркър. Ева пусна завесите и се дръпна от прозорците. В стаята стана тъмно. Тя ме стисна за ръката, после ме прегърна.

– До утре има толкова много време, скъпи Джим! – прошепна Ева.

– Побързайте, капитане! – чух шепотът на Баркър. – Побързайте!

Внимателно тръгнах към стената.

– Боже Господи! – изтръгна се от Хари.

В гласът му имаше ужас. Аз скочих напред. Лъч светлина падна на лицето на Хари. Някаква ръка се стрелна от мрака като зла змия и го хвана за гърлото. Лицето му се изкриви от болка. Ръцете напразно се опитваха да разтворят смъртоносните клещи.

Светлината ме удари в очите и заслепи. Гмурнах се напред. И преди да докосна някого фенерът падна на килима и тялото на Баркър се плюсна отгоре ми като торба пясък изритана от мощен слон.

В стаята пламнаха лампите. Право пред мен, като ме заплашваше с пистолет стоеше Консърдайн. Очите му гледаха студено и заплашително. От тях вееше смърт. После погледът му се прехвърли на Ева. Лицето му се смекчи, сякаш някакъв страх си отиде. Замести го израз на удивление, примесен от недоверие. Той отново стана твърд и жесток. Дулото на пистолета, сочещо право в гърдите ми, не трепна. До моите крака, като дишаше тежко зашеметения Хари напразно се опитваше да стане. Аз му помогнах да се изправи.

– Ева, какво правят тук тези хора?

Докторът говореше спокойно и равномерно, но бе видно, че едва се сдържа. Разбрах това по бързата смяна на израженията на лицето му. И си представих, какво си е помислил. Първоначално, че сме проникнали в стаята на Ева с някакво лошо намерение. После – подозрение спрямо самата Ева.

Трябваше да разсея това подозрение. Ева не трябва да бъде забъркана. Нека заложа на първата карта на Консърдайн. Преди девойката да успее да отвори уста аз заговорих.

– Вие сте така... стремителен, Консърдайн – казах аз и се опитах,

не без успех, да бъде със същия равномерен глас като него. – Но вие сте подпомогнат от този пистолет, който е насочен към човек без оръжие. Да си призная, стана ми скучно и реших да се върна към играта на бридж. Но се заблудих във вашата дяволска заешка градина. Натъкнах се на този човек, който ми каза, че работи тук. Помолих го да ме съпроводи до стаята ми. По някаква зла ирония на съдбата той направи най-глупавата грешка и ме доведе тук при мис Демерест. Повярвайте ми, аз така се стремих да си изчезна от тук, както тя да ме изхвърли. Вярвам, че самата мис Демерест ще потвърди думите ми.

Аз се обърнах към нея. Подхвърлил и бях достатъчно правдоподобен версия. Консърдайн не ми обръщаше никакво внимание.

– Ева, аз попитах, какво правят тези хора тук? – повтори той.

Девојката спокойно го гледаше известно време, после се приближи до мен.

– Доктор Консърдайн – каза тя, – мистър Киркхайм лъже като джентълмен, който се опитва да ме спаси. Истината е, че аз го помолих да дойде при мен. А мистър Баркър помолих да го изпрати до стаята му. И двамата не са виновни в нищо, освен това, че от вежливост изпълниха молбата ми. Отговорността е само моя.

На челото на Консърдайн вените се издуха и пистолетът затрепери в ръката му. Лицето му пламна е ледената ярост отстъпи мястото си на горещия гняв. Едва ли бе станал по-малко опасен, но Ева го познаваше по-добре и инстинктът и подсказваше, какво да прави.

– Така значи – почти изхърка Консърдайн. – Искате да ме направите на глупак, а! Не обичам това! Не обичам да ме лъжат. Отдавна ли се познавате?

– Ние никога преди това не сме се виждали – каза Ева.

– А защо тогава сте го повикали?

– Искам да се махна от Сатаната. – спокойно отвърна Ева. – Нещо друго да те интересува?

Той я гледаше с пламнали очи.

– И защо мислите, че той ще ви помогне?

– Защото го обичам! – тихо каза Ева. – И той ме обича!

Докторът ни изгледа с интерес. После гневът му се разсея и очите смекчиха.

– Боже Господи! – възкликна той. – Та вие сте същински младенци!

Ева му подаде ръката си. Той я взе и леко потупа. Огледа ни внимателно, сякаш сме за него нов и удивителен предмет. Включи всички лампи освен онази затъмнената до леглото на Ева, отиде до прозореца и

погледна зад завесите. И едва тогава се върна при нас.

– Нека обсъдим това – предложи той. – Простете ми, Баркър, наистина едва не ви удуших. Простете ми Киркхайм, че ви блъснах така силно. Простете ми, че изглежда не съм ви доценил както трябва. Радвам се, че е така. Ева, не съм мислил да ви шпионирам. Размишлявах за вас. Помислих, че още не сте заспала. И че един разговор, аз мога да съм ви баща, ще ви помогне. Нужно ми бе... нещо да ви кажа. Няколко минути се колебах. Казах си, ще отместя панела и ще погледна дали спите. Когато се реших да постъпя така, проходът се отвори и аз чух вика на Баркър. Това е всичко.

Аз му протегнах ръка. Баркър се усмихна сърдечно и козирува.

– Не е ли най-добре, аз да си вървя, сър? – предложи той.

– Още не – каза Консърдайн. – Киркхайм, отдавна ли познавате Баркър?

– Той ми спаси живота, да, спаси го – намеси се в разговора Хари. – Измъкна ме от истински ад. И понеже си казваме истината, доктор Консърдайн, ще ви кажа, че съм готов да направя същото за него и младата лейди.

Аз накъсо описах запознанството си с Баркър. Докторът одобрително кимна.

– Преди всичко – каза той, – да се изяснят позициите ни, искам да се изкажа и аз. Слуга съм на Сатаната и съм свързан с клетва. Дадох я с открити очи, като напълно съзнавах, какво върша. За разлика от вас, аз дойдох при него напълно доброволно. Разбирам, че клетвата ви, Киркхайм, е дадена под натиск и затова сте свободен в действията си, докато аз не съм. Нито ще наруша тази клетва, нито ще престъпя думата си. Освен това съм уверен, че направя ли го, няма да живея дълго. А аз съм привързан по глупав начин към живота. Разбира се, бих могъл да лиша Сатаната от удоволствието да наблюдава моите мъчение, но аз не вярвам в съществуването на живот след смъртта и затова намирам, че животът понякога е доста интересен. Продължавам нататък, аз имам определени жизнени стандарти, апетити, желания и пристрастия, които моята връзка със Сатаната ми помага да ги удовлетворявам. И освен това аз си бях престъпник, когато дойдох при него. Аз още съм престъпник, но без защитата му, сякаш да бъда преследван престъпник. Разбирате, нали, каква е моята клетва. Затова мисля, че правилно ще ме разберете, когато ви обещава и предложи чисто негативна помощ. Ще ви предупреждавам за капаните, че да им се изплъзвате навреме, ще си затварям очите и ушите за всичко на което бъда свидетел. Например, на днешното

произшествие.

– Това е всичко, което можем да ви помолим, сър – отвърнах аз на тази реч. – И да си призная, това е повече отколкото можехме да се надяваме.

– Сега ще ви кажа нещо, Киркхайм – продължи докторът. – Мисля, че имате малко шансове да победите Сатаната. Смятам, че избраният път ще ви закара в гроба. Казвам ви го, защото познавам храбростта ви и съм длъжен да изложа мислите си. Казвам го и на вас Ева, защото и вие сте смела. И разсъдете, дете мое, ще позволите ли на любимия си да поеме този път, който почти неминуемо ще го насочи към смъртта или... ще направите нещо друго.

Погледнах Ева в лицето. Устата и трепереше и в очите и проблясваше мъка.

– Какво... какво друго да направя, доктор Консърдайн? – прошепна тя.

– Да станете вероятно мисис Сатана! – отвърнах вместо нея. – Докато съм жив няма да го допусна!

– С това и аз съм съгласен – спокойно каза докторът. – Но не това имах пред вид... – той се поколеба, хвърли бърз поглед към Хари и смени темата, казано по-точно върна се към предишната. – Разберете ме правилно, аз искам да спечелите, Киркхайм, във всичко, което не нарушава клетвата ми и не заплашва привичката ми да оставам жив. Дори ще ви помогна или поне няма да ви преча. Но разберете, аз съм слуга на Сатаната. Ако той ми заповяда да ви хвана, аз ще ви хвана. Заповяда ли да ви убия – ще ви убия!

– Умре ли Джим и аз ще умра. Убийте ли го, вие ще убийте и мен – спокойно каза Ева. Тя казваше истината. Той го разбра и потрепера.

– Въпреки това, дете мое, аз ще го направя.

Аз знаех, че казва истината и Ева също го знаеше.

– Вие... вие започнахте... вие искахте да кажете за друг път... – започна тя но се спря.

– Не искам от вас, Киркхайм, да ме посвещавате в плановете си – побърза да се намеси докторът. – Само едно, искате ли да го убийте?

Поколебах се, въпросът бе опасен. В края на краищата Консърдайн сам ме бе предупредил, че не мога да му се доверявам напълно. Всъщност, какви са границите на неговата клетва?

– Аха, значи включвате и това – така изтълкува мълчанието ми. – Единствено това не бива да правите. Единственото, което е невъзможно. Може би, смятате, че ако останете насаме с него, ще успеете да го

убиете? Киркхайм, казвам ви го ясно, Сатаната никога не остава сам. Винаги има скрита охрана – било в стените, било в скривалища. Те ще ви застрелят преди да дръпнете спусъка. Освен това Сатаната мисли не-обикновено бързо. Той ще долови мисълта ви, преди тя да започне да се претворява в действие. Той притежава нечовешка жизненост. Дори да успеете да изстреляте един или дори два куршума, те няма да го убият. Но най-важното е, че вие никога няма да достигнете до тази възможност.

Консърдайн явно не знаеше всичко – това бе ясно. Ако се разшири цепенатината в робската зала и през нея се провре дулото на пушка, не бих се обзаложил за живота на Сатаната. Разбира се, при предположението, че той е... в основата си човек.

– Продължавам – той сякаш ми прочете мислите, – да предположим, че го убие. Спасението ви още не се вижда. Най-добре ще бъде веднага да ви убият. На земята няма такова място, където да си скриете от неговите хора. Защото Сатаната не управлява единствено със страх. О, не съвсем със страх. Както ви казвах, той добре плаща на слугите си. Продължението на службата означава благополучие, разкош, власт, безопасност, въобще голяма част от това, за което другите хора се борят и сражават. Сатаната си има и светла страна освен тъмната. И хората му се разпръснати по земята. Доста от тях заемат такова положение в обществото, за което дори не сънуваме. нали е така, Ева?

– Така е – съгласи се Ева и в очите и се промъкна безпокойство.

– Тронът на Сатаната не се крепи само на превитите гърбове на робите – продължи той. – Както навсякъде и винаги има принцове и легиони. Та, аз не вярвам, че ще успеете да го убие. Дори ако се опитате и не постигнете целта си, ще ви налети страшна смърт. И Ева няма да бъде спасена. Убийте ли го и сам ще загинете. В такъв случай Ева ще се избави от него. Но съгласна ли е тя да си получи свободата на такава цена?

– Не! Не! – възкликна тя и застана пред мен, като разпери ръце. По лицето и се изписа отчаяние.

– Консърдайн – рязко попитах аз, – защо Сатаната крие ръцете си под мантията, когато някой се качва по стълбата?

– Какво? – той ме погледна втренчено. – какво имаш предвид?

– Три пъти го видях да седи на черния трон – поясних аз. – Два пъти с Картрайт и един път с мен. Той натиска лоста и си прибира ръцете под мантията. Какво прави там с тях, Консърдайн?

– Вие искате да кажете, че стъпалата са нещо като мошеничество?

Ама че глупост, Киркхайм! – предположението ми изглежда го позабавлява, но аз забелязах, как силните му ръце се стегнаха.

– Нищо особено не искам да кажа – отвърнах аз. – Просто... размишлявам. Вие сигурно не веднъж сте виждали да се изкачват по стъпалата. Но поне веднъж ръцете на Сатаната да са били във ваната? Може ли да си спомните такъв случай, Консърдайн?

Той замълча. Представих си, как се опитва да си спомни всички онези, които святкащите отпечатащи мамеха. Лицето му пребледня.

– Не мога да кажа – проговори той накрая. – Не съм обръщал внимание. Но ми се струва, че... не съм видял... – той скочи на крака като пружина. – Глупости! дори и да е така... е, нищо не означава!

Бях стрелял напосоки. Е, не беше съвсем така. Казах една неясна мисъл, едно подозрение, което възникна, докато чаках Баркър.

– Не ли? Ха, та значи, вие смятате, че Сатаната, с неговата любов към детайлите, с пресмятането на всяка възможност, ще даде на случая да го управлява? Досега някой да е спечелвал короната и скиптъра?

– Да – този отговор до известна степен ме смути. – За нещастие на съмнението, което вселихте в душата ми, Киркхайм, печелили са. Аз съм със Сатаната осем години. И през това време три пъти виждах да се изкачват победители.

Това ме разтърси като силен удар право в лицето. За миг млъкнах, но не и Ева.

– И какво стана с тях? – поинтересува се тя.

– Е, – погледна ме с безпокойство той, – един от тях поиска нещо... особено. Той умря след шест месеца.

– Аха – възкликна Ева, – значи той умрял. А другите?

– Една жена загина в самолетна катастрофа между Лондон и Париж. Тя пътуваше към този... когото искаше. Дори Сатаната не можеше да я спаси. Всички бяха изгорели.

– Какво нещастие, нали? – невинно подхвърли Ева. – И двамата са загинали. А какво стана с третият?

– Не знам – почти с гняв отвърна Консърдайн. – Предполагам, че е наред. Той замина за Азия. Искал да получи нещо като малко кралство, където да си прави, каквото си поиска. Сатаната му го даде това кралство.

– Добра равностетка – заразмишлява Ева, – на двама мъртви се пада един изчезнал. Но нима нищо не сте чули за него, доктор Консърдайн? Не можете ми да разберете, какво е станало с него? Може би и той да е умрял, като онези двамата щастливци?

– Както казва Ева, двама не са издържали дълго – намесих се аз, – третият е под подозрение. На мястото на Сатаната, Консърдайн, не би ли ви хрумнало да поддържате надеждата в претендентите, показвайки им от време на време, че могат да спечелят голямата награда? Аз бих го направил. И ще подбера такива, които дълго да не преживеят. Или да бъдат яки и здрави до някакъв нещастен случай. Като например самолета, който споменахте преди малко.

– Да го вземат дяволите! – въздъхна Хари. – каква свиня е той! Никак не е трудно да се осъществи. И го е направил, кълна се!

– Та, какво прави Сатаната с ръцете си, докато са под мантията? – потретих въпроса си.

– И какво е станало с последния печеливш? – допълни шепнешком Ева.

Консърдайн трепереше и на челото му изби пот.

– Чуйте ме, Консърдайн – започнах аз, – вие споменахте, че не обичате да ви правят на глупак. И не обичате да ви мамят. Нека допуснем: Сатаната ви премята грандиозно... Какво следва от това?

Аз видях, че той с труд се сдържа и това ме изплаши. Та аз няха никакви доказателства. И ако докторът реши, че съзнателно го насочвам към... Но аз не го измамвах. Съмненията ми са напълно основателни. Сатаната си криеше ръцете под мантията. И нещастията с печелившите ни ги каза той, а не ние.

– Баркър – обърна се той към Хари. – Вие сте виждали механизма, който по думите на Сатаната избира светещите следи, нали? Така ли е както той казва?

Дребничкият крадец стисна ръце, погледна ги жално, после обърна очи към мен и накрая се спря на Ева. Два-три пъти преглътна с мъка.

– Отговаряй! – заповяда Консърдайн.

– Помогни ми, Господи! Капитане! – обърна се бедничкият към мен. – Никога през живота си не съм искал да излъжа, както сега. Бих казал, че не съм видял нищо или че проклетия му механизъм не ръководи тези проклетни следи. Господ да ми е на помощ, мис Демерест виждал съм този механизъм. И той наистина избира отпечатъците, Доктор Консърдайн. Казвам ви, той наистина работи!

Е, какво пък. Теорията ми е разбита на пух и прах. За миг се надявах дребното човече да е по дипломатично. Да каже, например, че не е виждал механизма. Но не можех да му откажа правото да казва истината.

– Всичко е на ред, Хари – весело казах аз. – Ние се стремим към

истината. Казаното от тебе решава въпроса, поне така си мисля.

– Исках да излъжа, капитане – той почти се разплака, – но да ме вземат дяволите, не можах.

Неочаквано забелязах, че Консърдайн започна да се държи странно. Но не приличаше на това, че вратата му в Сатаната се е върнала и укрепнала. Той изглеждаше още повече разтревожен.

– Баркър – каза той, – най-добре си идете. Аз ще покажа пътя на капитан Киркхайм до стаята му.

Хари се насочи към една стена и от там жално ни се поклони. Панелът се плъзна безшумно настрани и той изчезна в разкрилия се отвор. Консърдайн се обърна към нас.

– Сега, Ева, ще кажа защо дойдох. Казах, че много съм мислил за вас. И исках да ви спася от Сатаната. Имам предложение. Идеята съм взимал от Шекспир. Нали помните как честният свещеник се опита да съедини Ромео и Жулиета и да ги съпроводи после при враждуващите семейства?... Техните сатани в известен смисъл.

– Пила от напитка и заприличала като мъртва – прошепна Ева.

– Точно така – кимна Консърдайн. – Предлагам ви нещо подобно. Моите медицински познания ми дават възможност да направя така, че здравето ви, красотата ви, духът с който така привличате Сатаната, да помръкне за известно време. Ще ви постави в положение, което да прави невъзможни неговите планове спрямо вас, поне в обозримото близко бъдеще. И ще ви държи така, докато не намери достойна замяна за родителските си инстинкти... или не се случи нещо друго.

Разбира се, това крие определен риск, Ева. Очакването може да бъде прекалено дълго... и аз да не мога да ви върна това, което съм ви отнел. Но вие може да предпочетете риска... пред обятията на Сатаната. Исках да ви предложа, сама да вземете решение.

– Искали сте? – Ева сякаш престана да диша. – Ще рискувам. О, докторе, това наистина е някакъв изход!

– Така ли смяташ? – рязко попита той. – Аз вече не мисля така. Ако си спомняте, в оригинала, откъдето взех идеята, планът пропаднал. И то заради Ромео. Не съм пресмятал неговото присъствие. Дори не съм предполагал съществуването му.

– Аз нищо... съвсем нищо не разбирам – обърка се Ева.

– Дете мое – каза той ласкаво и я хвана за ръце, – вие искате ли да се откажете от любимия? Никога да не го виждате, никога да не разговаряте с него, никога да не си пишете? Не с дни или седмици, дори месеци, а дълги години? Ще трябва да убиете любовта си към него и да

живеете с едните спомени!

– Не – отвърна направо Ева и тръсна къдравата си глава.

– Но дори да я убедите, Консърдайн, какво ще правя аз? – това предложение възбуди в мен негодувание и опърничав гняв. – Ще скръстят ръце, ще вперят поглед в небето и ще занареждам: „Да бъде твоята воля“? О, не, не е за мен!

– Аз никого не убеждавам – спокойно отговори докторът. – Само подсказвам единствения възможен изход. Ако постъпя, както предлагам, какво би станало? Ева ще лекувам известно време, така че Сатаната сам да се увери в неуспеха на лекуването. Тогава той ще нареди, да я дадат в някакво болница, където ще я лекуват други доктори. Затова симптомите не бива да бъдат фалшиви. Не съм сам от медицинското братство сред обществото на Сатаната. Тук има достатъчно прекрасни специалисти. А и да ги нямаше, те щяха да се наемат. И ще я лекуват дотогава, докато не се разбере, че болестта ѝ представлява неизбежна слабост на бъдещето потомство. Прости ми, дете мое, но трябва да казвам нещата направо, нямаме време да обикаляме напразно наоколо.

Е, специалистите бих измамил. На времето бях много добър... – той помълча малко и въздъхна тъжно, – е, не е чак толкова важно. Но Сатаната е избрал именно вас, Ева. Лесно няма да се откаже. Ако му бяхте нужна само като жена, би било съвсем лесно. Но вие за него сте нещо повече. Вие трябва да му родите син. Колкото и да ми се доверява, само по моите думи, няма да се откаже от вас. Трябва да се убеди... да изчезнат всички съмнения... и в това се крие опасността... дори смъртта за вас.

Той млъкна и я загледа право в обезпокоените и очи.

– Рискът наистина е прекалено голям – казах аз. – Нека отначало опитам, както си знам, Консърдайн.

– Добре дошли, Ромео – усмихна се той леко. – Ще ви се наложи, Киркхайм. Вие направихте другия начин невъзможен. Вие считате, че животът без Ева е нещо жалко и се си струва...

– Не считам нищо, а знам – отвърнах рязко.

– И вие, Ева, чувствате същото по отношение на Джим?

– Да – тихо отвърна тя. – Но ако трябва... да спася живота му...

– Нищо няма да стане – отвърна Консърдайн. – Познавам много мъже и жени. Каквото и да замислите, Ева, той ще се опита да ви освободи. А и вие няма да седите с покорно скръстени ръце. Рано или късно ще се издадете. Тогава ще трябва да се разделя с глупавата ми привързаност към живота. Това не мога да допусна. Но нека предположим, че

избягате? Къде ще се скрият двата нежни заека от гонещите ги хрътки? Кучетата на Сатаната не знаят почивка. Вие винаги ще живеете със страх. Струва ли си цената такъв живот? Възможно е да имате деца? Сигурни ли сте, че Сатаната ще ги пощади? Той умее да си отмъщава. И така, повтарям въпроса си: струва ли си такъв живот?

– Не – отвърнах аз решително, докато Ева поклати глава.

– Какво трябва тогава да правим?! – прошепна тя.

Консърдайн започна да се разхожда из стаята. Той се спря пред мен и аз отново видях настръхналите като въжета вени по слепоочията. Очите му се превърнаха в студена стомана. Той три пъти ме удари в гърдите с юмрук.

– Разберете, какво прави Сатаната с ръцете си под мантията!

Обърна се рязко, като явно не се доверяваше повече на самообладания си. Ева го гледаше и като мен се удивляваше на силата на обхваналия го гняв.

– Да тръгваме, Киркхайм – той се овладя. И като прекара пръстите си през косите на Ева, ласкаво ги разпръсна. – Истински сукалчета – повтори и се запъти бавно и внимателно към панела.

– До утре вечер – прошепнах на Ева.

Тя ме прегърна и целуна.

– До утре, скъпи Джим – прошепна ми тя.

Когато излизах се обърнах, тя продължаваше да стои в същата поза, с разперени ръце и широко отворени очи, които изразяваха само скрита печал. Малкото момиче се бои да легне в леглото си. Усетих сърцето ми да бие силно. Решимостта ми се върна. Стената се затвори.

Вървах мълчаливо след Консърдайн на път към моята стая. Когато стигнахме той влезе вътре заедно с мен и няколко секунди ме гледа мрачно. Неочаквано се почувствах смъртно уморен.

– Надявам се да спите по-добре от мен – каза той неочаквано и изчезна.

Бях прекалено изморен да размислям над думите му. Изхитрих се по някакъв начин да се съблека и заспах преди да се завия...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Събуди ме телефона. Още не бях се събудил напълно и без да осъзнавам, къде се намирам, вдигнах слушалката. Гласът на Консърдайн отекна в главата ми като студена вода лееща се в метално ведро.

– Добро утро, Киркхайм. Не бих си позволил да прекъсвам прекрасният ви сън, но си помислих, че ще се съгласите да закусите с мен, а после да пояздим. Тук има такива прекрасни коне, утрото е така свежо и прекрасно, че е просто жалко да се изпускат.

– Добре – отвърнах аз. – След десет минути ще бъда готов. Как да ви намеря?

– Позвънете на Томас. Чакам ви.

Той затвори телефона.

През прозореца слънцето сияеше. Погледнах си часовника. Бях спал почти седем часа, а сега приближаваше единадесет. Обадох се на Томас.

Добрият сън, плаването в басейна и яркото слънце изместиха сянката на Сатаната отвъд хоризонта. Започнах да си свиркам и с вътрешно разкаяние се надявах, че и Ева ще се чувства така прекрасно. Лакеят ми донесе костюма за яздене. Баркър би го нарекъл „истински разкош“. После Томас ме заведе до някаква старомодна и приятна стая, която имаше излаз към широка затревена тераса. На малки и елегантни масички закусваха десетина души с приветлив вид. С някои от тях се бях запознал снощи.

В ъгъла се намираше Консърдайн и аз се присъединих към него. Хапнахме отлично, поне аз се насладих на храната, докато доктора явно мислеше за друго. Повечето говореше и думите му, леко иронични, предизвикваха моя интерес. Но за нашата среща в стаята на Ева не бе споменато нищо. Дори намек. Аз, естествено, следвах неговия пример.

По едно време станахме и се запътихме към конюшната. Консърдайн се насочи към силна черна кобила, която с пръхтене му се зарадва. Аз си избрах строен жребец. С лек галоп минахме по пистата край препятствията и се задълбочихме в гъсталациите от млади елхови и дъбови дървета. Често срещаме хора от охраната, които се изправяха в стойка мирно и приветстваха Консърдайн. Яздехме мълчаливо.

Неочаквано излязохме от гората. Консърдайн дръпна юздата и конят му спря. Намирахме се на върха на нисък хълм. На стотина метра

под нас блестеше водата на залива. А вътре в морето на четвърт миля гордо се полюшваше по вълните яхта красавица, дълга почти двеста фута и ширина не по-малко от тридесетина. Изглеждаше приспособена за океански плавания, прекалено яка и бърза. Цялата блестеше с белотата си и позлатените си украшения.

– Това е яхтата „Херувим“ – сухо обясни Консърдайн. – Собственост на Сатаната. Даде ѝ това име защото корабът изглежда така невинен. Има и второ прозвище, но то е неприлично. Между другото, прави тридесет възли в час.

Погледът ми се отдели от яхтата и се прехвърли на пристана. Край него се разполагаше цяла флотилия от катери и бързоходни моторни лодки. Забелязах и стара къща, която се къташе сред дърветата малко встрани от брега.

Погледът ми продължи движението си. На неколкостотин ярда от пристана се издигаше купчина скали, от грамадни камъни, оставени от древните ледници, които някога са покривали този остров. По едно време трепнах и се вгледах по-внимателно.

На една канара стоеше Сатаната в черната си мантия и скръстил ръце гледаше сияещата яхта. Докоснах рамото на Консърдайн.

– Вижте – зашепнах неволно аз. – Сата... – и замълчах. Скалата вече бе пуста. Бях си дръпнал погледа за частичка от секундата. Но през това време той бе изчезнал.

– Какво видяхте – запита ме Консърдайн.

– Сатаната – отвърнах аз. – Той беше на скалата. Къде ли се дяна?

– Там има тунел – равнодушно ме осведоми докторът, – който идва от голямата къща.

Той потегли обратно към гората. Последвах го. Изминахме още четвърт миля и се оказахме на неголяма полянка, по която течеше бистър ручей. Консърдайн се спеша и хвърли поводите на шията на кобилата си.

– Искам да си поговорим – каза той.

Пуснах жребеца да пасе и се настаних до доктора.

– Киркхайм, заради вас светът под краката ми се разтърси – започна рязко той. – Вие събудихте в мен черно съмнение. Едно от малкото неща, за които бях готов да си заложа и живота, бе играта на Сатаната. Смятах, че седемте стъпки са честни. А сега вече не мога да твърдя това.

– Значи, не приемате свидетелството на Баркър?

– Нека говорим открито, Киркхайм – студено ме предупреди той. – Вие предположихте, че Сатаната управлява кълбото от черния трон със

собствените си скрити ръце. Ако това е истина, то той има достатъчно ум да направи така, че Баркър да не види нищо особено по механизма. Вие за това се досещане, затова нека говорим, повтарям, открито.

– Мисълта, че Баркър може да е сгрешил, ми мина през главата – отвърнах аз. – Но предпочетох сами да стигнете до нея. И без това бях казал достатъчно.

– Дори прекалено много – или малко... Вие посяхте съмнението в мен. Следователно вие ще ме избавите от него.

– Какво искате да кажете с това?

– Само, че сте длъжен да откриете истината. Върнете ми вярата в Сатаната или превърнете съмненията във факт.

– И ако направя второто... – запитах аз предпазливо.

– Ще му нанесете удар, по-силен от куршум или нож. Вие няма да бъдете сам в борбата. Обещавам ви това!

В гласът му прозвуча страст и дръжката на камшика се счупи с трясък под пресата на силните ръце.

– Консърдайн – рязко го попитах, – защо така силно ви вълнува възможността Сатаната да играе нечестно? Мисля, че вие сте му най-приближен от присъстващите тук. На служба при него вие имате възможността да си осъществите всички желания. Казахте, че той е вашият щит срещу правосъдието. Каква е разликата за вас дали играе честно със седемте стъпки или не!

Той ме сграбчи за рамото и аз изстенах от нанесената ми болка.

– Защото над мен виси присъдата на Сатаната на смърт!

– Над вас ли?! – възкликнах учудено и изпълнен с недоверие.

– Преди осем години получих тази присъда. Осем години ме изтезаваше според капризите си. Понякога намекваше за възможността незабавно да изпълни наказанието. Понякога почти обещаваше да го отмени. Понякога ми обещаваше да ми даде друга възможност да се изкача по стълбата. Киркхайм, аз не съм страхливец, но смъртта ме изпълва с ужас. Ако знаех, че е неизбежна, бих я посрещнал със спокойно лице. Но я считам вечна тъмнина, забрава и пълно унищожение. Нещо в мен се дърпа от това и ме кара да се стягам от ужас и отвращение. Киркхайм, аз обичам живота!

Ако играта е честна, той е в правото си. Но ако не е честно – значи през всичките тези осем години той си е играл с мен, надсмивал ми се е, направил ме е на живо посмешище. И би продължил да ми се надсмива, когато безропотно приема смъртното наказание, на което ме е обрекъл, защото аз вярвам, че съм свързан с дадената клетва.

Това, Киркхайм, не може да се прости. Аз поне няма да го допусна!

И не само това. Аз видях множество мъже и жени, които изкачваха стълбата и рискуваха всичко за слава на Сатаната. Видях, как някои приемаха спокойно смъртта, както сам бих я приел. Но тяхната и моята чест, както се оказва, се основават на безчестие. А други слизаха и си отиваха сломени и разплакани. Както, например, Картрайт. А Сатаната се смееше доволно. И още много такива като мен живеят под заплахата на неизпълнено засега наказание. И всичко това всъщност е постигнато с помощта на белязани карти? Ако наистина е така, казвам ви го честно Киркхайм, то не бива да продължава! Не бива да продължава!

Той дръпна яката си така яростно сякаш тя го задушаваше.

– Боже мой! – зашепна той. – Разплати се с него! Ако е истина... С песен ще срещна смъртта... Но трябва да знам истината.

Изчаках докато самообладанието му се върна.

– Помогнете ми да разбере, истина ли е – казах накрая. – Сам няма да успее.

Той поклати глава.

– Баркър ще ви помогне.

– Не искам да го подлагам на риск. – Бях решил да прикривам дребното човече колкото мога. – Ще ни се наложи сами да потичаме, Консърдайн. И ако срещнем някой, който не е настроен като вас? А тримата заедно бързо ще се справим.

– Не – упорито се задърпа той. – Защо именно аз? Това си е ваша работа, Киркхайм. Вие породихте съмнението, вие трябва да го разрешите. В края на краищата подозренията ви не се базират на доказателства. Две или три произшествия лесно могат да се обяснят. Вероятността да сте сгрешили е несравнено повече от възможността да сте прав. Защо тогава да си рискувам живота? Аз и така отидох прекалено далече. Обещах ви неутралитет и дори нещо повече. Но спирам до тук. Засега. Използвайте Баркър. Аз обещах нищо да не виждам и чувам, ако ви срещна по време на вашите... търсения. Но сега не мога да се обричам на сигурна гибел, като се присъединя към вас. Аз съм относително доволен от живота. Ако нещо бъркате, ще си го запазя. Ако сте прави... тогава, заявявам ви го ясно, няма да бъдете сами. А дотогава – Майкъл Консърдайн упорито ще пази мястото си под Слънцето.

Докторът извика черната си кобила и седна на нея. Повече нямаше никакъв смисъл да продължаваме този спор. Ние минахме през гората и след известно време се върнахме в замъка. Аз оставих Консърдайн в коюшнията и се прибрах да се преоблека.

На леглото ми имаше бележка. Послание от Сатаната. Той се надяваше, че добре си прекарвам времето, както съм го заслужил и иска днес вечерта да ме види. Точно в девет.

Останалата част на деня премина без произшествия. Колкото повече размишлявах над казаното от Консърдайн, толкова повече се съгласявах с неговата точка на зрение. И настроението ми започна да се оправя. На обед отидох с повдигнат и безгрижен дух.

Както и вчера на почетното място на масата стоеше Консърдайн. Мой съсед бе Кобхъм. А в далечната страна видях Ева. Тя не ми обърна никакво внимание. Но на мен ми бе трудно да не я гледам.

Кобхъм направо се наливаше. Изглежда усещаше някаква отговорност спрямо мен. На никого друго не обръщаше внимание и не ме даваше. Приказваше интересни работи, но колкото повече продължаваше, толкова повече се изпълвах с отвращение към него. Кобхъм изложи теорията си за живота като проста електрохимическа реакция. И ясно ми даде да разбере, че нито индивидът, нито хората като маси, означават нещо в термините на това, което просто се нарича човечност. Той беше направо потресаващ.

Май към хората не изпитваше повече чувства, отколкото към епруветките си. Всъщност, за него човека бе просто одухотворена мензурка, чието съдържание леко се различава. И не виждаше причини, по които да не ги разбива, опустошава или изменя съдържанието им по време на провежданите опити. Той ми разказа за няколко ужасни случая с кефтиу при употребата му от робите. Но нали те са само роби или поне така се надявах, но той не спомена за това нищо.

Като го слушах, си помислих, че Сатаната е по-човечен от него. Кобхъм продължаваше да пие. Единственият резултат бе, че се превърна в студено и нечовешко наукообразно.

– Във вашите ферменти, Киркхайм, се крият прекалено много чувства – каза той. – Вие вероятно считате живота за нещо свещено, ако използваме досадния шаблон на изразяване; мислите, че не може да се унищожава без крайна необходимост. Глупости! Той не е по-свещен от електрическият ток, който включвам и изключвам когато си поискам. Кога природата е давала нещо за отделния индивид? Неутрализирайте в себе си разхлабителните елементи, Киркхайм и ще станете велик човек. Мога да го направя, ако поискате.

Обещах му да помисля.

Точно в 8:30 се появи Сатаната. Аз се опитах да отгатна къде ще се настани. Консърдайн му отстъпи мястото си. Сатаната ме покани да

седна отляво на него.

– Да прием за новият ми последовател Джеймс Киркхайм – вдигна той чашата си. – Аз съм много доволен от него.

Всички станаха и пиха за мен. Аз видях, как Ева преднамерено остави чашата си недокосната. И по същия начин, сякаш тя го бе заставила, постъпи и самият Сатана.

В 8:45 като по сигнал компанията започна да се разпада. Само след няколко минути и останахме Сатаната, Кобхем и аз. Удивих се, като видях Консърдайн също да си тръгва. Слугите разчистиха масата и по сигнал на Сатаната изчезнаха.

– След три дни от Хавър тръгва кораб – неочаквано започна Сатаната. – Казва се „Астарта“ и е бавен като охлюв, но на него ще се намират няколко предмета с изключителна красота. Аз смятам да предявя правата си върху тях. Там се намират платна на сър Джошуа Рейнълдс и Ромни. Там е сервиз от планински кристал: купа и дванадесет чашки, всичките гравирани чудесно и с вградени големи и необработени сапфири и рубини. Най-вероятно са изработени в древен Китай за царицата Пасифай. Но наистина са много древни. Неизвестен майстор е вложил в тях целият си гений. Те дълго са пролежали в Кремъл. Комунистите са ги продали. Има също и огърлици от изумруди, на всеки от които е изгравирана глава от „Метаморфозите“ на Овидий. нищо подобно няма в цял свят.

Той млъкна, после се наведе към мен.

– Аз трябва да ги имам, Киркхайм! Вие с Кобхъм трябва да ми ги донесете!

Не ми оставаше нищо друго, освен да се поклоня и да чакам следващите разяснения. Както забелязах, Кобхъм с идването на Сатаната нищо повече не пи и въобще не приличаше на пиян. Той седеше мълчаливо, гледаше чашата си и потропваше по нея с пръсти. На пълните му устни се разигра едва забележима и цинична усмивка. Но усещах, как ме поглежда под око и сякаш чака нещо от мен. Каквото и да каже Сатаната, те изглежда са го обсъждали заедно.

– Вие сте назначен за ръководител – продължи Сатаната, – не само защото задачата изисква необикновена находчивост, но и за точното изпълнение на инструкциите, което вие така добре продемонстрирахте. Аз ще ви дам сега само общи указания, които вие трябва да обмислите. Подробните инструкции ще получите преди да отплавате.

Налага се да отплавам! Значи Ева ще остане сама! Неспokoйно се размърдах. Вероятно някаква загриженост се появи по лицето ми. И той

го усети.

– Да – каза той, – прехвърлянето на ценностите ще трябва да стане в морето, преди пристигането на „Астарта“. Вие ще участвате в нещо, което предразсъдъкът нарича пиратство, Джеймс Киркхайм. Каква романтика!

В бляскащият поглед имаше едва забележимо злорадство.

– Вие притежавате романтична струна. Признавам го. Затова сте и при мен. Дори ви завиждам в известна степен.

– Аз съм ви благодарен – с усмивка посрещнах настойчивия му поглед, но дланите на ръцете ми изведнъж се навлажниха.

– „Астарта“ се ще тръгне по южния маршрут – продължи той. – В това време на годината и на тези ширини бурите са малко вероятни. В деня на отплаването вие с Кобхъм ще излезете в открито море с моята яхта, на която вие, както забелязах днес, така се любувахте. Освен екипажа с вас ще дойдат и десетина мои храненици и пиячи на кефтиу. Ще ги ползвате в случай на непредвидени усложнения. Всички ще мислят, че „Херувима“, прекрасно име, нали, ще се движи край брега. Но още първата нощ корабът ще захвърли ангелската си външност и ще се превърне в „Морския вълк“, яхта на финансист с безупречна репутация, който в този миг, не подозирайки нищо, ще плава към Хавана. Това също е за случай на непредвидени усложнения.

След два дни в определен район вие ще настигнете „Астарта“ и ще я надминете, като разбира се, ще си останете невидими. Товарният кораб има скорост 15 възела в час, а вие 30. Затова вие ще можете да го спрете, да вземете това, което ми е нужно и да се върнете назад, като отново приемете невинния и безупречен вид на „Херувим“, два дни преди „Астарта“ да се появи в пристанището.

На сърцето ми олекна. Значи Сатаната не възнамерява да стори нищо на кораба и екипажа му. Иначе не би говорил за завръщането му. Кобхъм се разсмя цинично. За миг Сатаната спря на него погледа си. Химикът се раздвижи неспокойно на стола си.

– Вие, разбира се, сте предвидили, как да спрем „Астарта“, сър? – запитах аз.

– Естествено – отвърна той. – Сега ще ви кажа как ще постъпите. Корабът, през това време на годината, ще има около стотина пътници. Постарал съм се те да бъдат дори по-малко от обичайното. Някои от тях ще бъдат мои хора. Част от каютите ще бъдат запазени за туристическия клуб. Но колкото и странно да ви се види, тази поръчка ще бъде отказана малко преди вдигане на котвата. Клубът си е променил неочаквано

плановете. Но щедрите му представители ще възмездят компанията за непредвидените загуби. „Астарта“ ще отплува по разписание, защото притежателите на вещите за които ви казах ще се безпокоят за сигурността им. Мисля, че на борда няма да има повече от тридесет души. От тях десет ще бъдат мои.

Нали е прекрасно, Джеймс Киркхайм? Приближава ме се до нощта на предстоящото приключение. През целия ден вие ще следвате кораба на десет мили разстояние. Очаква се нощта да бъде безлунна. В десет вечерта в салона на кораба ще има концерт. Няколко пътника ще празнуват семеен празник. Те всички ще се съберат в салона, а вероятно и някои от офицерите ще ги почетат с присъствието си. Вие ще изключите светлините си и ще се приближите на четири мили.

От „Астарта“ ще дадат сигнал, на който ще отговорите. В този миг двама души ще хвърлят няколко бомби в машинното отделение. Те са заредени с газ, изобретен от мистър Кобхъм. И веднага работещите там ще изгубят всякакъв интерес към дейността си. Трети мой човек ще се вмъкне вътре и ще спре машините.

Сатаната замълча и започна да ме оглежда. Освен неговия поглед усещах и очите на Кобхъм да са забити в мен. По някакво чудо не показвах ужаса, който ме бе обхванал. С равнодушен тон и спокоен глас продължих разговора:

– И така, работниците от машинното отделение са отстранени. Какво ще последва?

Известно време Сатаната не ми отговори. Твърдият му като диамантен прах поглед не се откъсваше от мен. Побързах да изгоня колкото се може по-далеч видението на хора, които се задъхваха и гърчеха на пода на машинното отделение. Намръщих се като удивен. Дали видях това което бе искал, или не, не зная, но неочаквано объркващата ме негова съсредоточеност се намали.

– Какво ви става, Джеймс Киркхайм! – произнесе с благ глас. – Съвсем не е нужно да се убива. Газът на мистър Кобхъм не е смъртоносен. Той е сънотворен. Практически е с мигновено действие. За пет секунди приспива човек. И е напълно безвреден. Минават шест часа и спящите се събуждат дори без да ги боли глава. Е, за какви кръвожадни чудовища ни счита той, Кобхъм!

Нещо ми подсказа да прикроя облекчението си по същия начин както и ужаса.

– Остават офицерите и екипажа – равнодушно продължих аз. – Какво ще стане с тях? Казано честно, досега аз съм само зрител и пратеник.

Къде се крият пиратските ми приключения?

– От този миг нататък нещата преминават във вашите ръце – отвърна той. – Вие ще се приближите до „Астарта“ и ще я превземете на абордаж с Кобхем и още няколко души. Не е изключено да се създадат обстоятелства, които не съм могъл да предвидя и затова е нужна вашата изобретателност и храброст. На „Астарта“ ще възникне паника и хаос. Вие не бива да допуснете нито една лодка да се спусне в морето и никой да не избяга от кораба. Преди да се качите на „Астарта“, с капитана и помощниците му ще стане известна неприятност. Не, нищо сериозно, просто ще излязат вън от строя. А може и да не стане. Тогава може да има съпротива. Смажете я. Без кръв, ако е възможно. Работата може да се усложни от времето. Мисля, че няма да скучаєте, Джеймс Киркхайм.

Аз си помислих същото. Остана и неприятното чувство, че той не ми разказа всичко.

– В последните инструкции вие ще намерите описанието на точните места, където ще се намират нужните ми предмети. Те ще се съхраняват в каса от специална стомана. Те са така ценни, че шифърът се знае само от капитана. Няма да бъде нужно да го убеждавате да ви разкрие цифричките. Ще ви придружава специалист, на когото никаква каса не може да се противи. Щом вземете необходимите вещи, незабавно се отделяте от „Астарта“ и с пълна пара поемате за в къщи, като не забравяте да вземете и моите хора, за които ще бъде опасно да останат там. Това е всичко.

Аз се замислих. Той имаше предвид, че агентите му впоследствие може да бъдат разпитани и да се изясни, какво представляват в действителност. А как ще бъде с нас на „Херувима“?

– Не предполагате ли сър, че някой на „Астарта“ може да ни разпознае впоследствие? – започнах аз.

– Вие ще бъдете с маски – прекъсна ме с равномерният си глас.

Кобхъм неочаквано се стресна и трепна.

– Относно радиото – продължих аз, – предполагам, че ще го извадят от строя още преди да започне нападението?

– Няма да има необходимост – отвърна той. – На яхтата има изключително силен предавател. С него може да бъде заглушаван сигнала на „Астарта“. Опитният радист на „Херувим“ не ще разреши на никакво съобщение да излезе от радиокабината на товарния кораб.

Продължих да мисля. Май всичко бе ясно. Но защо ме гнетеше такова безпокойство? Зад изгладените фрази на Сатаната се криеше нещо, което можеше да се окаже много зловещо.

– Предполагам, че сте доволен от възнаграждението за малката работа с огърлицата – прекъсна той мислите ми. – За кораба, естествено, ще получите доста повече. Когато ви поканих прекъснах заслужената ви почивка. Какво ще кажете за шестмесечно пътешествие след новото ви задължение? Ще отидете където си искате, с каквото си искате и правете каквото си искате. Аз поемам разноските. И ми позволете да добавя, че можете да харчите, колкото пожелаете.

– Благодаря ви, сър – отвърнах аз, – но не ми е нужен засега отпуск. Искрено казано, срещите ми с вас, са много повече интересни, от всичко което мога да преживея на друго място.

Лицето му остана непроницаемо, но усетих, че остана доволен.

– Е, както решите – отвърна той. – Продължавайте все така, Джеймс Киркхайм и няма да имате възможност да се жалвате на моето скъперничество.

Той се изправи. Аз също се надигнах от вежливост, докато Кобхъм го направи от предпазливост. Сатаната няколко мига ни съзерцаваше.

– Какво смятате да правите тази вечер? – попита ме той.

– Кобхъм спомена нещо за бридж – отвърнах аз, – но ако имате други предложения...

Химикът не бе казал нищо подобно, но бе казал толкова много неща, че се надявах, да реши, че именно това е казал. Точно сега не исках да се разделям с него. Ако Сатаната мислеше да помоли някой от нас да го придружи, то сега се отказа. Кимна ни на сбогуване и тръгна към стената.

– Няма да бъде лошо, утре сутринта да разгледате „Херувим“. – той се обърна към разкрилия се отвор. – Запознайте се добре с нея. Лека нощ.

Кобхъм в продължение на дълги и тягостни минути мълчаливо гледа мястото където изчезна Сатаната.

– Добре го измислихте, Киркхайм – каза той бавно накрая. – Не зная, как се досетихте, но за днес Сатаната ми стига. Много добре го измислихте!

Той се протегна да вземе бутилката коняк. Аз се усмихнах – следователно Кобхъм помни всичко и е разбрал моята маневра. Той си напълни чашата и я изпи на един дъх.

– Много добре! – повтори той и аз забелязах, че този път алкохола му действа бързо. – Пийнете с мен за компания.

Приех поканата му и си налях малко, а той отново напълни и пресуши чашата си.

– Срамно е да се държи с нас така, сякаш сме деца – замърмори той.
– За него май не сме излезли от бебешката люлка. Вие сте мъж, мистър Киркхайм. Мъжествен мъж! Защо ви мами така? Защо ви разказва празни приказки? По дяволите, Мистър Киркхайм, вие заслужавате да знаете истината!

Ето какво било! Идва онова, скритото, зловещото, което бях усетил и което сега се канеше да се откъсне от устните на Кобхъм.

– Налейте си – предложих му учтиво аз гарафата. – Кой се държи с мен като с дете?

Той ме изгледа с пиянски поглед.

– Вие какво си мислите, че този газ ще приспи екипажа ли? – изхили се той. – Каква мила приспивна песен за бедничките уморени морячета. Текстът го съчини татко Сатана, а химическата музика – мама Кобхъм. И те, кълна се в Дявола, Киркхайм наистина ще заспят, но вечния си сън!

Налях си коняк и го изпих спокойно.

– Е, какво от това? – запитах аз. – Къс или дълъг сън; разликата не е голяма.

– Разлика ли? Каква разлика! – той ме изгледа и нервно стовари юмрук по масата. – Кълна се в Господа, аз бях прав! казвах му, че притежавате мъжество! Казвах му, че не е нужно... не е нужно да се объркват форм... формулите... с вас. „Каква е разликата“ каза ми той. Налейте си, сър! Да прием!

Аз вдигнах чашата си, а той се тресеше от смях.

– Маски! Ха, ха, ха! Маски да не ни познаят! Кога? После! Колко хубаво измислено: после! Няма да го има това „после“!

Стаята се заклати пред очите ми. За какво всъщност говореше?

– Не веднага, да кажем след... двадесет минути... ха, ще има бум! И прекрасна бомбичка се взривява. Джентълменска бомбичка. Тиха и пълна с достойнство. Но силна! Бум! Дъното на „Астарта“ изчезва. Лодки няма. За това са се погрижили лапачите на кефтиу. Корабът изчезва под водата. Следи няма. Само мехури бълбукат. Край!

Той стана разговорлив по пиянски образец.

– Нито... и-и... ни... за секунда не се лъжете, старче Киркхайм. Той няма да рискува. Ами ако някой от „Астарта“ изведнъж ви срещне и разкаже на добрите полицаи за злите пирати сред океана. В Ада е мястото на свидетелите! Това е жизненото кредо на Сатаната. Още една неразгадана тайна на океана. Най-добрият начин! Начинът на Сатаната.

– Какво пък – казах безгрижно аз, – радвам се да го чуя. Аз само за

До Сатаната – седем крачки!

това се безпокоях...

Опиянението се плъзна по Кобхъм като захвърлена на земята мантия. лицето му стана бледо и измъчено. Чашата се изплъзна от ръката му.

От тъмния ъгъл на стаята се появи Сатаната!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Без съмнение назряваше дълбока криза. Бе време за бързо решение, ако такова се намереше. Не ме бе грижа, какво ще стане с Кобхъм. Дори този безсърдечен дявол незабавно да изпратят в Ада и пръста си няма да помръдна да го спася. Но не бях съгласен сам да споделя съдбата му. Ако Сатаната реши, че аз съм се опитвал така да измъквам сведения от него, той няма да пита за обяснения. Фактът, че не бях повярвал на думите му, си търсеше наказанието.

Най-лошото бе, че го хванах в лъжа. Той можеше да сметне, че това ме прави безполезен за него впоследствие. Но и това не бе най-важното. Главното бе, че го заставих, както казват китайците, „да си загуби лицето“. Ако Баркър правилно предполагаше произхода му, това бе престъпление без прошка. Аз знаех, че адския интелект на Сатаната е облечен в не по-малко адска гордост. И сега тази гордост е уязвена!

Единственият шанс бе да излекувам раната, преди той да разбере, че е нанесена. Аз скочих на крака и тръгнах срещу него.

– Е – разсмях се аз, – издържах ли изпитанието?

Той веднага се хвана на въдицата. Дали бе повярвал, че съм толкова наивен, или не, това не бе така важно. Това си бе капан или опит, който съм очаквал от него. И освен това не знаех, колко дълго ни е слушал. Нарочно ли бе оставил с мен Кобхъм? Всичко ли бе чул? Дори и да бе така, не казах нито дума, която да предизвика неговото подозрение. И да се съгласи с мен, бе за него единствения начин да запази гордостта си, да спаси лицето си. И той постъпи така.

– Кобхъм вие бяхте прави – каза той и се обърна към мен. – Кажете ми, Джеймс Киркхайм, кога започнахте да подозирате, че ви изпитвам? Любопитно ми е да разбера, колко силна е вашата проницателност.

Той със знак ме покани да седна и сам се настани срещу мен в своето кресло. Аз упорито не поглеждах Кобхъм.

– Първо, учудих се, Сатана – започнах аз да обяснявам, – на отношението ви към „Астарта“. Аз не бих постъпил така. Мъртвецът нищо не може да каже, такова е старото правило. Аз бих изпълнил вашите инструкции, разбира се – допълних смело, – но не бих ги одобрил.

Очите му не мърдаха от мен. Чувствах волята му да ме удря и да измъкна истината.

– И кога подозрението се превърна в увереност?

– Когато вие се появихте тук. – И си позволих да избухна в гняв. – Аз няма да допусна повече подобни експерименти над мен, Сатана! – възкликнах с хладна ярост, която не бе предизвикана от това произшествие, но не беше напълно произволна. – Или ми се доверяват напълно, или не ми се доверяват. Ако ми повярвате и ви подведа, толкова по-зле за мен, пръчката е във вашите ръце и съм готов да понеса наказанието си. Но повече не искам да съм опитно зайче. Кълна се в Господа! Няма да бъда!

Помислих си, че спечелих. И не само спечелих, но и се издигнах по негово мнение на значителна височина спрямо преди. Ако диамантеният блясък на очите му можеше да се смекчи, то той наистина се смекчи.

– Съгласен съм, Джеймс Киркхайм – каза той спокойно. – Но се радвам, че ви подложих на подобен изпит. Това ми показва, докде мога да ви се доверявам.

– Аз взех решение и дадох дума – казах с лека обида в гласа. – Докато плащате честно за извършената работа, аз ще се подчинявам на заповедите ви, Сатана. Мисля, че едва ли ще имате по-верен слуга от мен.

– И това ми е ясно, Джеймс Киркхайм – отбеляза той.

Сега вече се осмелих да погледна Кобхъм. Той идваше на себе си. И ме гледаше със странно изражение на лицето.

– Кобхъм – засмях се аз, – вие сте май по-добър актьор, отколкото химик.

– Кобхъм... беше... много добър слуга – каза бавно Сатаната. – И никога преди не е донасял повече полза от днес.

Аз видях как тялото му се разтресе и направих вид, че нищо не съм забелязал. Сатаната се изправи.

– Елате с мен, Кобхъм – каза той. – Ние трябва да обсъдим нещо с вас. А вие... – той ме изгледа.

– Смятам да се прибера – казах и се поклоних. – Пътя вече знам.

Сатаната излезе от стаята, Кобхем го следваше като пребито куче. За миг се обърна и ми хвърли странен поглед. В него благодарността се примесваше със смъртен ужас.

Аз се отправих към стената, където започваше пътя към стаята ми.

– Джеймс Киркхайм! – гласът ме накара да се обърна.

На срещуположната стена Сатаната се бе спрял и тялото му почти закриваше Кобхъм.

– Да, сър?

– Джеймс Киркхайм, никога досега не съм бил така доволен от вас, както днес. Лека нощ.

– Радвам се, сър. Лека нощ.

Пред тях се откри панела. Аз натиснах скритата в ламперията пружина и стената се задвижи. Влязох в отворилия се асансьор. Сатаната и Кобхъм минаха през другата стена. За миг ми се мярнаха две яки фигури на робите кефтиу с познатите ми камшици с примки накрая да вървят до химика. И когато моята стена се затвори, видях, как го хванаха за ръцете.

Най-после се оказах в апартаментата си. Ева сигурно щеше да ме чакат, но нямаш никакво желание днес да извършвам още една екскурзия. Сатаната кльвна подхвърленото червейче, но Кобхъм щеше да си получи наказанието и аз не знаех колко жестоко ще бъде то. Сатаната не би казал напразно „беше“ за полезността на химика. И нещастникът разбра заплахата. Видях робите, които го хванаха. Сатаната няма да забрави всичко това. Възможно е да ме повика, а може и сам да ме посети.

Следователно, трябва да остана тук. Сигурно и Баркър ще се появи. И по него ще изпратят съответното съобщение на Ева.

Изключих всички лампи освен една, съблякох се и легнах. Запалях цигара и незабавно усетих леко повдигане и пристъпи на горещи и безсилна ярост. Работата с „Астартата“ бе прекалено жестока, дори погледната през варианта на Сатаната. Откровенията на Кобхъм я направиха ужасна. Разбира се, ще трябва да я извърша, какво друго ми остава? Защото, откажа ли, това значи край за мен и Ева. И друг ще ме замести. Въсщност Кобхъм направи участието ми задължително. Аз трябва да попреча на безсмисленото унищожаване на кораба и хората му. Почти сигурно се обричах на смърт. Но нещо трябваше да се направи. Знаех, ако не се намеся и толкова хора отидат на дъното, до края на живота си, не ще намеря покой. И Ева ще чувства същото.

Надеждата, отчаяната ми надежда, бе да намеря начин да унищожа Сатаната преди да отплаваме.

Неочаквано усетих присъствието на човек в стаята. Изхлузах се безшумно от завивките и се приближих към завесите. Там беше Баркър. Повиках го с пръст.

– Внимателно, Хари – прошепнах аз. – Влизай и си отваряй добре ушите и очите. Знаеш ли какво се случи днес? – накратко му разказах за миналите събития, от мига в който излязох на езда с Консърдайн, до пийнската изповед на Кобхъм и отвеждането му от робите на Сатаната.

– Боже Господи! – трепна малкият човечец. – Кобхъм е истински дявол, но ми е жал за него. Сатаната ще се погрижи той да не говори повече. Трябва, сър, да действат бързо.

– Смятам – отвърнах аз, – че единствената ми възможност днес е да не напускам тази стая. И ако мислиш, че няма да ми бъде трудно, лъжеш се. Нали мис Демерест ще ме очаква!

– Сър, вие сте прав. Аз също трябва да изчезвам сега. Дойдох да ви кажа нещо. Аз съм пълен глупак. Вие вчера намекнахте, че Сатаната прави нещо с ръцете си. Честността ми бе заслепила очите ми. Не мина и пет минути след като се разделихме и разбрах, какво може да прави. Дявол да го вземе, та за това има десет различни начини.

– Прав си – продължих да шепна, – но давай накратко. Как се камиш да разбереш, прави ли го наистина?

– Ето над това цял ден си блъскам главата – отвърна той. – Как да се промъкна в храма и да разгледам черния трон? Златният се спуска, докато черният е вграден и не помръдва. И по всяко време на денонощието го пазят двама роби. Сменят се на четири часа и се хващам на бас, че за тази стража подбира най-подходящите. Лесно може да се стигне там – знам пет-шест тайни тунела до трона. Но ми трябва време, поне десетина минути и ще знаем всичко. Но как да ги осигурим тези десет минути? Да застреляме стражите не бива. Сатаната веднага ще разбере, какво е станало.

Той замълча известно време и усилено размишляваше.

– Има една възможност! – каза накрая той. – Ако помолим някой ангел да се спусне от небето с чаша кефтиу в ръка и да я размаха под носа им. Те ще тръгнат след него като гладни лъвове след парче вкусно месо. И няма да видят нищо!

Сърцето ми заби бързо и аз го хванах за рамото.

– Кълна се, Хари, ти уцели десетката! – гласът ми направо трепереше от вълнение. – Но знаеш ли къде държи тази адска напитка? Може ли да я намериш?

– Разбира се, че знам – отвърна той пренебрежително. – Казах ви, че нямам равен на себе си. И естествено, че ще мога да взема от напитката. Но какво ще правим с нея?

– Ние ще се превърнем на ангели. Кефтиуто действа бързо, сам видях това. Но за колко време действа?

– Не знам – вдигна той рамене. – Понякога по-дълго, понякога по-късо. Но ще имаме тези десет минути, дори доста отгоре... Ето, това е! – той се разсмя. – Каква игра само! Ако се съвземат преди да дойде смяната им, те нищо няма да кажат. Ако пък смяната ги сбара, то шансът им да кажат нещо се намалява до нула. И дори да кажат, кой ще им повярва?

– Намери напитката – казах аз. – Нека това стане до утре. А сега – безопасността. Върви си. Ако имате възможност, предай на мис Демест, да не ме чака днес. И да не се безпокои. Но в никакъв случай не рискувай. Хари, ти си истинско чудо. Ако бе момиче, щях да те разцелувам. Върви!

Той се разсмя и мигновено изчезна.

Отидох в съседната стая и изключих светлината. За пръв път, откакто се намирах в ръцете на Сатаната, се освободих от депресията и ужасното чувство на угнетеност, които не ме напускаха досега. Сякаш вратата започна да се открява към свободата...

Спах здраво, но се събудих посред нощ, като видях на сън Сатаната. Той се бе изправил до мен и ме гледаше. Но действително ли бе само сън? Не зная. Може той да е искал да разсее някое свое съмнение. Ако е било така сънят ми го е разсеял, защото аз спях напълно безгрижно. И не започнах да се безпокоя повече – в следващият миг заспах отново.

Когато станах и започнах да се обличам, телефона зазвъня. Обади ми се Консърдайн. Каза, че след закуската Сатаната иска да посети яхтата. Той, Консърдайн, естествено ще ме съпровожда. Значи плановете не са се изменили. Аз още ще трябва да играя пиратската си роля.

Когато влязох в столовата, Консърдайн ме чакаше. Ние закусихме заедно. През цялото време ме измъчваше любопитството за Кобхъм. Но нищо не попитах, а и докторът не спомена нито дума. Ние отидохме на пристана и по пътя си приказвахме приятно. Ни един от нас не спомена за снощната беседа. Но аз, предполагам, че и той, през цялото време мислех за нея. Но нямаше какво да допълня. нито пък той. Позициите бяха ясно очертани.

Чакаше ни катер и веднага ни закара на „Херувима“. Вътре яхтата бе още по-прекрасна. Як и широкоплещест мъжага с ню-фаунтлендски вид ни се представи като капитан Мориси. Може би това име да е дадено от родителите му, а може и да не е, по-вероятно – не. Той приличаше на истински пират. Преди сто години сигурно би избрал да плава под флага Веселия Роджър. Докато първият помощник бе привлекателен затворен в себе си човек белязан със знака на Анаполис. А екипажът бе от такива неприятни типове, каквито само морето може да произведе.

Дисциплината бе подчертано военна и достигаше апотеоза си в машинното отделение. Двигателите, изглежда изработени по специална поръчка, употребяваха за гориво чиста нафта и представляваха истинско чудо на техниката. Беше ми така интересно, че не забелязах, кога настъпи времето за закуска. Не сгреших относно Мориси. Той разказваше за

контрабанда с оръжие и алкохол, с което се бе занимавал преди да постъпи на служба при Сатаната. Роден късно за пиратския флаг, той си наваксваше с каквото можеше. Бе си разбойник, но ми харесваше.

Като се върнах в замъка намерих покана от Сатаната. Подчиних се на учтивата заповед с лоши предчувствия. Но те не се оправдаха. Прекарах два прекрасни и удивителни часа. Отидохме в личните апартаменти на Сатаната. Отказвам се да предам видяното и атмосферата на тези десетки стаи, големи и малки, където се наслаждаваше на живота неговата странна и мрачна душа. Всяко помещение представляваше храм на загадъчното, храм на вечният неподдаващ се на определение дух, който човечеството нарича красота и който то винаги се опитва да долови и възпелти в материя.

Тук Сатаната бе съвсем друг. Преобрази се, стана мек и в думите му не намерих нито намек на насмешливост. Приказваше само за съкровищата си. Мина ми през главата, че красотата обича повече от властта, която счита само средство за постигането на наистина прекрасното. И колкото и злобен да бе, той разбираше красотата по-добре от всеки друг човек.

Тръгнах си очарован от него. И трябваше да се преборя с мисълта, че видяното от мен, оправдава средствата за придобиването му. И че истински престъпник бе този, който пречи на Сатаната. Колкото и да бе странно, усещах вина в себе си, за плановете, които изработвах. С труд се съдържах от изповед, от признание за всичко, от предаването си в неговите ръце и неговата милост и от клетва за вечна преданост. Съдържа ме само мисълта за Ева.

Възможно е такава да бе и целта му. Но отново и отново се преборвах със себе си и отвращението, което започвах да изпитвам към замислите си. Може да ви се стори като неизвинителна слабост, но мога да се защита само с думите, че този, който така казва, не е бил сам обект на магьосничеството на Сатаната, не е слушал проповедите му, за чудото, което сам бе създал.

Дори и да бе капан, избегнах го. Но и до ден днешен се съмнявам – може би във висшия смисъл на думата Сатаната бе все пак прав.

Обществото, събрано на обяд, ми помогна да отхвърля тази магия. Още повече ми помогна следобедния бридж. Прибрах се в полунощ. През целия ден не видях Ева. Консърдайн ми намекна, че тя е отишла в града и няма да се върне днес. Разбрах го в смисъл, че днес не бива да се разхождам из замъка. Легнах да спя. Надявах се да видя и Баркър, но и той не се мярна.

На следващият ден закуската ни бе украсена от няколко действително интересни хора. Сред тях видях един австралийски майор, истински негодник и типичен, но обаятелен войник. Заедно тръгнахме на разходка с коне по маршрута показан ми от Консърдайн. На едно място яздихме успоредно на едно шосе. Край нас премина кола, изящна и малка, която се насочваше към замъка. На кормилото бе Ева. Тя ни махна с ръка. Австралиеца взе приветствието на своя сметка и отбеляза, че момичето е адски хубаво. Изведнъж всичко се проясни. Реших да се видя с нея вечерта. Така си помислих.

Като хвърлих поводите на коня на услужливия коняр, тръгнах към терасата с надеждата, че може да видя Ева и да разменим няколко думи. Около четири часа се появи Консърдайн и се настани до мен. Стори ми се, че изпитва известна неловкост. Пийнахме един или два пъти, поговорихме за това онова, но ми бе ясно, че нещо го безпокои. Предчувствието ме накара да изчакам сам да заговори. И накрая се престаши, въздъхна и раздвижи широките си плещи.

– Е, какво пък – каза той, – горчивото лекарство не става сладко от това, че отлагаме вземането му. Да вървим, Киркхайм. Сатаната заповядва.

Спомних си ясно думите на Консърдайн, че ако господарят му нареди, той без колебание ще ме задържи. И усетих шок.

– Означава ли това, че съм арестуван?

– Съвсем не – отвърна той. – Ако нещо... нещо... Е, Сатаната иска да погледнеш едно нещо. Защо? Не ме питай. Просто не знам. Досещам се, но... не питай. Нека вървим.

Тръгнах след него и удивлението не ме напусна. Така стигнахме до една от кулите на замъка. Поне се бяхме изкачили високо над нивото на земята. Показахме се в малка и гола стая. Приличаше на килия. Една от стените и леко се извиваше с изпъкналото към нас. Консърдайн се приближи до нея и ми посочи да застана до него. Докосна скрита пружина. Появи се квадратен отвор, приличен на прозорче с размер фут на фут и на нивото на очите ми.

– Гледайте – нареди той.

Мястото, което видях бе пълно с необикновено ярка бледо-пурпурна светлина, която произвеждаше неприятно впечатление. Появи се тънък, треперещ, слаб, но непрекъснат звук на една нота. Не съм музикант и не успях да определя нотата, но тя бе висока като от крилата на безброй пчели. Обстановката бе така неприятна, че можеше да изкара човек от ума му.

Първо ми се стори, че гледам в кръгла зала изпълнена с тъпна хора, които са с лице към центъра. После разбрах, че това не може да бъде. Хората имаха една и съща поза – коленичили на дясното си коляно. И хилядите хора, ред след ред, един зад друг, изчезваха нейде в безкрая.

Погледнах наляво, после надясно. Същите коленичили хора, но този път в профил. Вдигнах очи към тавана – там висяха с главата надолу. Изведнъж разбрах, че навсякъде е едно и също лице.

Лицето на Кобхъм!

И навсякъде се отразяваше, измъчено и изтощено, отново и отново в десетки огледала с които бе облицовано помещението. За фокус им служеше кръгъл огледален подиум с около седем фута диаметър.

На този подиум се намираше клекналият Кобхъм и се наслаждаваше на собствените си безбройни отражения, подсилени с ярките пурпурни светлини.

Той внезапно скочи и започна да размахва яростно ръце. Като съвестни отряди автомати отраженията също скочиха и се размахаха. Той се обърна и те се обърнаха. Той падна, закри с ръце очите си, но аз забелязах, че макар и затворени, лицата му го гледат както преди. И аз знаех, че човек не ще може дълго да ги държи затворени в подобна зала, дълъжен е да ги отвори и да гледа, да гледа, да гледа...

Разтреперих се и побързах да се дръпна. Гледката бе адска. Тя унищожаваше разума. Тук не можеше да се заспи. Звънът скърца по нервите и не им дава покой. Светлината прогонва съня, довъзбужда и без това възбудените нерви, като ги обтяга докрай. Маймунското поведение на отраженията бавно и неумолимо водеха човека към пътеката на безумието.

– Боже Господи! Виждал съм... – с несвързани думи и побледнели устни се обърнах към Консърдайн. – Вече съм виждал... Консърдайн... Куршум за него би било истинско милосърдие...

Той ме довлече обратно до прозорчето.

– Пъхни си главата вътре – студено произнесе той. – Вие трябва да се видите в огледалата, а Кобхем трябва да ви види. Такава е заповедта на Сатаната!

Задърпах се, но той ме хвана за врата и ме натика в отвора, като кученце в паница с вода. Стената на това място бе няколко дюйма дебела. Бях напълно безпомощен. Сега главата ми се намираше отвъд стената. Кобхъм се надигна с труд. Видях лицето ми да се появява в огледалата. И той ме видя. Очите му започнаха да блуждаят от лице на лице. Той се опитваше да разбере, къде се намирам.

– Киркхайм! – изрева той. Киркхайм! Измъкни ме оттук!

Но Консърдайн ме измъкна мен и затръшна прозореца.

– Ти си дявол! Мръсен хладнокръвен дявол!

Сълзите ми потекоха от яд и безсилие. Аз се нахвърлих върху него. Той ме хвана за ръцете. Държеше ме с лекота, като малко дете, а аз се извивах, ритях и напразно се опитвах да се изскубна. Накрая яростта ми се изтощи и хлипайки се отпуснах.

– Е, млади момко – каза той меко. – Аз не отговарям за това, което видяхте. Казах ви, че лекарството ще бъде горчиво. Но така заповядва Сатаната и аз само се подчинявам. Да си вървим. Аз ще те заведа в стаята ти.

Тръгнах след него без да се съпротивявам. И не съчувствието към Кобхъм ме засегна така силно. Вероятно той не веднъж е следил през същото това прозорче мъченията на други хора в огледалната зала. Ако възникнеше необходимост, бих застрелял този човек без никакво колебание. Но дори изпитанието на Картрайт не ме засегна така. С него бе открито, пред хора, с ясни, макар и фалшиви правила. И той имаше шансове да се измъкне.

Но изтезанията в огледалната камера, с лишаването от сън и бавното убиване със звук в пълна самота, разрушаването на човешкия мозък, в това имаше нещо такова, което не можеше да се изрази с думи и ме разтърси до дъното на душата.

– Дълго ли... ще издържи? – запитах аз, когато се оказахме в стаята ми.

– Трудно може да се каже – гласът му продължаваше да бъде мек. – Той ще излезе от там абсолютно лишен от памет. Не ще знае името си, нито кой е той, нито откъде се е взел. И никога няма да узнае. Подобно на звяр или птица ще усеща само жажда и глад, топло или студено. Това е всичко. Другото ще бъде забравено. Ще живее само с дадения момент. Мине ли, ще забравя всичко. Безмозъчен, бездушен и празен. Някои излизат след седмица. Други се съпротивяват цели три и никога повече.

Аз трепнах.

– Няма да дойда на обяда, Консърдайн.

– На ваше място аз бих отишъл – каза той сериозно. – Така би било най-разумно. Вие с нищо не можете да помогнете на Кобхъм. В края на краищата Сатаната е в правото си. Подобно на мен той се изкачи по стълбата и загуби. Досега живееше по волята на Сатаната. А той ще следи за вас. И ще иска да разбере, как сте възприели това. Съвземете се, Киркхайм. Да вървим и се постарайте да бъдете по-весел. Аз ще кажа на

Сатаната, че сте се заинтересували от съкровищата му. Е, млади човече! Нима наистина ще му дадете да разбере истинските ви чувства. Къде изчезна гордостта ви? Та това е така опасно за вашите планове.

– Консърдайн, останете тук докато дойде времето, моля ви.

– Така и се канех, ако бяхте поискали. И мисля, че и на двама ни няма с нищо да навреди едно добро пиене.

Налях си и се огледах в огледалото. Чашата ми в ръката се разклати и течността се пръсна на пода.

– Никога повече няма да мога спокойно да се погледна в огледалото.

Той незабавно ми напълни отново чашата.

– Престани! – сряза ме той. – Забрави това. Ако Сатаната бъде на обяда, не забравяй да му благодариш за интересния нов опит.

Но Сатаната не се появи. Надявах се, че ще получи подробен доклад за поведението ми. Затова бях достатъчно весел и Консърдайн можеше да бъде доволен. Наливах се много и безразсъдно. Ева бе на масата. От време на време срещях удивения ѝ поглед.

Ако тя знаеше, колко малко истинско веселие имаше в сърцето ми и колко много черно отчаяние, тя би се удивила още повече.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

След обяда се заприказвах с онези сътрапезници, които също като мен се отказаха от играта на бридж. Но около дванадесет се прибрах в стаята си. Считах, че Баркър непременно ще се появи, дори ако не е успял да се снабди с кефтиу. Но щом останах сам, споменът за Кобхъм и огледалната зала се върна с нова сила. Защо Сатаната заповяда да ме покажат на пленника? Защо сам трябваше да се видя в тези проклетни огледала? И защо той искаше Кобхем да ме види?

На първите два въпроса можеше да има само един отговор. Това бе просто предупреждение. Значи, моето обяснение не бе го удовлетворило напълно. Но ако бе така, нима не би взел и други мерки? Сатаната нищо не остава на голия случай. Аз помислих, че е задоволен, но въпреки това бе решил да ме предупреди, какво би станало с мен, ако престане да бъде доволен.

Не можех да разбера, защо трябваше да ме види Кобхъм. Нали паметта му ще бъде унищожена. Разумен отговор сякаш нямаше, освен още един каприз. Но доколкото Сатаната проявяваше капризите си, то винаги имаше някаква причина. Макар и с нежелание и тревога, но се предадох.

В дванадесет и половина чух ликуващ шепот от спалнята:

– Капитане, доставих питието!

Изтичах в спалнята. Нервите ми се напрегнаха, а гърлото ми пресъхна. Започва се! Път за отстъпление няма повече. Картите са раздадени. А противник ще ни бъде самата смърт.

– Ето го! – Баркър пхна в ръката ми полупинтова дамаджана. И в нея се полюшваше онази зеленикава течност, която Сатаната даваше на робите в мраморната зала.

Кефтиу!

Течността бе прозрачна и вътре в нея микроскопични частички с дребни искрици отразяваха светлината. Аз отвинтих капачката и усетих слаба кисела миризма с намек на мускус. Вече се канех да опитам, но Баркър ме спря.

– Не се докосвайте, капитане – побърза да ми каже. – Това питие са го варили в Ада дяволите. Вие и така сте близо до тях.

– Добре де – завинтих капачката. – Кога тръгваме?

– Веднага – отвърна той. – Момчетата се сменят точно в

дванадесет. Сега е най-подходящото време. О, да... – той порови в джоба си. – Помислих си, че най-добре ще бъде да се придържаме към сценария – и се усмихна. В ръката му се появиха две златни купи, в които забулена фигура разливаше наркотика по чашите.

– Трудно ли ти бе да ги намериш, Хари?

– Работа за няколко минути – презрително отвърна той. – Не искам да мисля, че ще трябва да ги връщам, но май ще се наложи. А иначе, зная си добре работата – добави той с гордост и надежда.

– Да, ти поне това можеш, Хари.

Той се поколеба.

– Капитане – каза накрая Хари. – Няма да крия от вас. Но ми се струва, че ще отидем в стая, където по ъглите съскат отровни змии.

– Е, може да намерим защитни дрехи – отвърнах бодро.

– Тогава да вървим? – почти запита той.

– Да вървим!

Изключих светлината в първата стая. Минахме през стената на спалнята в полутъмния проход и по него се насочихме към асансьора. Спуснахме се. Тръгнахме по дълъг коридор перпендикулярен на първия. Още едно спускане и се оказахме в абсолютна тъмнина. Хари ме хвана за ръката и ме поведе като слепец. Неочаквано се спря и освети стената, после натисна на едно място. Панелът се плъзна настрана. И се показа вдлъбнатина с множество превключватели.

– Контролният пулт – обясни ми Баркър на ухото. – Ние се намираме точно зад стола на който вие седяхте. Лягай!

Аз се проснах на пода. Той безшумно се разположи до мен. Още един панел с фут дължина и шест дюйма ширина се отвори с бързината на фотографски затвор.

Погледнах в храма.

Пролюката, през която се вирах, се намираще на височината на пода. Тя се закриваше от креслото, в което бях проследил изкачването на Картрайт. Като извих врата си, успях между краката на креслата да видя хоризонталния разрез на помещението.

Ярка светлина падаше право на черния трон. Той бе празен, но страшен. Отстрани на десетина фута разстояние стояха двама роби. Високите и яки мъже държаха в ръцете си готовите за удряне камшици с примки на краищата. Бледите им лица изглеждаха като мъртви. Очите им без вежди и мигли не примигваха.

А зад трона видях блясъка на сини очи. Каменният Сатана ме гледаше злобно. Побързах да отместя поглед от този образ и тогава видях

задната част на храма.

Тя също бе ярко осветено. И дори повече, отколкото мислех. В плътен полукръг се изправяха черните облегалки и броят им бе поне триста.

Цепнатината се затвори. Баркър ме докосна с ръка и аз се изправих на крака.

– Дай ми наркотика – прошепна той.

Дадох му съдината с кефтиу. При мен останаха златните купи. Той отново освети пулта. Хвана ме за ръка и постави пръстите ми на две лостчета.

– Бройте до шестдесет – каза той. – После ги превключете. Светлината ще угасне. Не си махайте от тях ръката, докато не се върна. Започвайте... едно... две...

Той изключи фенерчето си. И макар да не чух никакъв шум, знаех, че бе изчезнал. Като стигнах шестдесет обърнах лостчетата. Струваше ми се, че времето в тъмнината върви много бавно. Но да съм престоял така най-много три до четири минути. И Баркър, по същия начин, без звук, се появи. Дръпна ръката ми и включи светлината в храма.

– Погледни долу – прошепна той.

Легнахме на пода. И още веднъж се отвори наблюдателната цепнина. Дватама пазачи на черния трон стояха на същото място. Те примигваха от внезапната светлина. И се въртяха нервно като ловджийски гончета усетили наблизо плячка. Те трепереха от възбуда и размахваха примките наляво и надясно; оглеждаха се на всички страни.

На черния трон стояха двете златни купи пълни с кефтиу.

В същия миг и робите ги видяха. Те не повярваха на очите си. После се спогледаха. Като два прецизни автомата, привездани в движение от един и същ импулс, те направиха крачка напред и отново погледнаха блестящата примамка. Неочаквано на лицата им се изписа чувството на страшен глад. Нишката се скъса и те се хвърлиха към черния трон.

Сграбчиха купите!

Изпиха ги на един дъх!

– Боже! – прошепна Баркър и задиша тежко като човек напъхан внезапно в ледена вода.

Аз не се чувствах по-добре. Имаше нещо ужасяващо в това спускане към зелената течност. Нещо адско и неудържимо бе унищожило всичко друго в мозъка, освен един единствен порив – да изпият наркотика.

Те се обърнаха, като още държаха купите в ръце. Отначало единият, после другият се отпуснаха на стъпалата и очите им се затвориха,

телата се отпуснаха, но пръстите продължаваха да стискат купите.

– Време е – каза Баркър.

Той затвори пролуката и контролния пулт. Обърна се и бързо ме поведе по тъмния коридор. Рязко се обърнахме. Чу се слабо съскане. От тесният отвор се устреми лъч светлина.

– По-бързо! – подтикваше ме шепнешком Баркър.

Ние застанахме на моста към черния трон. Под нас лежаха телата на двамата пазачи.

Седемте стъпки святкаха примамливо.

Баркър коленичи. Лостът, с който Сатаната задействаше механизма на стъпките, лежеше хоризонтално в специално ложе в камъка. Дребният човечец заработи бързо нещо в основата му. Някаква пластина бе дръпната настрана. Под нея видях множество малки зъбни колелца и механизми. Ловка ръка се протегна и нещо придвижи. Контролното кълбо се спусна от тавана.

Баркър внимателно отпусна лоста. После го вдигна и натисна, както това правеше Сатаната. Не чух онова бръмчене, както тогава, изглежда той бе изключил още нещо.

– Ще трябва да се качите и да се спуснете по стъпалата, капитане – нареди той. – И по-бързо, сър. Стъпвайте на всеки отпечатък!

Изтичах до стъпалата, обърнах се с лице към стълбата и започнах бързо да се изкачвам, като натисках силно всяка стъпка. На върха спрях и погледнах контролното кълбо. На бялата половина святкаха три символа, на черната – четири. Сърцето ми се сви.

– Стегнете се – каза Хари. – Сякаш паднахте духом. Не е нужно. Нали го очаквахме. Още една минута.

Той отново се наведе над зъбните колела и нещо заработи. После възкликна радостно и скочи на крака, а лицето му просветна и очите загоряха от задоволство. Веднага изтича до черния трон и започна да го мирише като възбуден териер. Неочаквано се настани на трона и с ръце натискаше на различни места.

– Елате – повика ме той при себе си. – Седнете на моето място. Сложете си пръстите тук... и тук. Когато кажа, натиснете силно.

Той скочи назад, а аз седнах на черния трон. Поставих пръстите си на посочените места и те се оказаха във вдлъбнатини, които едвам се виждаха и усещаха. Като ги пипах леко поддаваха. Бяха меки.

Баркър се върна при механизма и продължи да прави нещо.

– Сега натиснете, но едно по едно – нареди ми той.

Изпълних заповедта му.

– Господи, каква свиня! – възкликна Баркър. – Мръсна, кръвожадна свиня! Подла гадина! Капитане, елате и вижте.

Слязох при него и погледнах зъбните колела и лостовете. После обърнах очи към бялото кълбо. И отново се върнах на зъбците, като не вярвах на видяното.

– Хванахме го! – прошепна Баркър. – Хванахме го!

Той бързо превъртя колелата на старите им места и затвори кутията. Кълбото се върна на старото си място на тавана.

– Купите – подсети ме Баркър, но сам изтича до неподвижните роби и ги измъкна от безжизнените им сега пръсти.

– Хванахме го! – повтори той отново.

Минахме зад черния трон. Баркър отмести панела през който бяхме влезли и отново се оказахме в мрачния коридор. Обхвана ме диво ликуване. Но в него имаше и сянка на съжаление, красиво ехо на следобедните очарователни часове. Това което открийме, лишаваше Сатаната от властта му над неговите поданици.

Ние го лишихме от неговия трон!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Бързо се добрахме до полутъмния коридор, откъдето лесно можех да стигна сам до моята стая. Баркър се спря и ме предупреди със знак.

– Чуйте! – почти въздъхна той.

Далечният слаб шум, който дочух приличаше повече на нечие мърморене. Някъде близо зад стената се движеше човек. Нима вече бяха открили спящите роби?

– Вървете си в стаята – шепнешком ми нареди Баркър. – Бързо!

Ние побягнахме и почти веднага се спряхме. На десетина крачки от нас се появи човек. Стори ми се, че израсна от стената мигновено с вълшебна бързина. За миг се облегна на нея и аз долових тихите му ридания. После се обърна към нас...

Това бе Кобхъм!

Лицето му бе посърнало, набръчкано и отпуснато. Очите заобиколени от черни кръгове в мрачното осветление ми заприличаха на празните дупки в озъбен череп. Те ме гледаха така пусто, че разбрах: мозъкът на този човек е направо изпразнен. Устните му бяха подпухнали и от тях течеше кръв, сякаш той ги бе хапал непрекъснато.

– Вие ли сте Киркхайм! – той се заклати и тръгна към мен. – Да, вас ви помня! Аз идвах при вас. Скрийте ме!

Бърборенето се приближи. Видях Баркър да надява един бокс на пръстите си и усетих, че се готви да скочи на идващия човек. Аз го хванах за ръка.

– Безсмислено е – предупредих го. – Ще го намерят. Той е почти луд. Но ще го заставят всичко да разкаже. Аз ще го взема с мен, Хари! Не му се мяркайте пред очите!

Хванах Кобхъм за ръка и го поведох към панела, който водеше в спалнята ми. Отворих го и бутнах нещастника да влезе вътре. После сам влязох, а Баркър ме последва.

– Скрийте се тук – казах на Кобхъм и го вкарах в шкафа с дрехите. Затворих вратата и заедно с Баркър бързо се върнахме в първата стая.

– Никак не ми харесва – прошепна Баркър.

– Това е единственият изход – отвърнах аз. – После ще мислим, как да се избавим от него. Едва ли ще го търсят тук. Няма да ме заподозрат. От къде на къде. Но все пак има такава възможност. Ако го намерят тук, ще си имам неприятности. Можеш ли да си отидеш, без да рискуваш?

– Да – гласът на малкото човече бе силно разтревожен. – Разбера се, че ще мога. Но Боже мой, капитане! Как не искам да ви оставям сам!

– Престани – срязах го рязко. – Иди при Консърдайн. Разкажи му, какво открихме. Същото разкажи и на мис Демерест. Ако нещата не тръгнат както трябва, действай както намериш за добре, Хари.

Той само изстена. Чух лек шум в спалнята. Приблжих се да вратата на шкафа и погледнах вътре. Кобхъм се въртеше неспокойно.

– Тихо – наредих му аз. – Те могат да се появят всяка минута.

Изключих лампите и се върнах в първата стая. Баркър си бе отишъл. Съблякох самото и жилетката си, взех няколко книги и се разположих удобно до масичката за вестници и списания. Запалих лулата си и започнах да чета. Чувствата ми бяха така силно изострени и нервите ми напрегнати, но се утеших с надеждата, че правя впечатление на човек погълнат от четене.

Неочаквано усетих някакъв поглед. Някой се намираше зад мен и ме гледаше. Продължих да чета. Мълчаливото разглеждане ставаше непоносимо. Прозях се, протегнах се, станах и се обърнах...

До мен стоеше Сатаната!

От главата до петите бе облечен в алени дрехи. Зад него се виждаха шестима роби. А още двама стояха до отворения панел в спалнята.

– Вие ли сте Сатана? – възкликнах удивено и това ми чувство бе наистина искрено. Бях разглеждал много възможности, но сред тях не бях включил Сатаната сам да лови хора.

– Удивен ли сте, Джеймс Киркхайм – в безизразният глас на Сатаната се долавяше нотка на загриженост. – Аз също се учудих, когато не ми отвърнахте на почукването.

– Аз не чух нищо – отново бях искрен.

Действително ли бе чукал?

– Както виждам, четенето ви е увлякло – продължи той. – Но може би вие се удивлявате, защо вашето мълчание ме обезпокои? Аз преследвам един беглец, един опасен и отчаян човек, Джеймс Киркхайм. Следата ни доведе до тук. Помислих, че може да се е скрил във вашите стаи. Да ви е нападнал и вие да сте пострадали.

Това звучеше напълно разумно. Спомних си, какво необикновено разположение ми показа днес Сатаната. Съмненията ми се разсеяха и леко се отпуснах.

– Благодаря ви, сър – казах аз. – Но никого не съм видял. Кой е този човек?

– Човекът, когото търся, е Кобхъм.

– Кобхъм ли? – погледнах го така, сякаш нищо не бях разбрал. – Но аз смятах, че той...

– Вие сигурно смятате, че той е в огледалната стая – прекъсна ме Сатаната. – Несъмнено сте се чудили и гадали защо съм го затворил там. Той наистина бе един от моите доверени помощници. И много ценен при това. Но неочаквано Кобхъм, на който вярвах и ценях... престана да съществува. В него се бе вселил друг дух, на който повече не мога да се доверявам и който заради това се превръща в определена заплаха за мен.

Сърцето ми замря, когато видях издевателската насмешка в твърдите ярки очи и разбрах, че нарочно бе повишил гласа си, та да се чува и в съседната стая.

– Бедничкия Кобхъм – провлачи думите Сатаната, – нима не мога да отмъстя за него? Трябва да отмъстя. Ще накажа този дух-узурпатор, който го мъчи така, докато той сам не завика, че иска да напусне това тяло. Бедничкият ми окраден Кобхъм. Сега му е все едно, какво ще стане с тялото, което му принадлежеше някога... когато знае, че ще бъде отмъстен.

Сега насмешката звучеше още по-отчетливо. Усетих гърлото ми да се свива.

– Вие казахте, че нищо не сте видели? – запита той отново.

– Нищо – отвърнах аз. – Ако някой бе влязъл в стаята, бих го чул. – Веднага разбрах грешката си и се изругах за допуснатата глупост.

– О, не – каза Сатаната с равния си глас. – Вие забравихте, че сте били увлечени от четенето. Вие и мен не усетихте. Нито когато почуках, нито когато влязох. Не мога да ви подложа на риск. Ще се наложи да разгледаме стаите.

Той даде заповеди на робите си. Преди те да се мръднат, вратата на шкафа с дрехите се разтвори и Кобхъм изхвърча навън. С един скок се оказа на половината път да отворения панел. Проблесна стоманено острие. Още миг и той бе до двамата роби на изхода. Един от тях падна с прерязано гърло. Другият се дръпна, като се държеше с ръце за хълбока и през пръстите му потече кръв.

И Кобхъм изчезна.

Сатаната даде кратка заповед. Четирима от робите се втурнаха към панела. Останалите захванаха ръцете ми с примките на камшиците. Сатаната ме погледна и насмешката в погледа му наистина стана дяволска.

– Аз така и помислих, че той ще дойде тук – каза той. – Затова и му дадох възможността, Джеймс Киркхайм, да избяга.

Така значи, паяжината е изплетена от Сатаната! И той ме хвана с нея. Неочаквано ме обхвана неудържим гняв. Повече няма да лъжа. Нито да нося маска. Никога повече няма да се изплаша от него. Разбира се, той ще ми причини болка. Може и да ме убие. Вероятно се кани да направи и едното и другото. Но сега аз знаех, кой е той всъщност. Цялата му загадъчност се бе плъзнала от него и... освен това имам коз, за който той не подозира. Аз дълбоко въздъхнах и се разсмях.

– И така да е! – казах цинично. – Но аз забелязах, че този път вие не съумяхте да му попречите да избяга. Жалко, че не ви преряза гърлото, вместо да убива този беден ваш дявол.

– Аха – без да изрази никакво негодувание отвърна ми той, – истината започва да се излива от поразения Кобхъм, като водата от скалата, която Мойсей разсякъл. Но вие отново грешите. Аз отдавна не съм се наслаждавал на лова на хора. Кобхъм е идеална плячка. Затова и оставих панела отворен. Той ще ни бяга, предполагам доста дни.

Той каза нещо на един от държачите ме роби. Не разбирах този език. Нещастникът се поклони и изчезна безшумно.

– Да – обърна се отново към мен Сатаната, – той ще бяга дълго. Но вие, Джеймс Киркхайм, не! Кобхъм не може да избяга. И вие също. Днес вечерта ще обмисля, какво забавление ще ми представите.

Излезлият роб се върна с още шестима. Сатаната отново даде заповед. Робите ме обкръжиха и поведоха. Не се съпротивлявах. И не погледнах Сатаната.

Но да се затворя ушите и да не чувам проклетия му смях, не можех!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Мина ден, мина нощ и едва тогава видях Сатаната отново. Други хора, освен роба, който ми носеше храна, въобще не видях. Мисля, че ме закараха в една от подземните килии. Тя бе доста удобна, но без прозорци и естествено без врати. Тук ми развързаха ръцете и ме оставиха сам.

Гневът ми бързо мина и ме обхвана отчаяние. Баркър ще се постарее, да се добере до Консърдайн. Бях напълно сигурен в това. Но ще успее ли? Ще му повярва ли докторът? Съмнявах се. Консърдайн не бе човек, който вярва на голи думи. Трябва сам да се убеди. Дори ще провери. Гневът му може да предизвика прибързани действия, които да го присъединят към нас с Кобхъм. И Сатаната ще тържествува.

А Ева? Какво ще направи тя, като чуе от Хари, какво се е случило? Не се съмнявам, че дребното човече, ще намери начин да разбере, какво е станало с мен.

Какви ли дяволски помисли подготвя Сатаната за своята... забава?

Така че моята нощ не мина никак весело. Денят се проточи тягостно. Но когато видях Сатаната, се надявах, че чакането не ми се е отразило на лицето.

Той влезе внезапно, без никакво предупреждение. Зад него пристъпи Консърдайн. Очите на Сатаната проблеснаха с привичния си блясък и осветиха дългата му черна мантия. Погледнах доктора. Дали вече се е видял с Баркър? Но той изглеждаше спокоен и ме гледаше равнодушно. Сърцето ми направо спря.

Сатаната седна. Аз незабавно го последвах, без да чакам покана, извадих табакерата си и вежливо му предложих цигара – детска надменност, за която веднага съжалих. Той не обърна внимание на този жест и започна да ме изучава.

– Не ви се сърдя, Джеймс Киркхайм – заговори той. – Ако можех да изпитвам съжаление, бих ви пожалил. Но вие сам сте причина за днешното ви положение. – Той замълча.

Аз нямаше какво да кажа.

– Вие искахте да ме измамите – продължи той. – Вие ме лъгахте. Вие се опитахте да спасите от моето правосъдие, човек, който аз бях осъдил. Вие се противопоставяхте на моята воля. Дори се осмелихте да ме правите на глупак. Ударът с „Астарта“ е под въпрос и не знам дали е

вече възможен. Не мога повече да ви се доверявам. Вие сте за мен абсолютно безполезен. Какъв трябва да бъде моят отговор?

– Мисля, че ще ме отстраните – отвърнах безгрижно аз. – Но защо си хабите времето, като оправдавате още едно от вашите убийства, Сатана? Смятам, че убийството е вашата втора натура и вие няма защо да я обяснявате, това е подобно на желанието да ядеш или да пиеш.

Очите му проблеснаха.

– Вие съзнателно спечелихте доверието на Кобхъм. Вие бихте се опитал да спасите „Астарта“ знаейки, че такава е моята заповед – каза той.

Съгласих се с него.

– Вие ме лъгахте – повтори той. – Вие ме лъгахте!

– Лъжа за лъжа, Сатана – отвърнах аз. – Вие започнахте. Ако бяхте докрай откровени, аз бих ви казал, че не бива да ми поверявате тази задача. Но вие не го направихте. Съзрях възможността да ме лъжете. Какво пък, човек, който веднъж излъже, може и друг път да излъже.

Аз хвърлих бърз поглед на Консърдайн. Той си оставаше все така равнодушен и непроницаем.

– Когато Кобхъм се изпусна, аз изгубих вярата си във вас – продължих аз. – Та напълно възможно бе вашите убийци от „Херувим“ да имат заповед от вас да ме убият, след като измъкна нужните ви кестени от огъня. Една ваша марионетка вече ви каза: „Обвинявайте себе си, Сатана. Но не мен!“

Консърдайн внимателно ме гледаше. А аз започвах все повече да нервнича.

– Баща на лъжата – казах аз, – или да се възползвам от другото ви древно име, Княже на лъжците, цялата работа може да се изрази с два думи. Вие не ми вярвате. Аз знам прекалено много. Прекрасно. За тези неща трябва да се обвинявате сам. Но аз ви знам. И ако мислите, че ще моля за милост, значи не ме познавате.

– Консърдайн – спокойно каза Сатаната, – Какъв чудесен материал попада. Джеймс Киркхайм, вие бихте могли да ми бъдете много полезен. Колко жалко, Консърдайн.

Той ме погледна благосклонно.

– Откровено казано, не виждам, как вашите знания могат да ви помогнат – каза той. – Струва ми се, че вие трябва да знаете, какво ви издаде. Да, аз искам да ви помогна, Джеймс Киркхайм – гръмогласният поток продължи да се лее, – Защото е възможно да съществува свят, където отиваме, когато се прекъсва нишката на живота ни. Възможно е

там дори да намерите мой двойник. И се постарайте там да не вършете същите грешки.

Аз мълчаливо слушах тази зловеща палячовщина, в края на краищата съм любознателен човек.

– Вашата първа грешка се крие в споменаването на играта на бридж. Забелязах, че Кобхъм се учуди. Вие прекалено бързахте. Нужно бе да изчакате по удобно време. Запомнете, когато се окажете в другия свят, не прибързвайте толкова.

Очевидно сте имали причина за това. И аз сметнах за нужно да разбера тази причина. Урок номер две: в другия свят, където ще отидете, никога не давайте на противника възможност да ви подслушва.

Когато се върнах, вие изобретателно се въздържахте да забележите явния ужас на Кобхъм. И през целия разговор вие не погледнахте към него. Джеймс Киркхайм, прекалено наивно. Позволихте си да недооцените интелектът с който се опитвахте да се сразите. А би трябвало незабавно да изобразите пълно негодувание. Трябваше да принесете в жертва Кобхъм, като ми го предадете. В онзи прекрасен нов свят, където ще се пренесете, никога недооценявайте противника си.

Но аз ви дадох още един шанс. Аз познавам Кобхъм, и предположих, че след моето... добросъвестно лечение, той при вас ще потърси спасение. По време на процедурите, той ви видя, позволих му да избяга и, както знаех, той тръгна право към вас. Ако в мига, когато се появи при вас, вие го бяхте хванали и вдигнали тревога, отново да го принесете в жертва, възможно бих продължил да ви вярвам. Това бе слабост и сантименталност. За какво ви е Кобхъм? Помнете, в новия свят избягвайте всякаква сантименталност.

О тази продължителна и цинична реч ми станаха ясни две неща. Сатаната не знаеше, че съм излизал във от стаята и съм срещнал Кобхъм в коридора. Това до известна степен ме ободри. Но нещастникът е хванат. Ще каже ли това?

– Между нас казано, как е Кобхъм? – поинтересувах се сякаш просто от вежливост.

– Не е добре, бедничкия, не е добре – Отвърна ми Сатаната, – Но днес ми достави не чак толкова лошо развлечение. Сега се намира в тъмния тъгъл на лабораторията, лежи и почива. Скоро ще получи възможност да си отиде. По време на своите внимателно направлявани блуждания из сградата, получава възможност да получи малко храна и пиене. Не искам да изнемогне преждевременно. Нито пък да умре от глад и жажда. Не, великолепният Кобхъм ще ми предостави още много

весели часове. Аз няма да го изпратя обратно при огледалата. Те му помогнаха да стъпи на краката си и да си покаже ноктите. Обещавам ви, в самият край аз лично ще му съобщя за интереса ви, защото вие няма да бъдете способен сам да го направите.

Той стана рязко.

– Джеймс Киркхайм – каза Сатаната, – след половин час вие ще се изправите пред съда. Пригответе се за храма. Консърдайн, да вървим.

Плахата надежда, че ще ме остави с доктора, се изпари. А така ми трябваше да поговоря с него. Но той тръгна след господаря си. Стената се затвори след тях. Консърдайн дори не се обърна.

Спомних си Картрайт. Докторът го бе довел и стоеше до него през цялото време, докато той не бе започнал да се качва по стълбата. Може и за мен да дойде?

Но той не се върна. След половин час в килията влязоха четири роби с изпепелени очи. Двама застанаха пред мен, двама зад мен и ме поведоха по дългите коридори и нагоре по каменната рампа. После се спряха. Чух да звучи удар на гонг. Отмести се един панел. Робите се канеха да ме блъснат вътре, но аз сам тръгнах. Стената зад мен се затвори.

Аз се оказах в храма.

Оказах се в полукръга с ярката светлина. Пред мен се издигаха стъпалата. Раздаваше се приглушен шепот, който достигаше до мен от лявата ми страна, където се намираще амфитеатъра. Там долових някакво движение и ми се мярнаха смъртно бели лица. Всички места бяха заети. Стори ми се, че долавям гласът на Ева, да ме зове шепнейки...

– Джим!

Не виждах Ева.

Погледнах подиума. Всичко бе така, както и тогава, когато гледах Картрайт. Златният трон блестеше. На него просветваха скъпоценностите на короната и скиптъра.

А на черния трон достолепно изправяше гръб Сатаната.

Непосредствено до него се хилеше дяволското лице на палача Санчал и ръката му полюляваше примката от женски коси.

Гонгът отново удари.

– Джеймс Киркхайм! – прогърмя гласът на Сатаната. – Приближи се до съда!

Тръгнах напред. Спрях се пред стълбата. Към мен от черния камък ме гледаха седемте сияещи отпечатъка на детски крачета. Пазеха ги по седем от всяка страна роби наблъскани с кефтиу и облечени в снежнобели дрехи. Очите им не се откъсваха от скромната ми особа.

Мислите стремително се стрелкаха в главата ми. Да викна ли за тайната на черния трон на тези, които мълчаливо седят и ме гледат от полукръглитe редици на каменните седалки? Знаех, че преди да произнесе и няколко думи, примките на робите ще ме задушат. Да се хвърля към Сатаната и да се опитам да го убия? Те ще ме спрат на половината път.

Оставаше ми само едно, да се качвам бавно. За четвърти и последен път да стъпя на шестия отпечатък. Той не е далеч от черния трон. Поблизо е от седмия. И да скоча на Сатаната. Ще го хвана за гърлото и ще забия зъби в него. Добера ли се, не мисля, че лесно, жив или мъртъв, ще ме откъснат.

Какво ли прави Баркър? Сигурно и той има свой план. Не би подхождало на това дребно човече да се крие и спокойно да ми даде да мина. А Консърдайн? Знае ли нещо?

А Ева!

Мислите ми се объркаха. Не можех ясно да мисля. Хванах се за последната мисъл и не откъсвах очи от гърлото на Сатаната. Точно под ухото му ще забия зъбите си.

Но ще ми позволи ли, да се изкачвам по стъпалата?

– Джеймс Киркхайм – прогърмя се гласът на Сатаната. – На златния трон съм поставил короната и скиптъра на земната власт. Това да ви напомня за възможностите, от които вашето непокорство ви лишава завинаги.

Аз ги погледнах. За мен те сега не бяха повече от натрошени парчета разноцветно стъкло. Но от затъмнените места долетя ехото на многобройни въздишки.

– Джеймс Киркхайм вие ме предадохте! Вие сте изменник! Аз трябва да ви обява присъдата.

Той отново замълча. В храма настъпи пълна тишина. Тя направо ме потискаше. Прогони я остро свистене. Палачът бе прекарал ноктите си по камшика. Сатаната вдигна ръка и този звук също замря.

– Но аз съм склонен към милосърдие – може би само аз долових злостния блясък на твърдите като диамант очи. – Човек цени три неща най-много. И те всъщност са самият човек. Те са свързани едно с друго, но са различни. Това е душата на човека, личността му и неговият живот. Под душа разбирам онази невидима и неизвестно къде намираща се същност, която така ценят религиите и я смятат за безсмъртна, което може и да е истина и да не е истина. Под личност разбирам егото, мозъкът, който твърди „аз съм аз“, складираната памет, търсачът на нови

впечатления. Животът няма нужда да определям.

И така, Джеймс Киркхайм, предлагам ви избор: На една страна поставям душата ви, на друга – мозъка и живота. Вие можете да се присъедините към моите поглъщачи на кефтиу. Пийте веществото и вашето его и живот ще бъдат в безопасност. Често ще бъдете така щастлив, както не сте били в обикновени условия. Но ще изгубите душата си! Вие няма да усетите тази загуба. Скоро кефтиуто ще стане по-желано от тази така неспокойна вътрешна гостенка.

Той замълча и отново ме прониза с тежкия си поглед.

– Ако не искате да пиете кефтиу, то ще трябва да се изкачите по стълбата. – продължи той тържествено. – Настъпите ли три мои стъпки, ще изгубите живота си бавно и мъчително от ръцете на Санчала. Но ако стъпите на четири щастливи – запазвате живота и душата. Но сте длъжен да ми оставите вашето его, същото това, което казва „аз съм аз“, вашите спомени. Това няма да бъде за вас нито опасно, нито болезнено. Няма да ви пратя при огледалата. Сън... и нож ще пререже нещо тук и там в мозъка ви. Вие ще се събудите като новороден. В буквалният смисъл на думата, ще ви отнемат спомените. И като дете ще се отправите на ново пътешествие по живота. Но така нито той, животът, нито драгоцената ви душа, няма да пострадат.

Отново се раздаде шепот из залата. Сатаната вдигна ръката си и всичко стихна.

– Такова е решението ми! – провъзгласи той. – Такава е моята воля! Нека пребъде!

– Аз избирам стълбата – не се поколебах нито за миг.

– Вашият ангел-пазител – отвърна ми с благ глас той, – несъмнено ви поздравява за вашето решение. Но помните ли, че ангелите нямат власт там, където действат правилата на Сатаната? Аз добре знаех, че такъв ще бъде изборът ви. А сега, доказвайки, колко е безгранично моето милосърдие, ви предлагам път към свободата, да, към свободата, при това с недокоснати мозък, личност и душа!

Гледах го и чувствата ми бяха напрегнати докрай. Прекрасно знаех, че милост от Сатаната, не мога да очаквам. Знаех и тайната на стъпалата и от това още по-зловеща ми се стори дяволската му насмешка. Каква ли адска измислица ще ми предложи? Скоро ще разбера.

– Вината на този човек – Сатаната обърна поглед към аудиторията, се корени в чувствата. Той прецени благополучието на един друг човек по-високо от моето. Нека това бъде урок за всички вас. Аз трябва да съм първи. Но аз съм справедлив. Той може да спаси други, но себе си – не!

Но може би някой ще го спаси. И е възможно да се лиши от живота си, защото ще застане между мен и живота на други. Ще се изправи ли някой между мен и неговия живот?

От тъмата на храма се разнесе шепот, но този път доста по-силен.

– Чакайте – той вдигна ръце. – Ето какво имам предвид. Ако някой от вас го замести и стъпи на три отпечатъка на стълбата, ще стане следното. При две щастливи стъпки и двамата ще си отидат свободни и невредими. При това ще ги дара богато. Но ако има две мои – мъките им ще бъдат еднакви, същите, които обещах на Джеймс Киркхайм. Това е мое решение! Такава е моята воля! Да пребъде! А сега, ще се намери ли човек, който да се застъпи за него.

Шумът се усили. Изглежда Сатаната подозираше, че не съм сам. Това можеше да бъде капан за Баркър. Не знаех, колко силно е предаността на малкото човече, но подобно предложение е разчетено за невнимателни хора. Бързо се изправих и отидох до първото стъпало.

– Мога и сам да започна, Сатана – казах аз. – Играта започва.

Мърморенето се усили.

Невъзмутимостта напусна лицето на Сатаната. За пръв път виждах как се преобразува всекидневната маска. Отначало това бе абсолютно недоумение, а после гняв, който се надигна от самия адски огън. Ясно видях, как външната видимост се стопи и под нея се появи скрития досега демон. Усетих някой да ме докосва по ръката.

До мен стоеше Ева!

– Махни се! – прошепнах яростно. – Веднага си върви!

– Късно е! – отвърна ми тя спокойно, после погледна Сатаната и обяви на всеослушание: – Аз ще се кача вместо него, Сатана!

Сатаната се изправи от трона си и сви юмруци. После погледна палача си. Черният дявол се бе навел по обичая си напред и поклащаше примката на камшика си.

Аз заставах пред Ева.

– Вашата дума, Сатана – прозвуча непознат глас от амфитеатъра. – Какво е решението ви, Сатана?

Сатаната погледна в мрака, сякаш се стараеше да определи говорещия. Той направи знак на палача, който послушно отпусна примката. Огромната черна фигура се върна на трона си. И със страшно усилие на волята той усмири дявола, който за миг смъкна маската му. Лицето отново възвърна обичайната си неподвижност. Но огънят в очите не угасна.

– Решението ми е следното – произнесе той неизразително, но в

гласа му се усещаше сподавеност. – Да пребъде! Вие, Ева Демерест, искате да се изкачите по стълбата вместо него?

– Да! – отвърна девойката.

– Защо?

– Обичам го – спокойно каза тя.

Ръцете на Сатаната, скрити под мантията, се разтрепериха. Тежките му устни се изкривиха. На гигантският плешив купол на главата му, се появиха капчици пот. Неочаквано той се протегна напред и вдигна лоста – отпечатаците засвяткаха, сякаш ги бяха запалили...

Но не чух познатото бръмчене на скритите зъбни колела!

Какво означава това? Погледнах Сатаната. Или греша, или овладелият го гняв, не му позволиха да го забележи. Но нямах време да разсъждавам.

– Ева Демерест – разкъса тишината гръмовният му глас, но този път звучеше доста странно, – вие ще се изкачите по стъпалата! И всичко ще бъде според решенията ми. Но ви го казвам – никой от тези, които са се качвали и загубвали, не е умрял от такава смърт, от каквато вие ще умрете. И смъртта ще бъде истински рай, в сравнение с това, което ще изпитате, ако загубите. Същото ще стане с вашия любовник.

Отначало вие ще видите неговата смърт. И той, преди да умре, ще ви обърне гръб с отвращение и ненавист... ще съжалява, че въобще ви е познавал. А после ще ви предам в ръцете на Санчал. Но не за да ви убие. Не и не! Когато ви се насити, ще ви дам на робите, на най-низшите... а после отново ще ви дам на Санчал, но не да ви обладава, а на камшика му с примка, на ножовете му, на нагорещеното желязо... за негово развлечение... и за мое.

Той дръпна яката на мантията си, така рязко сякаш се задъхваше. После направи знак на двата роба до най-долното стъпало. Последва заповед на непознат език. Те се приближиха до мен. Аз напрегнах мускулите си, като се опитах да направя отчаян скок към този синеок дявол на черния трон. Ева си затвори очите с ръце.

– Джим, скъпи – бързо прошепна тя под това укритие, – не се съпротивлявайте. Баркър! Нещо ще стане...

Робите ме сграбчиха. Позволих им, да ме издърпат към креслото, откъдето преди няколко дни гледах как Картрайт тръгна срещу съдбата си. Захвърлиха ме на него. Белезниците за краката и ръцете се стегнаха. Воалът се спусна на лицето ми. Робите се дръпнаха назад.

Измина само миг и отдолу дочух шепот:

– Капитане! Брънките не държат! В дясната цепнатина има

пистолет. Аз трябва да бързам. Когато ме видите, вземете пистолета и действайте!

– Ева Демерест – провъзгласи Сатаната, – стъпките чакат! Време е да се изкачвате!

Тя тръгна напред. Без да се колебае постави кракът си на първия сияещ отпечатък. На щастливата половина на висящото кълбо се запали символ. Аз долових нарастващия ропот от затъмнения амфитеатър. Сатаната стоеше неподвижно.

Тя се изкачи още по-нагоре и стъпи на следващата детска стъпка...

Ясно забелязах, как Сатаната неочаквано се наведе напред, погледна кълбото и в очите му проблесна недоумение. Ропотът в залата се превърна в истински рев.

На щастливата страна се запали втори символ! Тя завоюва нашата свобода! Но как бе станало това? И какво прави Ева?...

Тя се изкачи към третата стъпка. И натисна яко с крак. Трети символ на кълбото се присъедини към другите два! Лицето на Сатаната направо се изкриви. Ревът в мрака се превърна в пълно объркване. Напразно Сатаната мърдаше ръцете си под мантията.

А Ева продължи да се изкачва. Стигайки до следващият отпечатък тя го настъпваше. И един след друг на щастливата половина на кълбото се появяваха сияещите символи.

Седем символи – на щастливата половина.

Нито един – на половината на Сатаната!

Шумът се превърна в оглушителен. Сатаната скочи от черния си трон. Стената зад него се разтвори. И от нея изскочи Баркър с пистолет в ръка. Оказа се до Сатаната и се прицели в корема му. Шумът в залата затихна, сякаш над помещението се спусна бял покров на тишината.

– Горе ръцете! – извика дребното човече. – Горе! Раз-два или ще ти разпръсна червата по стената!

Сатаната вдигна високо ръце.

Аз също се хвърлих напред. Белезниците се разтвориха така стремително, че се изгърсих на пода. Пъхнах ръка в цепнатината и напипах пистолета. Хванах го. А през това време палачът Санчал се приготви да скочи. Аз стрелях и точността ми бе радостна – уцелих го в главата, той падна и се търколи по стъпалата.

Робите кефтиу бяха като зашеметени и не помръдваха в очакване на заповед.

– Само едно мърдане на тези твари и ти ще се разлетиш на парченца – отново се разнесе гласът на Баркър. – Бързо ги предупреди! – и той

яростно пхна дулото в хълбока на Сатаната.

Господарят на живота и смъртта заговори. Гласът, който се изтръгнаше от устните му, предизвикваше истински кошмар. И досега не обичам да си го спомням. Думите на заповедта бяха произнесени на непознатия език и в мен се появи съмнение, че в нея имаше нещо повече, от нареждането просто да не мърдат от мястото си. Те свалиха камшиците си и се дръпнаха до стената.

С един скок се изкачих по стълбата. Ева бе до Баркър. Тя заобиколи трона на Сатаната от другата му страна и ние се срещнахме.

Шумът и виковете в амфитеатъра се усилиха. В полумрака се водеше непонятна борба. Хората се мятаха по редовете. Краищата на светлия кръг се появиха множество фигури.

Напред излезе Консърдайн.

Лицето му бе по-бледо и от това на мъртвец. Очите му пламтяха по-силно от тези на Сатаната. Ръцете му се протягаха напред, пръстите се свиха, като на хищник и сякаш показаха ноктите си. Той напредваше като ходещата смърт. И погледът му не се откъсваше от Сатаната.

– Още не – прошепна Баркър. – Спрете го, капитане.

– Консърдайн! – извиках аз. – Стойте!

Той не обърна никакво внимание, вървеше напред бавно, като на сън и както преди не откъсваше очи от Сатаната.

– Консърдайн! – рязко изкрещях. – Спрете! Иначе ще ви застрелям! Казвам го напълно сериозно! Не искам да ви убивам, но направите ли още една крачка и ви застрелям. Кълна се в Господа!

Той се спря.

– Вие... не ще го убие, нали? Ще го... оставите на мен! – гласът му бе стигнал непозната височина и с него приказваше самата смърт.

– Ако можем – отвърнах аз. – Но се постарайте да задържите останалите. Едно движение против нас и Сатаната ще умре. И някои от вас заедно с него. Ние няма да имаме възможност да отличаваме приятели от врагове.

Докторът се обърна и произнесе няколко думи. Всички млъкнаха.

– Сега, капитане – Баркър бе рязък, – пхнете цевта на пистолета в ребрата му и го дайте насам. Аз ще покажа нещо на присъстващите.

Изпълних указанията на Хари и забих пистолета в областта на долните ребра. После го затиках към златния трон. Той не се съпротивляваше, вървеше спокойно, вяло и дори не поглеждаше към мен. Гледах го и ме обхващаше смътно предчувствие. А Сатаната бе вперил очи в Консърдайн. И лицето му оставаше неподвижно, но дяволът, уж покорен, но

несмирен, надникваше през трепкащите зеници. Помислих си, че той смята доктора за главния предател, който бе организирал клопката. А ние сме просто оръдия в неговите ръце.

Но защо проявява такава покорност?

Дори под дулото на пистолета очаквах от него нещо друго. Стори ми се, че освен смъртоносна заплаха, в погледът му просветва някакво презрение. Може би има скрит коз? Безпокойството ми нарастваше.

– Сега вие гледайте насам. Ще ви покажа, какво правеше тази подл свиня с нас – говореше Баркър.

Аз не отмествах очи от Сатаната и следях непрекъснато, какво прави. Но както знаех, от това нямаше никаква необходимост.

– Той ни обещаваше и това и онова – продължаваше дребният човек с гъгнещия се глас на кокни. – Изпращаше ни в Ада! А сам през цялото време се е смял над нас, смял до смърт. А ние сме били като групичка доверчиви деца. Сега ще ви го покажа. Мис Демерест, слезте, моля ви, долу и после отново се качете.

Видях как Ева се спуска по стъпалата.

– Момент, моля – тя се спря пред стълбата. – Ето, аз седя на трона. Вдигам лоста. Но после натискам на това място седалката. Виждате ли добре? Сега, мис Демерест, изкачвайте се!

Ева се заизкачва, като настъпваше всяка детска стъпка. С крайчеца на окото си гледах бялото кълбо. На него не се появяваше нищо. Нито един символ не се пръкна на нито една от половините му.

Ни гък от присъстващите. Като зашеметени те очакваха продължението.

– Никаква разлика няма къде стъпваш – продължи обясненията си Баркър. – Не се отбелязва. Защо? Когато натискам края на трона, долу, където е механизма, се е издала малка пластинка. В същото време устройството, което сигнализира върху бялото кълбо, е изключено. Когато той е искал, всичко е работело добре и правилно. Механизмът е бил настроен вярно, докато на трона не е имало никой. Но сядайки на проклетата си табуретка, той криейки ръцете си под мантията е направлявал съоръжението. И цяло стадо слонове да премине в тържествен марш по стълбата, кълбото пак не би мигнало, ако той не пожелае.

Залата се разшумя отново. Мъже и жени с проклетия се устремиха напред.

– Стойте! – завиках аз. – Назад! Задръжте ги, Консърдайн!

– Чакайте! – почти зави Баркър. – Чакайте! Това не е всичко, което тази свиня е правила с нас!

Шумът бързо утихна. Погледите отново се насочиха към Баркър. Сега Консърдайн бе непосредствено пред стълбата. И лицето му бе преbledняло още повече. Очите му гледаха Сатаната през кръгове, които изглеждаха като нарисувани. Дишаше така тежко, че разбрах, Хари трябва да побърза, докторът няма да може дълго да се сдържа. А аз не исках да стрелям в него.

Но всичко това занимаваше само част от съзнанието ми. Неочаквано съзрях, че Сатаната се прислушва не към това което става в храма, а към някакви звуци извън него. Той иска с цялата си нечестива воля, да стане нещо. И забелязах огънчето на тържество на мраморното му лице.

– Сега ще ви покажа – продължаваше Баркър. – Тук, на този край се намират седем малки вдлъбнатини. Закрити са с каучук, който е поставен в тях и закрепен. Като разедини контактите на стъпките, той поставя пръсти на тези бутони. Три са съединени така с контактите, че на сигналното кълбо се появяват неговите Символи. Останалите четири предизвикват появата на символи на светлата половина. Когато настъпвате на отпечатък, той натиска нужното му копче. Така че, не вие предизвиквате появата на сигналите! Той е причината!

– Още миг само! – Баркър явно се наслаждаваше. – Сега аз ще седна в креслото и ще ви го демонстрирам. Нека вие се убедите, какви глупаци ни е правил.

– Джим! – Ева ме извика и в гласът и имаше тревога. – Джим! Само преди миг до стената имаше седем роби. Сега са шест. Един е изчезнал!

В същия миг разбрах, какво иска Сатаната. Бях прав, когато усетих в заповедта му към робите нещо повече от простата заповед да не помръдват. Той им бе заповядал, при първа възможност да се измъкнат и да вдигнат тревога.

Насъсквайки ги на непокорната тълпа своите безжалостни дяволи, за които бе истински бог, той само им откриваше вратата към Рая! И възползвайки се от вниманието ни към Сатаната, един от робите му, бе използвал момента. Но отдавна ли бе избягал?

Тези мисли преминаха през главата ми за части от секундата. В същия миг адът, който се бе подготвял отдавна в този храм, се разтвори. Без никакво предупреждение, бързо като нападаща змия, Сатаната удари отдолу. Хвана ме за ръката. Пистолетът ми отлетя настрани и стреля във въздуха. Викът на Ева се смеси с резкия възглас на Баркър. И същевременно видях Консърдайн да се хвърля нагоре по стълбата право към Сатаната. Неочаквано храма се заля в ярка светлина. За кратък миг се оказах в ада, огрян в избухнала мълния. Тези които следваха доктора и

които останаха верни на господаря си се бяха вцепкали един в друг.

Сатаната се приготви да ме хване и хвърли срещу Консърдайн. Но аз се оказах по-бърз, паднах, извих тялото си и с цялата си тежест удадох яките крака. Той се заклати, стъпалото му се плъзна по края на подиума. Крачка напред, крачка назад в желание да запази равновесието си.

Консърдайн стигна до него и сграбчи веднага гърлото му. Могъщите ръце на Сатаната обвиха противника в немилосърдната си прегръдка. Двамата паднаха и като единно тяло се затъркаляха надолу.

Зазвуча истински вълчи вой. По всички стени на храма се отместиха панелите. И вътре се устремиха робите гълтачи на кефтиу.

– Бързо насам, капитане! – Баркър ме обърна и тласна към златния трон. – Натам! – извика с последни сили и побягна.

Хванах Ева за ръка и ние го последвахме. Той падна на колене и започна да прави нещо до стената. Разнесе се щракване и част от нея се отмести. Видях пред себе си тесен отвор, зад който започваше стръмна стълба.

– Вървете напред! – нареди Баркър. – И по-бързо!

Ева се напъха в отвора. Тръгвайки след нея за последен път през краката на трона погледнах храма. Бе се превърнал в арена на смъртта. Бляскаха ножовете на робите. Хората викаха отчаяно. Навсякъде се водеше отчаяна борба. Консърдайн и Сатаната не се виждаха. Към нас по стълбата бягаха роби...

Баркър със сила ме натика в отвора и почти се приземи на главата ми. Стената се затвори.

– По-бързо! – викаше Баркър. – Боже Господи! Сега ще се добере до нас!

Стъпалата ни заведоха в малка и празна каменна стая. Над главата ни продължаваше шумът на битката. Краката на биещите се, блъскаха по тавана, като палки барабана.

– Наблюдавайте стълбата. Къде е pistolетът ви? Няма го. Добре. Вземете моя!

Баркър ми пхна pistolета си в ръката и веднага се обърна към стената и започна да я изучава. Аз изтичах до мястото, където стълбата стигаше до стаята. И чух, как горе се опитваха да отместят стената.

– Готово! – Възкликна Баркър. – Да бързае!

Един от камъните на стената се измести. Ние влязохме вътре и веднага зад нас отвора се затвори. Нищо не виждах в непроницаемата тъмнина. Ние се намирахме в един от дългите и сумрачни коридори, които

като улеи пронизваха навсякъде къщите на Сатаната.

Горе борбата продължаваше. После се донесоха пет резки взрива.

И като по команда шумът стихна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Настъпилата тишина, меко казано ни обезкуражи. Петте резки звуци напомнях на изстрели на карабина. Но кой би успял с пет само куршума да прекрати подобна схватка?

– Те затихнаха. Какво значи това? – прошепна Ева.

– Някой е победил – казах аз.

– Сатаната ли? – изплака тя. – Ти мислиш, че е Сатаната?

Не заех, кой е победил в сражението – Сатаната или Консърдайн. Разбира се, отчаяно исках, това да бъде само доктора. Но тъй или иначе, резултатът от схватката би трябвало да бъде в полза на проклетите роби, наблъскани до шията с наркотика. Те бяха въоръжени с ножове и не се замисляха над нищо. Ако Консърдайн бе убил Сатаната, то робите го бяха изпратили без никакво съмнение веднага по следите на господаря си. Но това не посмях да кажа на Ева.

– Дори да е спечелил Сатаната, властта му свърши – казах аз. – Повече не бива да се страхуваме от него.

– Естествено, ако се измъкнем от тук – мрачно се намеси Хари. – Честно казано, повече бих се радвал, ако горе се носеха звуците на голям празник.

– Какво ти става? – запитах го изумен.

– Ами празникът би ги отвлякъл – отвърна той и при това погледна Ева с крайчеца на окото си. – Но сега... какво да ви кажа...

– Бъди така добър и не ме считай за слаба жена, Баркър – ядовито подхвърли Ева. – Не щади напразно чувствата ми. Какво искаше да кажеш?

– Е добре, казвам го направо. Нямам никакво понятие, къде се намираме.

Аз изсвирих с уста.

– Но пътя до тук знаеше, нали?

– Ами – отвърна той – действях наслука капитане. Знаех, че има проход зад тунела и стая накрая на стълбата. В нея Сатаната крие златния трон. Дори веднъж бе погледнал вътре отгоре. Затова реших, че там непременно има изход. Провървя ми и го намерих. Но не знам, как да изляза сега от тук.

– Може би най-добре ще бъде да се движим нанякъде – предложи Ева.

– Разбира се – съгласих се аз. – Имаме само един пистолет. И всеки миг могат да се появят робите.

– Предлагам да се движим наядно – каза Хари. – Ние сме близо до личните помещения на Сатаната. Това поне зная. Дръжте пистолета в себе си, капитане.

Ние внимателно тръгнахме по коридора. Баркър оглеждаше стени-те, поклащаше глава и си мърмореше неразбрано. А мен нещо ме бе удивило още от онази минута, когато Ева бе изскочила от тъмната страна на амфитеатъра и бе застанала до мен. Сега имах време де си го изясня.

– Хари – запитах аз, – как направи така, че символите да се появяват само на едната част на кълбото? Какво попречи на Сатаната да нап-равлява от черния си трон? Той така се стараше. Ти изглежда си се про-мъквал в храма, след като се разделихме?

– Това направих преди да си тръгнем, капитане – захили се той до-волно. – Вие нали забелязахте, че се рових в механизма?

– Мислех, че го настройваш отново.

– Наистина правех нещо подобно – продължи да се хили. – Но спод-ред собствените ми разбирания. Така че приспособлението на трона му не работеше. Знаех, че следващата среща в храма ще бъде с вас. Страху-вах се само да не забележи отсъствието на шума. Слава Богу, не забеле-жа. Прекалено се бе разпенил...

– Хари – прегърнах дребното човече през рамото, – ти напълно ми се отплати за това, което бях направил за тебе.

– Е, е, нека изчакаме да се измъкнем от тук...

Той млъкна изведнъж...

– Какво бе това – прошепна след известно време.

До нас се донесе взрив още по гръмогласен от тези които бяха в храма. И то близо до нас. Подът на коридора се разлюля под краката ни. После проехтя още един взрив.

– Хвърлят бомби! – възкликна Баркър.

Третият взрив бе съвсем близо.

– Да ги вземат дяволите! Време е да изчезваме от тук! – Баркър се зае да мирише стените като териер. Неочаквано викна и се спря. – Наме-рих нещо. Сега искам тишина. Стойте зад мен, аз ще погледна.

Той натисна стената и тя се раздвижи, като се видя един от малките асансьори. Чух облекчената му въздишка и се натикахме вътре.

– Къде? – той затвори панела. – Нагоре или надолу?

– Ти как смяташ?

– Ами храмът е на нивото на земята. Ние сега сме под него. Тръгнем ли надолу ще се окажем край „оборите“ за робите. Нагоре – ще трябва да минем през храма. Но не спираме ли никъде, капитане, там сега едва ли има повече роби от тук.

– Нагоре – решително произнесе Ева.

– Добре, нагоре – повторих след нея.

Асансьорът започна бавно да се изкачва. Нов взрив ни разклати и на главите ни се посипа мазилка.

– Наближаваме – прошепна Ева.

– Ако се доберем до покоите на Сатаната, ще потърсим личния му тунел – Баркър спря асансьора. – Той е тук някъде наблизо. И това ще ни бъде най-добрият шанс, капитане. Провърви ли ни, ще се озовем в безопасност на брега.

– Хващам се на бас, че в замъка всички знаят, какво става и се опитват да се измъкнат. Ние бихме могли да се възползваме от катера.

– Мирише на изгоряло – обяви Ева.

– И още така – Баркър се занима с асансьора, като го насочи нагоре с максималната му скорост.

Пред нас в стената се появи цепнатина и от нея се изви облак дим. А Баркър в същия миг спря изкачването и внимателно отвори панела. Като надникна навън, се огледа и ни кимна да излизаме. Ние се оказахме в малка стая, облицована с тъмен камък. От едната ни страна се намираше бронзова врата. Очевидно това бе приемна. Но накъде водеше тази врата?

Докато стояхме в нерешителност, ние чухме още два взрива, един след друг. Стори ми се, че станаха на един етаж. Последва трясък като на падаща стена. Лифтът от който току що бяхме излезли се сгромоли с трясък. И от появилия се отвор нахлу гъст дим.

– Боже мой – развика се Баркър. – Това проклето място е цялото в огън! – и побледня, след като затвори стената.

Неочаквано се сетих за Кобхъм. Той, с неговите джентълменски бомби, би трябвало да продъни „Астарта“. Сатаната бе споменал, че наблизо се намира неговата лаборатория. По време на нападението на робите в храма, той изглежда е отишъл право там и сега в пристъп на безумна отмъстителност си играе с приготвените бомби.

Докоснах бронзовата врата. Тя не бе затворена. Като държах пистолета си готов за стрелба, аз бавно започнах да я отварям.

Ние се оказахме в единия край на тази разкошна зала, истинска съкровищница на красотата, която си бе създал за себе си Сатаната. Това

вълшебно място бе произвело на мен такова впечатление, че аз си бях тръгнал от него с мисълта, да не се ли откажа от Ева и да не се предам напълно в ръцете на Сатаната. В тихото иначе помещение се виеше дим, който обхващаше и безценните картини, и гоблените, и дърворезбите, и изделията от камък. Побързахме да го преминем и се оказахме в следващото, което бе още по-голямо.

От стелещият се дим, съвсем наблизо, проехтя нов взрив. И през тази проницаема стена видяхме да върви, като се спъва, Сатаната!

При вида му ние и тримата се притиснахме един до друг. В устата ми изведнъж се появи неприятна сухота и усетих как потта обхвана корените на косите ми. Това не бе страх. Това бе нещо повече от страх.

Сатаната, който вървеше, спъвайки се, към нас бе сляп!

Очите му не бяха вече нито сини, нито ярки, нито твърди като диаманти. Мътни и сиви те ми напомняха неполирани ахати. Мъртви очи! Сякаш пламък ги бе изгорил. Край и над тях се стелеше червена боя, като върху маста.

Сатаната бе изгубил някъде мантията си. На подпухналата шия се виждаха следите от пръстите на Консърдайн. Едната му ръка бе увиснала безпомощно. Другата стискаше до гърдите малката статуетка от слонова кост на Ерос. От всички прекрасни вещи, заради които бе градил такива планове, убивал и грабил, изглежда, тази му е била любима; вещ, в която бе намирал най-чистият и най-съвършен дух на красотата, която, колкото и да бе низък, той прекрасно разбираше и на която единствено се покланяше.

Той се спъваше на всяка крачка, обръщаше напразно глава насамнатам като сляп звяр и сълзите непрекъснато се лееха от невидящите очи и блестяха по страните на лицето му.

А през завесите от дим и пламък по следите му се промъкваше Кобхъм. През лявото му рамо висеше торба, която бе напълнена до скъсване. Нещастникът бръкна в нея и извади кръгъл предмет с размери на портокал и мътен метален блясък. После се разсмя така непрекъснато, както плачеше Сатаната.

Кобхъм се спря...

– Сатана! – извика тържествено той. – Спри! Време е скъпият ни господар да си почине.

Спъващата се фигура продължаваше да се движи. Насмешката в гласът на Кобхъм изчезна и се превърна в заплахата.

– Стой, куче! Стой, когато ти заповядвам! Или искаш да ти пхна бомба в пазвата?

Сатаната се спря, като трепереше и здраво стисна статуетката.

– Обърни се, Сатана! – надсмиваше се Кобхъм. – Нима ти, господарю, ще откажеш, да ми осветиш с пламъка на твоите очи?

И Сатаната се обърна.

В същият миг Кобхъм ни видя и ръката с бомбата се метна нагоре.

– Уолтър! – викна Ева и застана пред мен, като разпери ръцете си. – Уолтър! Не е нужно!

Аз не се опитах да стрелям. Казано честно, дори не помислих за това. Не можех да се освободя от вцепенението, което ме бе обхванало при вида на Сатаната. Само бързата реакция на Ева ни спаси от сигурна смърт.

Кобхъм свали ръката си. Сатаната не се обърна. Аз се съмнявам, че той въобще чуваше нещо. Изглежда освен болката си и гласът на мъчителя си не чувстваше нищо друго. А и на химика се подчинява единствено с цел да предпази от унищожаване на статуетката в скута си.

– Ева! – безумието отчасти се смъкна от лицето на Кобхъм. – Какво е станало с вас? Елате по-близо.

Ние запристъпвахме напред.

– Киркхайм? И дребният Хари? О! стойте на място! Не мърдайте! Вдигнете ръце! И двамата. Задължен съм ви, Киркхайм, но не ви вярвам. Ева, къде отивате?

– Ние се опитваме да избягаме, Уолтър – меко каза Ева. – Ще дойдете ли с нас?

– Да тръгна с вас? Ха! С вас?! – безумието отново го обхвана. – Не мога, тук има само част от мен. Останалото се намира в стаята с огледалата. Частичка във всяко огледало. И не мога да си тръгна без тях.

Той млъкна и започна да размишлява. Димът се усилваше и съгъстваше. Сатаната стоеше неподвижен.

– Раздвоение на личността – обясни Кобхъм. – Направи го Сатаната. Но ме държа там недостатъчно дълго. Аз избягах. Още малко и цял щях да отида в огледалата. В тях, през тях, отвъд тях. А така – продължи Кобхъм с ужасяваща безлична сериозност, – експериментът остана незавършен. Но аз не мога да си отида и да оставя тези парченца от себе си. Нали ме разбирате, Ева?

– Ева, внимавай – прошепнах аз на ухото и. – Не му възразявай.

Но той чу.

– Затвори устата си, Киркхайм – злобно изсъска той. – Аз говоря с Ева.

– Ние можем да ти помогнем, Уолтър – спокойно продължи Ева. –

Елате с нас...

– Аз влязох в храма – прекъсна я той, като говореше съвършено спокойно по новата тема, на която се прехвърли повреденият му мозък. – Взех бомбите си. Хвърлих няколко. Използвах сънотворния газ. Консърдайн лежи до стълбата. Гръбнакът му е счупен. Сатаната точно се изкачваше с него. Той си затвори устата и ноздрите с ръка и побягна. Няколко капки от елексира ми, попаднаха в очите му и аз го подгоних пред себе си. Това е всичко. Той тръгна насам, като плъх в дупката си. Той сега е спял...

Настроението му рязко се промени. Започна високо и безумно да се смее.

– Да идвам с вас ли? Да го оставя сам? След всичко, което ми е сторил? Не, не, Ева! Не, кълна се във всички ангели на небето. Ние още ще се поразходим, Сатаната и аз. Заедно. И мъничките ми парченца в огледалата ще ни придружават. Пътешествието ще бъде дълго. Но така напъравих, че началото му да бъде бързо!

– Кобхъм – намесих се и аз, – искам да спася Ева. Търся тунела към брега. Как да го намерим? Или пътят натам вече е затворен?

– Киркхайм, наредих ти да млъкнеш! – сряза ме той. – Вие сте свикнали да се подчинявате на Сатаната. Сега той ми се подчинява. Сега вие ми се подчинявате. Май не чу добре, а? До стената, Киркхайм!

Трябваше да се подчиня и се приближих до стената.

– Искате да знаете, как се отива в тунела? – запита той, когато се прилепих с гръб към стената. – Идете в приемната. През дясната стена, нали ме чувате добре, Хари? – той ме изглежда злобно. – Шестият панел отляво на коридора. После по другия коридор, надолу до края. Там започва тунел. Това е всичко. А сега, драги Киркхайм, да погледнем въпроса от друга страна – ще тръгнете ли вие с тях? Хващай! – той внезапно метна ръката си напред.

Стори ми се, че бомбата лети прекалено бавно. Времето ми стигна, да си представя, какво ще стане с мен, ако не я хвана, ако я изпусна или ако прекалено рязко я задържа. Но ми провървя, не стана нищо подобно.

– Добре, вървете – усмихна се Кобхъм. – Вземете я за всеки случай, може да се срещнете с робите. Мисля, че храмът го очистих. Това са газови бомби, Киркхайм, газови бомби. Те сега спят и пируват на сън – и отново се захили. – Изчезвайте! – изкрещя неочаквано.

Ние се върнахме в приемната. Не смеехме да се погледнем един друг в лицето. На излизане погледнах назад. Кобхъм ни следваше с поглед. А Сатаната не помръдваше. Ние влязохме в стаята и затворихме

вратата.

Вътре бе пълно с дим и приличаше повече на пещ, отколкото на жилищно помещение. Първият коридор също бе задимен. Докато вторият се оказа значително по-чист. Когато се озовахме в края му, Баркър не успя да се справи веднага с панела. Но след доста усилия установи, че той се отваря като обикновена врата.

Пред нас не бе вход на тунел, а празна каменна стая с площ около двадесетина квадратни фута. Срещу нас се видя тежка и здрава стоманена врата зад решетки. От двете страни като охрана стояха двама роби. Мощните мъжаги бяха въоръжени с обичайните си камшици и ножове. Но като допълнение държаха и карабини, първото огнестрелно оръжие, което виждах в тях.

Бомбата на Кобхъм бе в джоба ми. В първия миг поисках да я използвам, но здравият разум ми подсказа, че покривът може да се срути над нас или най-малкото тунелът ще бъде запълнен от срутване. Хванах се за pistolета. Но робите ни държаха вече на мушка. Не стрелях само защото с нас бе Хари.

– Здравейте – Баркър тръгна към тях. – Здравейте, как е тук при вас?

– Вие какво търсите тук? – запита един от робите и по слабия му акцент разбрах, че е руснак... че е бил руснак, преди да стане... роб.

– Заповед на Сатаната – рязко каза Хари и посочи пушките. – Наведете ги!

Робът, който питаше, каза нещо на другия на същия непознат език, който използваше и господарят им. Онзи отвърна с кимане. Те наведоха карабините си, но продължиха да бъдат готови.

– Пропускът! – поиска робът.

– Той нали е във вас, капитане? – Баркър бързо се обърна към мен, после отново към робите. – Не, не е в него. В мен е...

Досетих се по очите му, какво би искам да направя. Ръката ми продължаваше да стои на дръжката на pistolета. От бедрото стрелях във втория роб. Той се хвана за гърдите и се строполи на пода. В същия миг Хари се хвърли на другия роб. Нещастникът падна. Преди да помръдне, го застрелях.

Не изпитах угризения на съвестта по отношение на тези убийства. Пиящите на кефтиу никога не ми заприличаха на хора. По време на войната при къде по-малки поводи бях убивал, къде по-свестни хора. Баркър обискира падналите роби. Щом намери връзката с ключовете, стана и изтича до вратата. След минута се оказахме в дълъг тунел, облицован

с камък и осветен оскъдно.

– Трябва да бързаме – каза той, като затвори след нас тежката врата. – Не ми харесва това, което Кобхъм каза за бързото пътешествие. Мисля, че той ще взриви лабораторията. А там има достатъчно количество взрив, който да разнесе целият този ад на дребни парченца.

Ние се затичахме. След около хиляда фута срещнахме още една стена. Тя закриваше пътя ни и така затваряше тунела. Баркър започна трескаво да я опипва. Неочаквано тя се плъзна настрана, като по релси. Ние влязохме в отвора и побягнахме, колкото ни държаха краката.

Светлината премига и загасна. Обкръжи ни пълен мрак. Земята се разтрепери. После се чу глух тътнеж, който ми напомни гласът на събуждащ се вулкан. Аз прегърнах Ева. Подът под краката ни се разклати. Грохотът на падащите камъни изпълни ушите ни.

– Господи Боже! Сатаната заминава! – гласът на Баркър се изви истерично нагоре.

Така бе, Сатаната си отиде, но заедно с Кобхъм. И останалите ги придружаваха, живи или мъртви, всички в замъка си отидоха. И съкровищата на Сатаната, цялата красота, която бе събирал, изчезна с него. Изгорени и разбити в ужасния взрив. Неповторимите прекрасни предмети бяха унищожени навеки, без тях светът ще стане по-беден!

Аз усетих болезнена пустота. Сякаш костите ми станаха празни. Усетих съжаление и ужас – като при огромно жертвоприношение.

Ева ме прегърна за шията. Риданията ѝ ме разтресаха. Като отхвърлих разхлабващите мисли, я прегърнах здраво и започнах да я утешавам.

Камъните престанаха да падат. Ние продължихме, като си намирахме път през срутените камъни единствено с фенерчето на Баркър. Тунелът бе силно повреден. Ако се молех за нещо, то бе тавана да не се срути. И изходът да не бъде затрупан, защото тогава ще загинем като плъхове. Но развалините намаляваха с отдалечаването ни от мястото на взрива, макар и често да дочувахме звуци от падането на камъни зад нас. Накрая стигнахме грубо обработена скала, която закриваше тунела и бе длъжна да служи за негов край.

На това място Баркър трябваше да употреби всичките си сили и умения, преди да намери начин да я отвори. Скалата бавно се спусна надолу. Ние поехме студен свеж вятър. Наблизо се чуваше плясъкът на спокойни вълни. Само след минута и се оказахме на скалата, на която бях видял Сатаната, когато гледаше водите на залива.

В морето се виждаха светлините на „Херувима“. Яхтата се

приблужи към брега. Нейният прожектор освети пристана, прехвърли се на пътя, после се насочи към гората.

Ние се спуснахме от скалата и по брега тръгнахме към пристана. В дясно небето сякаш пулсираше с необикновената си светлина. Силуетите на дърветата се полюшваха безразлично на фона на разгарящият се огън, като на японска гравюра.

Пламтеше погребалната клада на Сатаната!

Ние стигнахме пристана. Прожекторът ни освети. Ние тръгнахме смело напред. Баркър седна в лодката, която бе завързана за пристана. На яхтата решиха, че ние отиваме при тях. Те продължиха да ни осветяват.

Моторът зарева. Помогнах на Ева да се спусне в лодката, после сам скочих вътре. Баркър пусна мотора на първа скорост, лодката дръпна напред, после той превключи на пълната мощност.

Луната още не бе изгряла. Над водата се носеше лека мъгла. Огънят на погребалната клада хвърляше зловещите си отблясъци на бавните и равномерни вълни.

Насочихме се право към яхтата. Но като изминахме известно разстояние, той неочаквано рязко изви наляво и започнахме да се отдалечаваме от кораба. От палубата се понесоха резки викове. Мъглата се сгъсти. Лъчът на прожекторът се стопи в нея и изчезна от погледа ни. Той ни бе загубил и отново се върна при пристана.

Баркър насочи лодката към брега на Кънектикът. Той ми предаде кормилото, а сам се зае с мотора. Ева се долепи до мен. Аз я прегърнах със свободната си ръка и я привлякох още по-плътно. Главата и се отпусна на рамото ми.

Мислите ми се върнаха на горящия замък. Какво бе станало там? Може би звукът на взрива и пламъците ще привлекат достатъчно зрители, които като доброволни пожарникари ще се стекат от съседните селища? Всъщност, едва ли. Мястото тук е достатъчно усамотено и до него е трудно да се достигне. Но утре непременно ще дойдат. И какво ще направят? Как ще възприемат откритото? И колко хора ще са се спасили?

А тези, които останаха в къщата на Сатаната? А тези, които загинаха от ръцете на робите и бомбите на Кобхъм? Сред тях имаше хора с високо положение. Как ще се отрази тяхното изчезване? Вестниците още дълго ще се занимават с това.

А Сатаната? В крайна сметка се оказа обикновен измамник. И бе предаден от собствените си белязани карти. Ако бе играл играта на седемте стъпки честно, той би бил непобедим. Но той не бе поискал това.

Властта му се градеше на лъжата и измамата. А такава власт не може да бъде по-здрава от основите на които се крепи.

Лъжата на Сатаната го бе предала.

Измамник... но и нещо къде-къде повече.

Ще ни преследват ли отмъстителите, макар и той да загина?

Какво пък, ще трябва да рискуваме.

Аз отхвърлих печалните мисли и решително се насочих към бъдещето.

– Ева – зашепнах аз, – това което имам, са онези шестдесет и шест долара и деветдесетте и пет цента, които се намираха в джоба ми, когато те срещнах.

– Е, и какво от това? – запита ме девойката и се настани по-удобно.

– Няма да стигне за меден месец – казах аз. – Разбира се, съществуват и онези десет хиляди, които получих за удара в музея. Но аз не мога да ги взема. Ще ги дам на музея. Но от анонимен „дарител“.

– Естествено – равнодушно каза Ева. – О, Джим, скъпи, как хубаво е да си свободен!

Баркър се придвижи напред и взе от мен кормилото. Аз се възползувах и веднага прегърнах Ева с две ръце. Далеч напред светеха прозорците на някакъв град. И възбуждаха болезнени спомени. Аз въздъхнах тъжно.

– Всички съкровища загинаха! – простенах при тези думи. – Но защо не ми мина през главата да отнеса със себе си короната или поне скиптъра от златния трон? Имах такава възможност.

– Ха, капитане, ето короната – заяви весело Баркър.

Той се порови в джоба си. Извади короната и я постави на коляното на Ева. Скъпоценностите припламнаха. Ние ги огледахме, после огледахме невъзмутимия Баркър, после отново тях... и не вярвахме на очите си.

– Е, короната малко се е огънала – продължи весело Баркър. – Наложил се да я понатисна, преди да я сложа в джоба си. Взех и скиптъра, но той се изхлузи някъде в суматохата и нямах време да го прибера отново. Впрочем взех и други красиви неща.

Той изсипа две шепи с пръстени, огърлици и необработени бисери на короната. Ние го гледахме без дар слово.

– Ще го разделим поравно, ако вие с мис Ева се съберете заедно – каза Хари. – Надявам се, че са истински.

– Хари! – прошепна Ева и почти спря да диша. После се наведе и го целуна.

Той примига и се обърна към кормилото.

– Това девойче ми напомня за Меги! – прошепна той печално.

Аз усетих нещо кръгло и твърдо в джоба си. Това бе Бомбата на Кобхъм! С леко прескачане на искри под корените на косите ми, я пуснах внимателно във водата. Светлините на брега се приближаваха. Аз събрах скъпоценностите от колената на Ева и ги пъгнах в джоба на Баркър.

После притиснах до себе си Ева и обърнах лицето ѝ срещу моето.

– Съвсем като нас с Меги! – прошепна Хари.

Допрях устните си до нейните. И животът ми се стори така прекрасен!

Но устните на Ева бяха къде-къде по-прекрасни!

КРАЙ

© 1927 Абрахам Мерит
© 1993 Красномир Крачунов, превод от английски

Abraham Merritt
7 Footprints to Satan, 1927

Източник: <http://sfbg.us>
Допълнителна редакция: VНorse, 2009

Издание:

Абрахам Мерит. Седем стъпки до сатаната
Изд. „Орфия“, 1993, София
Библ. „Фантастика“, № 19

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/952>]